Charlotte Lamb
A hely varázsa

Romana különszám 1996-6 (b)
Eredeti cím: Fire in the Blood 1993
Megjelent: 1996. november 28.

A csinos fotómodell, Nadine kéthetes üdülésre indul az egyik Karib-tengeri szigetre, mielőtt műsorvezetőként munkába állna a televíziónál. Leendő új munkahelye, a televízió épületében Nadine összefut volt férjével, Seannal. Egy évvel ezelőtti szakításuk mélyen megrázta az asszonyt, s be kell vallania magának, hogy érzései a férfi iránt mit sem változtak. Amikor megtudja, hogy Sean filmstúdiója a csőd szélén áll, szívesen segítene rajta azzal a pénzzel, amelyet válásuk után végkielégítés címén kapott.

Pihenése azonban nem zavartalan. Utána utazik elvált férje, aki fejébe vette, hogy visszahódítja...

1. FEJEZET

A szeszélyes áprilisi időjárás alaposan megtréfálta a londoniakat. A reggel még ragyogó napsütéssel köszöntött rájuk, így aztán igen kevesen vittek ernyőt magukkal. Tizenegy óra körül azonban fenyegetően megdördült az ég, s hamarosan szakadni kezdett az eső. A járókelők a kapualjakban kerestek menedéket.

Amikor Nadine déltájt kiszállt a taxiból, még mindig zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. Sárga esernyője védelmében besietett a televízió épületébe. Szerencséjére nem ázott meg, és hosszú, gesztenyebarna haját sem kócolta össze az erős szél. A lelke mélyén még örült is a barátságtalan időjárásnak.

Így legalább senki sem ismer fel, - kuncogott elégedetten. Az embereknek ilyen ítéletidőben kisebb gondjuk is nagyobb, semhogy énrám figyeljenek! Még a taxis sem jött rá, ki vagyok, pedig a kesztyűtartóból kikandikáló folyóirat címlapján is ott a képem...

Az önműködő ajtók szélesre tárultak Nadine előtt, s még mindig nyitott ernyővel a kezében beviharzott az előcsarnokba. A következő pillanatban összeütközött valakivel.

- Jaj, bocsásson meg! Igazán sajnálom! - mentegetőzött, és zavartan a férfira mosolygott. Amikor azonban meglátta, ki áll előtte, szeme tágra nyílt a megdöbbenéstől.

- No lám, a szépséges Nadine! - szólalt meg jól ismert rekedtes hangján Sean.

Az asszony önkéntelenül is megborzongott. Egy éve, a válóperes tárgyaláson látta utoljára volt férjét, s eddig azt hitte, hogy sikerült emlékezetéből végképp kitörölnie. Most meg kiderül, hogy erről szó sincs; Sean puszta megjelenése elegendő ahhoz, hogy szíve heves dobogásba kezdjen. Olyan érzelmi zűrzavar hatalmasodott el rajta, hogy a legszívesebben sarkon fordult és elszaladt volna.

Ám a józan ész még idejében megálljt parancsolt neki. Nem szabad észrevennie Seannak, mekkora hatással van rám még mindig, - határozta el. És mintha mi sem történt volna, hanyagul összecsukta az ernyőjét, majd lerázta róla a vizet.

- Nocsak, Sean! Ezt a meglepetést! - üdvözölte hűvösen a férfit. - Mindenre számítottam, csak arra nem, hogy éppen itt, a televízió épületében futok össze veled.

Sean Carmichael vállat vont. És Nadine minden igyekezete ellenére egyszerűen képtelen volt levenni róla a szemét. Semmit sem változott, - gondolta. Ugyanolyan jóképű és vonzó, mint annak idején... És ugyanolyan hanyag eleganciával öltözködik: fekete farmernadrág, fekete ing és széles hajtókájú zakó, élénkpiros nyakkendővel.

- Juno Harper meghívott a műsorába - magyarázta Sean. - A felvételről jövök.

- Nem látszol túl elégedettnek.

- Nem is vagyok az. Nem különösebben eredeti ez a nő. Csupa olyan elcsépelt kérdést tett fel, ami mára könyökömön jön ki. Ráadásul a válaszaimra szinte oda sem figyelt. Nem is értem, hogy lehet egy efféle unalmas műsornak olyan magas nézettségi mutatója.

- Juno Harper elbűvölő személyiség, a közönség valósággal rajong érte - mormolta szórakozottan Nadine.

Milyen különös, - futott át az agyán. Egy éve még házasok voltunk, és szinte egyfolytában veszekedtünk... Aztán az a borzalmas válási hercehurca! Azt hittem, nem élem túl... Most meg olyan higgadtan és udvariasan társalgunk, mint két idegen.

Igaz, ez csak a külszín, - helyesbített gyorsan. Valójában nagyon is felzaklatta a találkozás, és jelentős erőfeszítésébe került, hogy közömbösnek látsszék.

- Én mindenesetre nem tartozom a rajongói közé - jegyezte meg gunyoros hangon Sean. - De hagyjuk Juno Harpert! Még nem is mondtad, hogy téged mi szél hozott erre.

- Próbafelvételre hívtak be.

- Nem hiszek a fülemnek! - vonta fel szemöldökét csúfondárosan a férfi. - Még mindig színésznő szeretnél lenni?

- Szó sincs róla - vágott a szavába ingerülten Nadine. És már a nyelve hegyén volt a csípős megjegyzés: megmondtad elégszer, mennyire tehetségtelen vagyok, fölösleges ezt újra az orrom alá dörgölnöd... De aztán mégis inkább hallgatott.

- Hát akkor miféle próbafelvételre jöttél?

- Greg Erroll, a producer akar látni - világosította fel Seant az asszony. - Ősszel új tévéműsort indít, és ehhez keres valakit.

- Lefogadom, hogy afféle női magazinműsor lesz, sok pletykával, no meg öltözködési és fogyókúrás tanácsokkal.

- Igen, valami ilyesmi - bólintott Nadine.

Sean elvigyorodott.

- Azért ne búsulj, ha sikered lesz, komolyabb feladatokkal is megbíznak majd!

- Miket beszélsz! Hiszen meg sem kaptam még az állást - kacagott fel az asszony.

- Nem árt, ha a jövőre is gondol az ember - figyelmeztette Sean, mire Nadine elkomorodott.

Istenem, milyen sokszor hallottam már tőle ezt a félig tréfás, félig komoly megjegyzést, tűnődött el a férfira pillantva. Szinte hihetetlen, hogy hosszú hónapok óta nem láttam, s most, alig ötpercnyi beszélgetés után máris úgy érzem, mintha sohasem váltunk volna el egymástól, - töprengett, de aztán gyorsan elhessegette a veszélyes gondolatot.

Behatóan szemügyre vette egykori férjét. Nagyon lefogyott, - állapította meg. Furcsa, de nem vettem mindjárt észre... Biztosan annyit dolgozott, hogy egyszerűen megfeledkezett az evésről, ahogy ez régebben is gyakran megesett vele.

Nadine megcsóválta a fejét. Hát igen, Sean számára mindig is a rendezői és produceri munka volt a legfontosabb, - emlékezett vissza lehangoltan. Ha egy új filmen dolgozott, semmi más nem számított - sem az étkezés, sem pedig ő.

De azt meg kell hagyni, hogy még most is nagyon vonzó, - próbálta Nadine más irányba terelni gondolatait. Magas, karcsú, izmos, észbontóan jóképű...

Amint a férfi kék szemébe nézett, valami megmagyarázhatatlan szomorúság fogta el. Elkeseredettségében csaknem felsóhajtott.

- Mennem kell, mert elkések - szedte össze magát gyorsan. - Viszlát, Sean!

A választ meg sem várva szinte elmenekült, és a márványpadlójú előcsarnokon átsietve bejelentkezett a portán. Pár perccel később már ott is volt érte Greg Erroll titkára, hogy a stúdióba kísérje.

Nadine napok óta alig aludt, annyira izgult a próbafelvétel miatt, s most ráadásul a Seannal való találkozás is felzaklatta. Mikor az elegánsan öltözött, negyven körüli producert megpillantotta, hamarjában azt sem tudta, hogyan üdvözölje.

- Sajnos nem vagyok valami jó színésznő - kezdte ügyetlenül a beszélgetést, miután kezet fogtak.

- Annyi baj legyen! - nyugtatta meg mosolyogva Greg Erroll. - Műsorvezetőt keresek, nem pedig színésznőt. Isten ments, hogy szerepet játsszon itt nekem, ebben a szakmában fő a természetesség! De ez magának aligha jelent majd gondot, hiszen nyilván hozzászokott a kamerákhoz...

- Miután hét évig dolgoztam fotómodellként, úgy vélem, ez a legkevesebb - nevetett Nadine, majd némiképp megnyugodva leült, és kényelmesen hátradőlt a fotelban.

Nyomban kigyulladtak a reflektorok, és rövidesen két kamera is rászegeződött. Az asszony nem jött zavarba, mikor arcmása megjelent a stúdió egyik falát csaknem teljesen beborító hatalmas képernyőn. Mivel tökéletesen ismerte önmagát, elfogulatlanul tudta szemlélni szív alakú arcát, mandulavágású szemét, telt, érzéki ajkát.

- Nos, milyen érzés szépnek lenni? - kérdezte váratlanul Greg Erroll.

Nadine egy pillanatra meghökkent, majd szívből felkacagott.

- Micsoda kérdés! Én egyáltalán nem tartom szépnek magam! Csak ne mosolyogjon, Mr. Erroll, ezt nem az álszerénység mondatja velem. Nézzen meg alaposabban! - mutatott a képernyőre. - A szemem színét például ki nem állhatom. Látott már ilyet? Se nem igazán barna, se nem kék, se nem zöld... A hajammal sem vagyok kibékülve, világéletemben szőke szerettem volna lenni. A szám túl nagy, az orrom valamivel hosszabb a kelleténél...

- Elég, elég! - szakította félbe vidáman a producer. - Ha így folytatja, a végén még bebizonyítja, hogy a világ legcsúnyább asszonya. De egyet azért áruljon el! Ha ennyire nem tartja szépnek magát, miként lehet, hogy mégis egyike a legsikeresebb fotómodelleknek?

- Ezen már én is sokat tűnődtem, de sajnos egyetlen épkézláb magyarázat sem jutott eszembe. Mindent a szerencsének köszönhetek... No és persze Jamie Colbert-nek. Tudja, ő az a fotós, aki felfedezett, és akivel a mai napig együtt dolgozom. Nélküle semmiképpen sem értem volna el ilyen sikereket a pályán... Jaj, bocsásson meg, hogy ennyit fecsegek! - mentegetőzött Nadine. - Mikor kezdjük el a próbafelvételt?

- Már rég elkezdtük - válaszolta vigyorogva a producer. - De most helyet kellene cserélnünk.

Az asszony - noha meglepte a kérés - szó nélkül átült a másik karosszékbe.

- Jó lesz így, Rodney? - kiáltott oda Greg Erroll az operatőrnek.

- Nem húzódhatna egy kicsit jobbra, hölgyem? - hangzott az udvarias kérés.

Nadine engedelmeskedett.

- Szerintem most jó - állapította meg a producer, és ismét az operatőr felé fordult. - Így megfelel?

- Egy picit vissza... Igen, ez az! Tökéletes!

Rövid hangpróba következett, majd a maszkmester kissé felfrissítette Nadine sminkjét. Ezt követően a gyártásvezető sűrűn teleírt papírlapot nyomott az asszony kezébe.

- És most, kedvesem, szeretném, ha interjút készítene velem. Ez itt vázlatosan, címszavakba szedve az életrajzom. Olvassa el, kérem, s aztán nyugodtan kérdezzen bármiről, amire csak kíváncsi!

Nadine számított ugyan valami hasonló feladatra, de azt hitte, jóval több időt kap a felkészülésre. Gyorsan átfutotta az adatokat, aztán újrakezdte az olvasást, és valamivel hosszasabban időzött a fontosabb részeknél.

- Felkészült már? - tudakolta alig öt perc múlva türelmetlenül Greg Enoll.

Az asszony mély lélegzetet vett, és bólintott. '

Soha életében nem csinált még ilyesmit, az interjú mégis elég jól sikerült. Az elején csöppet ideges volt ugyan, de aztán hamar feloldódott. Csupa olyasmit kérdezett a férfitől, ami tényleg érdekelte, ugyanakkor nagyon vigyázott, nehogy tolakodónak tűnjön. Ez sikerült is neki, hiszen Greg mindössze egyszer vonakodott választ adni a kérdésére. És Nadine ezúttal is talpraesetten oldotta meg a dolgot: gyorsan másra terelte a szót.

- Hát ezzel megvolnánk - állt fel hirtelen a helyéről Greg Erroll, félbeszakítva az egyre meghittebb társalgást. - Köszönöm, hogy befáradt, Nadine. Tudja, általában ki nem állhatom a riportereket, de magával élvezet volt elbeszélgetni.

- Ennyi az egész? - emelkedett fel a fotelból a nő. Igyekezett magabiztosnak látszani, ám hangja remegése határozatlanságról árulkodott. - Milyen voltam? Megfelelek?

- Egyelőre semmit sem mondhatok, előbb vissza kell néznem a felvételeket, és meg kell hallgatnom a többi pályázót is. De ígérem, nem hagyom sokáig bizonytalanságban, és amilyen hamar csak lehet, értesítem - biztatta jóindulatúan a férfi. - Na jöjjön, lekísérem az előcsarnokba!

- Köszönöm, igazán kedves - mosolyodott el kényszeredetten Nadine. Attól tartott, hogy nem tetszett az „alakítása”, s ez mélységesen elkeserítette.

Útban a lift felé Juno Harperba botlottak. Az ötven év körüli, rendkívül ápolt és választékosan öltözött hölgy már messziről szívélyesen üdvözölte Errollt.

- De rég láttalak, Greg, drága barátom! Hogy vagy? - A következő pillanatban azonban már meg is feledkezett a producerről, és leplezetlen kíváncsisággal a nő felé fordult. - Aha! Szóval maga Nadine Carmichael! - nyújtott kezet. - Rögtön megismertem, de hát ez nem is csoda. Mostanában minden újságban magát látom. Lassan ideje, hogy meghívjam a műsoromba, az embereket érdekli felkapott modellek élete. - Ezzel előhúzott a táskájából egy fényes fedelű képes folyóiratot. - Ebben a ruhában - mutatott a címlapra - különösen jól fest! Ó, milyen nagyszerű is lehet részt venni azokon a pompás párizsi divatbemutatókon!

- Korántsem olyan nagyszerű, mint a kívülállók gondolják – mosolygott Nadine. - A csillogás csak látszat, keserves munka és rengeteg idegeskedés van mögötte.

- Akárcsak nálunk a televízióban - bólogatott Juno Harper. - De most jut eszembe! Micsoda véletlen, hogy épp ma találkoztunk! A férje... akarom mondani a volt férje alig egy órája lépett fel a műsoromban. Juj, ha tudná, mennyi telefonhívást kaptunk az adás alatt! Szinte izzottak a vonalak, mindenki Seant kereste, beszélgetni akartak vele, hallani a hangját... Rajonganak érte a nők!

Nadine zavarában nem is tudta, mit szóljon erre. Szerencsére megérkezett a lift, és beszálltak. Ám Mrs. Harper szakadatlanul tovább csevegett.

- Azt beszélik, hogy Jamie Colbert miatt hagyta ott Seant! Hát tudja, én azért a maga helyében százszor is meggondoltam volna, elváljak-e egy ilyen jóképű és ráadásul sikeres fickótól! Bár meg kell adni, hogy a fényképész sem kutya! Micsoda mázlista maga, drágám!

Nadine érezte, semmi esélye, hogy leállítsa Junót, ezért aztán válaszra sem méltatta megjegyzéseit. Kissé zavartan mosolygott, s alig várta, hogy megszabaduljon a kellemetlenkedő hölgytől. Amint kiszálltak a liftből, megkönnyebbülten felsóhajtott, nem is sejtve, hogy megpróbáltatásai még korántsem értek véget. Mrs. Harpernak ugyanis esze ágában sem volt elengedni őt, hanem - ügyet sem vetve arra, hogy az előcsarnokban mindenki rájuk figyel - fennhangon megkérdezte:

- És mondja, kedves, mi igaz abból, hogy maga vezeti majd Greg új szórakoztató műsorát? Gratulálhatok?

- Elég ebből, Juno! - szakította félbe a nőt mogorván Greg Erroll. - Ne tégy úgy, mintha nem tudnád, hogy még semmi sincs eldöntve!

A nő szeme dühösen villant meg, de aztán mégis úgy határozott, hogy inkább nem bocsátkozik vitába a producerrel.

- Seannal együtt magát is meg kellett volna hívnom a műsoromba - fordult ismét Nadine-hez. - Az lett volna csak igazán érdekes! Seanban egyébként picit csalódtam. Nem volt valami beszédes kedvében, Fenellát például meg sem említette.

Nadine már pusztán e név hallatára is összerezzent. Juno Harper azonban semmit sem vett észre ebből, és negédesen folytatta:

- Pedig még rá is kérdeztem, hogy összeházasodnak-e. Gondolom, itt volna az ideje, miután Sean végre befejezte annak a sorozatnak a forgatását... Ó az ördögbe is, megint nem jut eszembe a címe! Segíts már, Greg!

- Randevú a halállal - közölte a címet készségesen a férfi.

Nadine szemében kíváncsiság csillant, mire Greg Erroll hosszasan mesélt a forgatókönyv alapjául szolgáló regényről, illetve arról, milyen olcsón szerezte meg Sean a megfilmesítés jogát.

- Fenella Nash már alig várta, hogy együtt forgathasson a nagy Mr. Carmichaellal - kotyogott közbe Juno.

- Hát igen, s ezúttal nemcsak a történet kitűnő, hanem a szereposztás is telitalálat - mormolta elgondolkodva Greg. - A sorozat valószínűleg óriási sikert arat majd.

- Én azért nem vagyok ebben annyira biztos - vélekedett Juno Harper.

- Ezt meg miért mondod? - kapta fel fejét megütközve a férfi.

- Pontosan magam sem tudom, de valami azt súgja, hogy nincs minden rendben a Carmichael filmstúdió háza táján. Látnod kellett volna Seant! Szórakozott volt, és rendkívül lehangolt, egyáltalán nem keltette sikeres ember benyomását.

- Vajon mi történhetett? - pillantott kérdőn Nadine-re Greg.

- Fogalmam sincs - vont vállat tanácstalanul az asszony, és hirtelen eszébe jutott, milyen nyúzottnak, kimerültnek látszott a volt férje, amikor találkoztak.

- Ha az új sorozat megbukna, az bizony igen kellemetlenül érintené Seant - mondta vészjósló hangon Juno. - Az előző filmje hatalmas kasszasiker volt ugyan, de az abból befolyt milliókat az utolsó pennyig erre a sorozatra költötte. S ha most elmarad a várt haszon, az komolyan megrendítheti a Charmichael film-stúdió helyzetét...

- Ne fesd az ördögöt a falra! - intette le Greg. - Ugyan miért maradna el a haszon? Hiszen minden adott a sikerhez: az izgalmas történet, a tehetséges színészek, a kitűnő rendező! Sean biztosan csak azért volt szórakozott és kedvetlen, mert kimerítette az elhúzódó forgatás. Meglátod, egy-két nap pihenés, és újra összeszedi magát... Jaj, már ilyen késő́re jár? - lepődött meg az órájára nézve. - Sürgős dolgom van még... ígérem, hamarosan jelentkezem - vetette j oda búcsúzóul Nadine-nek, és már el is rohant. Juno Harper mosolyogva nézett utána.

- Akármibe lefogadom - hajolt aztán közelebb Nadine-hez -, hogy Greg személyesen is érdekelt Sean új sorozatának a sikerében. Valószínűleg meg akarja vásárolni vagy már meg is vásárolta a sorozat vetítésének jogát, ezért háborodott fel annyira, mikor a kétségeimmel álltam elő. Nos, mi a véleménye, kedves? Jaj, most látom csak, nekem is mennem kell! A ház előtt áll a kocsim, elvihetem egy darabon?

- Köszönöm, mindjárt itt lesznek értem - füllentette Nadine, s miután ily módon szerencsésen megszabadult a kellemetlenkedő hölgytől, fogott magának egy taxit.

Útban hazafelé egyre hajdani férje járt az eszében. Szóval megnősül, - gondolta szomorúan. De hát erre számíthattam, végül is Fenella miatt hagyott el... Inkább az a meglepő, hogy csak most házasodnak össze, hiszen már egy éve, hogy elváltunk.

Fenella Nash, a felkapott amerikai filmcsillag kivételesen szép nő. Pompás vörös hajkoronája, makulátlan fehér bőre, gyönyörű zöld szeme mindenkit elbűvöl - közös forgatásuk során Sean is beleesett. Nadine gondolni sem szeretett erre.

Amint hazaért, lezuhanyozott, majd behúzta a függönyöket, és fürdőköntösben leheveredett az ágyra. Máskor, ha kimerítő napja volt, mindig egy kis délutáni szundikálással frissítette fel magát, de most sehogy sem tudott elaludni.

Aztán megszólalt a telefon, s erre ijedten összerezzent.

- Halló! Ki az? - szólt bele óvatosan a kagylóba.

- Jaj, chérie, olyan fáradt a hangod! Ennyire kellemetlen volt a próbafelvétel?

- Te vagy az, Jamie? - derült fel Nadine arca, mert persze nyomban felismerte Jamie Colbert hangját; a fotós, jóllehet évek óta élt Londonban, még mindig nem tudta levetkőzni jellegzetes franciás kiejtését. - Nem, dehogy volt kellemetlen! Épp ellenkezőleg. Képzeld, interjút kellett készítenem Greg Erroll-lal! Az elején persze volt egy kis lámpalázam, de később már határozottan élveztem a beszélgetést.

- No és hogy érzed? Jól sikerült?

- Sejtelmem sincs - sóhajtott nagyot Nadine. - Greg csupán annyit mondott, hogy rövidesen értesít.

- Ami engem illet, biztosra veszem, hogy megkapod az állást. Ha a nagy Greg Erroll személyesen jelentkezik az ügynöködnél és az iránt érdeklődik, hogy van-e kedved a műsorvezetéshez, majd behív próbafelvételre, akkor mérget vehetsz rá, hogy csak te kellesz neki, senki más.

- Ó, bárcsak igazad lenne!

- Te is tudod, hogy nekem mindig igazam van - jelentette ki Jamie.

- Ezt az önbizalmat! - nevetett Nadine. - Le sem tagadhatnád, hogy francia vagy.

- Nem is akarom. Chérie, remélem, nem felejtetted el, hogy ma este a francia nagykövetségre vagyunk hivatalosak.

- Tréfálsz? Hogy is felejthetnék el egy vacsorál, amit a te tiszteletedre adnak?!

Jamie jó néhány hete kérte meg Nadine-t, hogy kísérje el erre a rendezvényre. A fotóművész munkásságát ugyanis komoly kitüntetéssel ismerte el a francia állam, s a nagykövet ragaszkodott hozzá, hogy személyesen adja át az érdemrendet Colbert-nek.

- Akkor hétre érted megyek - ígérte a férfi. - De készen légy ám! A vacsora nyolckor kezdődik, és ma este igazán nem szerelnék elkésni.

Kocsival hamar odaértek a nagykövetséghez, s mivel volt még idejük bőven, Jamie pár percre leparkolt egy áruház előtt. A hatalmas kirakatban számtalan tévékészülék villódzott, mindegyik más-más műsorra beállítva. Nadine ijedten vette észre, hogy az egyik képernyőről Sean mosolyog rájuk.

- Nem lehet igaz! - sóhajtott fel Jamie, mert persze ő is rögtön felfigyelt Seanra. - Hát ez a fickó már mindenütt ott van? Mi lehet ez? Valami filmajánlat?

- Dehogy! - rázta meg a fejét Nadine. - Valószínűleg Juno Harper műsorának az ismétlése. Sean abban lépett fel ma délelőtt, találkoztam vele a televízióban.

- Aha! - kapcsolt Colbert. - Szóval miatta vagy ilyen lehangolt. Sejtettem, hogy történt valami...

- Semmi sem történt - vágott a szavába Nadine. - Udvariasan elbeszélgettünk, ez minden. De ha nem akarjuk lekésni a díszvacsorát, menjünk már!

Jamie különös pillantást vetett Nadine-re, majd szó nélkül elfordította az indítókulcsot.

A nagykövet és felesége személyesen sietett az üdvözlésükre. Colbert mindenkinek bemutatta Nadine-t. Ezúttal kivételesen nem a fotómodell állt az érdeklődés középpontjában - jóllehet hófehér, vállát szabadon hagyó selyemruhájában lélegzetelállítóan szép volt - hanem Jamie. A fotós számított az est főszereplőjének, mindenki vele akart beszélni, mindenki gratulálni szeretett volna a rangos kitüntetéshez. Nadine örült, hogy ez egyszer nem ő áll reflektorfényben. Míg a társaság Colbert-t ünnepelte, észrevétlenül félrehúzódott, és szabadjára engedte a képzeletét.

Persze, Sean járt az eszében. Azon töprengett, vajon tényleg csak a munkától volt-e olyan nyúzott, elgyötört az arca. Vagy talán mégis Juno Harpernak van igaza? - tűnődött el. Valóban bukás fenyegeti a Carmichael stúdió új sorozatát?

Ugyan már, ez ostobaság! Az egész nem lehet más, mint rosszindulatú pletyka! Az olyan sikeres rendezőnek, mint Sean, bőven akadnak irigyei, nyilván ők terjesztik az efféle rémhíreket...

Néhány órával később, mikor hazafelé tartottak, Jamie aggódva pillantott Nadine-re.

- Valami baj van, chérie? Nagyon csöndes voltál egész este.

- Á, dehogy! - válaszolta nem egészen az igazságnak megfelelően Nadine. - Csak kissé kimerültem. Az utóbbi hetekben rengeteget dolgoztam, gyakran még hétvégén is. Tudod, milyen az, mikor bemutató bemutatót követ... Belefáradtam. Azt hiszem, kénytelen leszek kivenni egy-két hét szabadságot. Muszáj végre elutaznom valahová, és kipihennem magam.

A válás után Nadine a gondok elől a munkába menekült. Abban reménykedett, hogy ha lefoglalja magát, könnyebben túljut életének ezen a nehéz szakaszán. Mind a mai napig úgy látszott, hogy belenyugodott a megváltoztathatatlanba, és megbékélt a sorssal. Most azonban, miután találkozott Sean-nal, rádöbbent, hogy erről szó sincs.

Rájött, hogy hiába fojtotta el hosszú hónapokon át az érzelmeit, sohasem lesz képes elfelejteni Seant. Most is egyre csak ő jár az eszében, állandóan maga előtt látja csibészes mosolyát, vakítóan kék szemét, magas homlokába hulló fényes, fekete fürtjeit...

Ha ez így megy tovább, alighanem belebolondulok, szorította tenyerét lüktető halántékára. Őrjítő, hogy Sean még most, annyi véres veszekedés és a válásunk után is ilyen hatással van rám... Amint eszembe jut, máris lángra gyúl a testem...

Márpedig ennek véget kell vetnem, de sürgősen! Ideje, hogy magammal is törődjek egy kicsit. Igen, az lesz a legjobb, ha végérvényesen lezárom életemnek ezt a fejezetét!

- És tudod már, hová szeretnél utazni? - kérdezte hirtelen Jamie.

- Valahová, ahol mindig süt a nap - hunyta le a szemét álmodozva Nadine.

A tervezett utazás egyébként több nehézségbe ütközött, mint az asszony gondolta. Áprilisra számos divatbemutatóra ígérkezett el, s ezeket már nem lehetett lemondani. Így aztán kénytelen-kelletlen tudomásul vette, hogy csak egy hónap múlva élvezheti a jól megérdemelt pihenést.

Nem is baj, - vigasztalta magát. Legalább marad időm a tájékozódásra, nyugodtan válogathatok az utazási irodák kínálatából.

A számtalan szebbnél szebb úti cél közül végül egy kéthetes Karib-tengeri nyaralás mellett döntött. Választása többek között azért esett éppen az egyik bűbájos kis szigetre, mert ott végre kedvére hódolhat kedvenc időtöltésének, a festészetnek. A szállodában ugyanis, ahová előjegyeztette magát, a tulajdonosnő férje - aki mellesleg jó nevű festőművész - időnként tanfolyamot szervez műkedvelő érdeklődők számára.

Egy nappal azután, hogy Nadine lekötötte az utat, megcsörrent a telefon.

- Jó hírem van! - Nadine azonnal megismerte Greg Erroll hangját. - Magáé az állás, kedvesem!

- Hát ez csodálatos! Köszönöm a bizalmat, Greg! Nem is tudja, milyen boldoggá tett... És most mi a teendő? Mikor kezdjük a munkát?

- Az még odébb van! - nevetett a férfi. - A felvételeket csak szeptemberben kezdjük, hiszen ősszel indul a műsor. De magára valószínűleg már előbb is szükség lesz, mert komoly reklámhadjáratot tervezünk. És készüljön fel rá, hogy egy perc nyugta sem lesz a sajtó képviselőitől, mihelyt nyilvánosságra hozzuk, hogy maga az új műsorvezetőnk!

- És mikor hozza nyilvánosságra a dolgot? - érdeklődött Nadine.

- Ha nincs kifogása ellene, már a jövő héten. Jobb, ha minél előbb túlesik ezeken az elmaradhatatlan interjúkon. Az igazi hírverés persze csak később indul, de nem árt, ha az új műsor máris bekerül a köztudatba.

- Az az igazság - vallotta be kicsit félve Nadine - hogy a jövő hónapban el akartam utazni az egyik Karib-tengeri szigetre. De ha gondolja, szívesen lemondom az utat.

- Jaj, dehogy, erre semmi szükség! Menjen csak, pihenje ki magát! Amelyik újságíró nem keresi fel egy-két héten belül, az meg is érdemli, hogy egy kicsit várjon.

Gregnek igaza lett. Az új műsor beharangozása után az újságírók valósággal megrohamozták Nadine-t. Az asszony - mivel modellként gyakran akadt dolga riporterekkel - tudott bánni velük, így igen jó interjúalanynak bizonyult.

Akadt persze egy-két firkász, akivel meggyűlt a baja. Az egyik pletykalap újságírónője például egyre csak a magánéletéről faggatta.

- Ugye együtt él Jamie Colbert-rel? - kérdezte arcátlanul.

- Nem - felelte kissé ingerülten Nadine.

- Na de azt csak nem tagadja, hogy több van maguk között, mint egyszerű munkakapcsolat?

- Jamie Colbert-nek semmi köze az új műsoromhoz - jelentette ki elutasítón Nadine. - Kérem, ne tegyen fel több ilyen kérdést, a magánéletemről nem szívesen beszélek!

A nő azonban ügyet sem vetett a rendreutasításra.

- Az a szóbeszéd járja, hogy a férjétől is Colbert miatt vált el. Igaz ez?

- Nem, nem igaz! - csattant fel Nadine. - Ha olyan alapos lenne, mint amilyen tolakodó, maga is kideríthette volna, hogy a házasságunkat „kibékíthetetlen ellentétek” címén bontották fel! Most pedig bocsásson meg, de több időt sajnos nem szánhatok önre... - Ezzel felállt, jelezve, hogy a beszélgetésnek vége.

- De hát... - hápogott az újságírónő. - Még nem fejeztem be az interjút!

- De még mennyire, hogy befejezte! - Nadine szélesre tárta az ajtót a kellemetlen látogató előtt.

- Ne higgye, hogy nem tudom, miért titkolózik ennyire - sziszegte a nő kifelé menet. - Most, hogy Fenella Nash otthagyta Mr. Carmichaelt, maga nyilván szeretne kibékülni a volt férjével!

Nadine-t meglepte a hír. Döbbenetét látva az újságírónő gúnyosan elmosolyodott.

- Na mi az, kedvesem, csak nem most hallott erről először? Ha akarja, részletekkel is szolgálhatok. A szép Fenella ma délelőtt hazatért az Egyesült Államokba, sőt mi több, a repülőtéren az újságíróknak kijelentette, hogy közte és Sean között mindennek vége. No és mit gondol, mi az oka annak, hogy Miss Nash egyszerűen elhagyta Mr. Carmichaelt? Sosem találná ki, úgyhogy inkább megmondom. Az, hogy szerinte a Carmichael stúdió legújabb sorozata bukásra van ítélve, és mint tudjuk, a szép és sikeres színésznők nem kedvelik a csődbe jutott producereket.

- Most már aztán elég! - szakította félbe ingerülten a szóáradatot Nadine. Erős kísértést érzett, hogy saját kezűleg dobja ki a pimasz újságírónőt, de az szerencsére magától is távozott. Nagyot sóhajtva csukta be mögötte az ajtót, majd kimerülten az egyik fotelba roskadt.

Fejében egymást kergették a gondolatok. Alig két hete Juno Harper azzal traktált, hogy Sean elveszi Fenellát, - tűnődött. Lehet, hogy végül ennek a firkásznőnek lesz igaza, és csakugyan szakítottak?

Reggel választ kapott a kérdésére, a másnapi pletykalapok ugyanis címoldalon hozták Fenella repülőtéri nyilatkozatát. Sean nem adott interjút, sőt munkatársainak is megtiltotta, hogy bármit közöljenek az ügyről. Ez persze csak még vadabb találgatásokra adott okot.

Nadine szerette volna tudni, mit érez most Sean. Remélem, szenved, - gondolta. Úgy, ahogy én szenvedtem egy évvel ezelőtt...

A következő hetekben Nadine már nem sok újságírót fogadott, hiszen az utazás előtt sok mindent el kellett rendeznie.

Végre elérkezett a várva várt nap. Nadine egy délben induló járatra váltott jegyet, s amikor kilenckor megszólalt a csengő, azt hitte, megjött érte a taxi.

Annál nagyobb volt a meglepetése, miután ajtót nyitott; Larry Dean állt előtte, Sean legjobb barátja és üzlettársa.

- Szent ég, Larry! - csapta össze az asszony a kezét. - Ezer éve nem láttalak!

- Beszélnem kell veled, Nadine - motyogta bizonytalanul a magas, szemüveges férfi.

- Gyere be! Sajnos nem sok időnk van, legkésőbb egy félóra múlva indulnom kell a repülőtérre. Tudod, a Karib-tengerre utazom szabadságra. Megkínálhatlak valamivel?

- Köszönöm, semmit sem kérek - lépett be a nappaliba Larry. - Nem udvariassági látogatásra jöttem.

Arca olyan komor volt, hogy Nadine megborzongott. Páni félelem lett úrrá rajta, hiszen még sohasem látta a férfit ilyen feldúltnak.

- Valami baj van? - kérdezte ijedten.

- Te vagy az utolsó reményem, Nadine! Nem tudod, hol van Sean? Úgy aggódom érte! Két napja nem láttuk, nyomtalanul eltűnt. Nem szokott ilyet csinálni.

2. FEJEZET

- Micsoda? Sean eltűnt?

- Ahogy mondod - bólogatott szomorúan Larry. - Nem láttad véletlenül? Arra gondoltam, hogy esetleg nálad járt.

- Nálam? - nyílt tágra a megdöbbenéstől Nadine szeme. - Dehogy! Nem járt itt. A válásunk óta mindössze egyszer találkoztunk, annak is néhány hete már... De egyáltalán miként jutott eszedbe, hogy éppen itt keresd?

A férfi mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

- Ezt most már végképp nem értem. Hová a fenébe mehetett?! - mormolta. - Remélem, nem csinált valami ostobaságot...

- Larry, az ég szerelmére! Mit jelentsen ez?

- Te tehetsz róla! Az egész a te hibád! - nézett Nadine-re szemrehányón a férfi. - Ha a vagyonmegosztásnál nem követelsz magadnak akkora részt, a cég sosem került volna ilyen siralmas anyagi helyzetbe!

Nadine elsápadt.

- Igazságtalan vagy! Ez nem az én ötletem volt - tiltakozott erőtlenül.

Igazat mondott. Annak idején szörnyen megviselte a bírósági hercehurca.

A válás anyagi vonzataival nem is törődött, mindent az ügyvédeire bízott... És valóban nem tehetett róla, hogy azok jó ügyvédhez méltó buzgalommal igyekeztek a közös vagyonból minél nagyobb részt kiharcolni a számára. Amikor az asszony minderre rájött, már késő volt.

Az ügyvédek azzal indokolták a követelést, hogy a filmstúdió abból a pénzből vetette meg alapjait, amit Nadine modellként keresett. Sean mellesleg egy percig sem vitatta neje igényének a jogosságát, és már a bírósági döntés előtt elismerte, hogy a vállalat részvényeinek bizonyos hányada Nadine-t illeti meg.

- Akárhogy volt is, most nyakig benne vagyunk a pácban - morgolódott Larry. - Szegény Sean akkor kénytelen volt magas kamatra nagy összegű kölcsönt felvenni, hogy visszavásárolja tőled a részedet. Ezt csak tudtad?!

- Sohasem kértem tőle, hogy készpénzben fizessen ki! - védekezett Nadine. - Ő maga ragaszkodott ehhez a megoldáshoz.

- Persze, mert nem maradt más választása! Ha nálad hagyja a részvényeket, te bármikor eladhatod őket. Azt talán fölösleges külön elmagyaráznom, milyen következményekkel járhatott volna, ha idegen kézbe kerül a cég részvényeinek egy jelentős része. És ez az, aminek Sean mindenáron szerette volna elejét venni.

- De hát én sosem tettem volna olyat, amivel árthatok neki!

- Csakhogy erre nem volt semmi biztosíték. A kezedben lévő részvények állandó fenyegetést jelentettek volna a filmstúdióra, ezért aztán Sean visszavásárolta őket. Mint már említettem, ehhez kölcsönt vett fel, és a magas kamatok miatt egyre sokasodtak a gondok. Amikor később, a sorozat forgatásakor ismét pénzre volt szükségünk, a bankra már nem számíthattunk. Kénytelenek voltunk uzsorásokhoz fordulni... és gondolom, te is tudod, hogy ez mit jelent. Anyagi lehetőségeink kimerültek, nyugodtan mondhatom, hogy a csőd szélén állunk. Az új sorozat még kihúzhatott volna minket a csávából, de sajnos... - Larry nagyot sóhajtott. - Okosabb lett volna, ha ezt el sem mondom. Sean kitekeri a nyakamat, ha megtudja, hogy mindent kifecsegtem.

- Köszönöm az őszinteségedet - nézett a férfi szemébe komolyan Nadine. - Most már csupán azt nem értem, miért gondoltad, hogy Seant nálam találod.

- Mert azt hittem, hogy végre észhez tért, és megfogadta a tanácsomat.

- A tanácsodat?

- Arra biztattam, hogy keressen fel téged.

- De hát... Miért?

- Mert egyedül te segíthetsz rajtunk. Ha kölcsönadnád a pénzt, amit Seantól a részvényeidért kaptál, elkerülhetnénk a csődöt.

- Értem - hajtotta le a fejét Nadine.

Végtelenül elkeserítette a cég siralmas helyzete, de még inkább bántotta az, hogy Seannak eszébe se jutott hozzá fordulni segítségért.

Ebben voltaképpen nincs semmi meglepő, - mosolyodott el szomorúan. Sean Carmichael sohasem ismerné be a gyengeségét. Ő már ilyen, afféle magányos farkas, nincs szüksége senkire, a legkevésbé arra, hogy valaki szánakozzon rajta...

- Az azért érdekelne - szólalt meg hirtelen Larry mit tennél, ha Sean mégis felkeresne, és pénzt kérne tőled.

- Ha nem haragszol, ezt inkább vele beszélném meg, - Nadine hangja éles volt, és elutasító.

A férfit ez szemlátomást bántotta.

- Seannak bizonyára megvan a jó oka rá, hogy nem fordul hozzád - jegyezte meg hűvösen. - Elvégre jobban ismer, mint én.

Ez a sértő hangnem annyira nem volt jellemző a szelíd, jóindulatú Larryre, hogy Nadine megdöbbenésében szóhoz sem jutott. A férfi ezt kihasználva sarkon fordult, és már indult is az ajtó felé. Ám mielőtt elhagyhatta volna a lakást, az asszony kétségbeesetten megragadta a karját.

- Mintha olyasmit mondtál volna az imént, hogy reméled, Sean nem csinál valami ostobaságot...

Larry lassan megfordult.

- Tudod, a hónap végéig vissza kell fizetnünk a banknak egy jelentősebb összeget a kölcsön törlesztéseképpen - kezdte halkan. - Ha a határidő lejártáig nem sikerül valahonnan pénzt szereznünk, csődöt kell jelentenünk, akkor pedig a Carmichael filmstúdiónak egyszer s mindenkorra befellegzett. Seant annyira megviselte a dolog, hogy attól tartok, esetleg kárt tesz magában... De inkább ne is hallgass rám, Nadine, már azt sem tudom, mit beszélek!

Szavai mélységes aggodalommal töltötték el az asszonyt. Jól ismerte ugyanis a józan, megfontolt Larryt, és tisztában volt vele, hogy a férfi mindig pontosan tudja, mit beszél.

- Ha ebben a hónapban nem fizettünk volna bért az alkalmazottainknak - folytatta lehangoltan Larry-, akkor talán valahogy kinyögjük ezt az átkozott részletet. De Sean nem fogadta meg a tanácsomat. Anélkül hogy komolyan mérlegelte volna ezt a lehetőséget, átutaltatta a fizetéseket. Pedig egy jó üzletembernek mindig az eszére kell hallgatnia, nem pedig a szívére, ahogy azt Sean teszi...

- És a sorozat? - jutott hirtelen eszébe Nadine-nek. - Hiszen már elkészült, vagy rosszul tudom? Miért nem adjátok el?

- Mert a kutyának sem kell - csóválta a fejét bánatosan Larry. - Greg Erroll az utolsó pillanatban visszalépett a vásárlástól, alighanem elriasztotta az, hogy annyi elmarasztaló ítéletet lehet hallani róla. Pedig már a szerződést is majdnem aláírtuk, és Sean nagyon számított erre a pénzre.

Aha, - gondolta Nadine. Ezek szerint Greget tényleg érdekelte a sorozat. Csak nem Juno Harper rontott el mindent az ostoba fecsegésével? Miatta esett volna kútba ez a kitűnő üzlet?

- Mindent megtettünk, hogy valahonnan felhajtsunk egy kis pénzt - fűzte még hozzá a férfi - de akárkihez fordultunk, süket fülekre találtunk. Fenella elhitette az újságírókkal, hogy a sorozat bukásra van ítélve, s a rossz hír nagyon gyorsan terjed ám... Segíteni senki sem hajlandó. Inkább megvárják, míg tönkremegyünk, aztán potom áron megveszik a céget... Valóságos dögkeselyűk, ugye? - nevetett szárazon.

- Nem is sejtettem, hogy ilyen súlyos a helyzet.

- Súlyosabb már nem is lehetne... Istenem, ha arra gondolok, hogy Sean a semmiből építette fel a vállalatot, és az egész most másnak az ölébe hull! Két ostoba nőszemély miatt! - fakadt ki Larry. - Mert nem elég, hogy te akkor faképnél hagytad szegényt, most Fenella Nash is rátett egy lapáttal. A buta pletykáival megadta nekünk a kegyelemdöfést!

Nadine hirtelen azt hitte, rosszul hall. Micsoda? Még hogy én hagytam faképnél Seant? - hüledezett, ám kérdezni már nem maradt ideje.

- Sean pedig eltűnt - közölte Larry olyan síri hangon, hogy Nadine hátán végigfutott a hideg. - Egyetlen szó nélkül. Tegnapelőtt délben eljött az irodából, s azóta senki sem látta...

- Talán Fenella után repült Amerikába - találgatott Nadine.

- Ott sincs - rázta meg a fejét Larry. - Telefonon beszéltem a kisasszonnyal. Őszintén szólva meg is lepett volna, ha ott találom, hiszen kettőjük közölt már jó ideje vége mindennek.

- Mit mondjak, nem tartott valami sokáig ez a fene nagy szerelem - jegyezte meg gúnyosan Nadine. - Alig egy éve, hogy otthagyott Fenella miatt, és máris szakítottak...

- Miért mondod, hogy otthagyott Fenella kedvéért? - ismételte döbbenten a férfi. - Én úgy tudom, hogy Jamie Colbert miatt váltatok el.

- Ha Sean ezt állította, hazudott!

- Hazudott? Hát nem így történt?

- De nem ám! - kiáltott indulatosan Nadine. - Bárhogy tálalta is a történteket a drága jó Mr. Carmichael, az igazság az, hogy egy filmforgatáson összeszűrte a levet a főszerepet játszó Fenellával. Hetekig alig láttam, és ha nagy ritkán hazajött, abban sem volt sok köszönet! Sokáig tűrtem, hallgattam, de amikor egy szép napon az összes újság erről a mindent elsöprő szerelemről kezdett cikkezni, betelt a pohár!

Larry elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Csak nem azt akarod mondani; hogy nem is volt viszonyod Jamie Colbert-re!?

- Sem akkor, sem azután!

- Na de hát én esküdni mertem volna...

A férfi nem fejezhette be a mondatot, mert hirtelen megszólalt a csengő.

- Biztosan megjött a taxi - lépett az ajtóhoz kelletlenül Nadine.

Valóban egy jól megtermett taxisofőr állt a lépcsőházban.

- Bocsánat, hogy egy kicsit késtem – mentegetőzött - de ez a forgalom... Ugye mehetünk, asszonyom? Azonnal indulnunk kell, különben lekési a gépet.

- Igen, mehetünk - bólintott Nadine, majd az előszobában álló bőröndök felé intett. - A csomagokat máris viheti, és én is rögtön lent leszek.

Amint a férfi eltűnt a lépcsőfordulóban, Nadine Larryhez fordult.

- Biztos, hogy mindenhol kerested Seant? - kérdezte aggódva. - Nem felejtettél ki senkit?

- Nem, senkit. Minden szóba jöhető barátját és ismerősét felhívtam, még az Amerikában élő édesanyját is, de senki a színét sem látta.

- Hátha éppen azon igyekszik, hogy pénzt szerezzen - vélekedett Nadine. - Talán adódott valami váratlan lehetőség, és olyan gyorsan el kellett utaznia, hogy egyszerűen nem maradt ideje szólni neked.

- Elképzelhető...

- Csak így történhetett, Larry! Ugye értesítesz, mihelyt Sean előkerül?

- Hát hogyne!

- Ez itt a szállodám címe és telefonszáma. - Nadine a férfi kezébe nyomott egy cédulát. - Feltétlenül hívj fel, ha megtudsz valamit!

Larry nem válaszolt, csak szomorúan bólintott. Olyan elesettnek és boldogtalannak látszott, hogy az asszony átölelte.

- Fel a fejjel! - súgta oda vigasztalón. - Meglásd, Sean néhány napon belül rendezi a cég ügyeit! Bízzál benne, csak kitalál valamit...

- Köszönöm, Nadine - mosolyodott el kényszeredetten Larry.

- Na látod, ez így mindjárt más!

Beszélgetésüket hangos dudálás szakította félbe.

- Sajnos mennem kell, a taxis már türelmetlen.

Nadine szelíden kituszkolta a férfit a lakásból, gondosan bezárta az ajtót, majd búcsút vett Larrytől, és beszállt a taxiba.

- Már azt hittem, hogy meggondolta magát - jegyezte meg a sofőr, mielőtt elfordította az indítókulcsot.

És ezzel nem is járt olyan messze az igazságtól. Nadine-t annyira aggasztották a hallottak, hogy komolyan fontolóra vette, nem volna-e okosabb otthon maradnia. Végül belátta, hogy ennek úgysem lenne semmi értelme.

Mi haszna, ha most elhalasztom a nyaralást? - tűnődött. Seanon nem segíthetek vele, magamat viszont megfosztanám a jól megérdemelt pihenéstől. Nem, a legjobb lesz, ha elutazom! Larry megígérte, hogy amint megtud valamit, azonnal értesít...

Nadine hátrapillantott, s búcsúzóul intett a férfinak, az meg barátságosan visszaintegetett.

Nocsak, Larry mosolyog, - állapította meg. Örülök, hogy legalább ő megnyugodott kissé... Ó, bárcsak magamról is elmondhatnám ugyanezt!

Nadine soha életében nem volt még ennyire zaklatott. Ellentmondásos érzések kavarogtak benne. Eddig azt hitte, hogy gyűlöli egykori férjét, de amióta kiderült, hogy az már nem olyan gazdag és sikeres üzletember, mint egy éve, a gyűlöletet őszinte aggodalom és lelkiismeret-furdalás váltotta fel. Bizonyos fokig felelősnek érezte magát a történtekért.

Larrynek igaza van, - gondolta elkeseredetten. Kizárólag az én bűnöm, ha most csődbe megy a Filmstúdió! Miért is fogadtam el azokat az átkozott részvényeket?! S ha már elfogadtam, legalább tartottam volna meg őket. De hát honnan is tudhattam volna, hogy Sean a visszavásárlásukhoz kölcsönt vesz fel, a kamatok pedig szép lassan felemésztik az anyagi tartalékait?

Ó, Sean! Vajon merre jár, és mi van vele? Remélem, nem történt semmi baja... Istenem, mitévő legyek?! Elutazzam vagy inkább maradjak?

Az asszony egészen a gép indulásáig bizonytalankodott. Az egyik pillanatban csak nevetett Larry aggodalmaskodásán, aztán ismét összeszorította szívét a rémület. Féltette Seant, mellette akart lenni a bajban, mert úgy érezte, a férfinak szüksége van rá.

Aztán mikor már a Karib-szigetekre induló géphez szólították az utasokat, Nadine mégiscsak az utazás mellett döntött.

Ostobaság ebből lelkiismereti kérdést csinálni, - szögezte le józanul. Legutóbbi találkozásunkkor nem úgy tűnt, mintha Seannak olyan nagyon szüksége lenne rám...

A hosszú repülőút alatt azonban számtalanszor felmerült benne a kérdés, vajon helyesen határozott-e. S amikor jóval később holtfáradtan megérkezett a szállodába, már csak a pihenés járt a fejében, semmi más. Gyorsan kitöltötte a bejelentőlapot, majd a szobájába vitette a csomagjait.

Nadine-t úgy kimerítette az utazás, hogy szinte körül sem nézett, nyomban behúzta a zsalugátereket, és nyugovóra tért. A szigeten javában sütött ugyan még a nap, de az ő belső órája nem állt még át a helyi zónaidőre.

Vajon hány óra lehet az időeltolódás? - töprengett elalvás előtt. Otthon alighanem éjfél is elmúlt már...

Az asszony iszonyú fejfájással ébredt. Lassan felült az ágyban, és felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló kislámpát. Négy óra lenne? - csodálkozott el. Aha, hajnali négy! Ezek szerint jó sokat aludtam. De hát akkor miért érzem magam ilyen pocsékul? Csak nem az időeltolódás miatt? No mindegy, szundítok még egy kicsit, ilyenkor úgysincs ébren senki...

Hiába próbált azonban újra elaludni, nem jött a szemére álom. Egy óra elteltével feladta a meddő kísérletezést, s elhatározta, hogy felkel.

Nagyot ásítva az ablakhoz lépett, és kinyitotta a zsalugátereket. Most először vette igazán szemügyre a szobáját, s a látvánnyal fölöttébb meg volt elégedve. Tetszett neki, hogy a helyiségben a fehér az uralkodó szín. Hófehéren csillogott a hűvös márványpadló, és fehérek voltak az arannyal díszített bútorok is. A hatalmas rézágy két oldalán szintén fehér, kerámiából készült lámpák gondoskodtak a kellő megvilágításról. A fehér szín uralmát csak a komódon álló halványzöld váza és a benne illatozó különleges, trópusi virág törte meg.

Nadine a fürdőszobába sétált, s miután kigyönyörködte magát annak égszínkék csempéjében, lezuhanyozott. Magára kapta az ugyancsak hófehér szállodai fürdőköntöst, és visszament a szobába. Kipakolt a bőröndjéből - ruhái szerencsére mind elfértek a beépített szekrényben -, aztán szélesre tárta az erkélyajtót, és egy szál köntösben, mezítláb kilépett az erkélyre.

Lélegzetelállító látvány fogadta. A felkelő nap vérvörös korongja aranyos-rózsaszínbe burkolta a látóhatárt. Az asszony mélyet szippantott a hűs, kristálytiszta levegőből, s megbűvölten hallgatta a madarak hajnali énekét.

A szállodát üde zöld pázsit, karcsú pálmák, buján virágzó bokrok övezték. A csodaszép, gondozott park egészen a tengerpartig nyúlt. Ellenkező irányban, kicsit odébb Nadine teniszpályákat és egy úszómedencét fedezett föl.

De jó lenne most úszni egyet! - ötlött fel benne, s öt perccel később már útban is volt a medence felé. Az egyik nyugágyra dobta a köntösét, majd fejest ugrott a vízbe. Jó néhány hosszt leúszott, majd amikor fáradni kezdett, visszatért a szobájába, és még egyszer lezuhanyozott.

Nem panaszkodhatom, igazán jól kezdődött a nap, - gondolta elégedetten, miközben a ruhatárát vizsgálta. Könnyű, halványsárga ruhát vett föl fehér, magas sarkú szandállal. Alig készült el az öltözködéssel, korogni kezdett a gyomra az éhségtől. Lefelé indult hát, de a kora reggeli óra ellenére nem ő volt az első vendég a szálloda étermében.

- Jó reggelt, asszonyom! Jacob vagyok, a pincér - mutatkozott be Nadine-nek a barátságos fiatalember. - Én szolgálom fel mindennap a reggelit. Foglaljon helyet, kérem, rögtön hozom az étlapot!

Nadine átböngészte a meglepően gazdag kínálatot, de végül úgy döntött, hogy - szokásához híven - friss gyümölcsöt kér. A tál, amelyet a pincér hozott, tele volt sosem látott, szokatlan alakú és színű, de pompás illatú gyümölccsel.

- Ennek a körteszerűnek avokádó a neve - magyarázta Jacob készségesen, Nadine csodálkozó pillantását látva. - Ez meg licsi - mutatott egy kisebb, tüskés héjú termésre -, ez a sárga pedig csillaggyümölcs.

- Ó igen, ezt ismerem, sőt már ettem is, gyümölcssalátának elkészítve. Csillaggyümölcs. Milyen gyönyörű neve van!

- És milyen találó! De most bocsásson meg, asszonyom, mennem kell. Újabb vendégek érkeztek.

Reggeli után Nadine úgy érezte, valósággal újjászületett. Frissen, vidáman állt fel az asztaltól, és elhatározta, hogy nyomban felhívja Larryt, hátha tud már valamit Seanról.

De nem, mégsem, tűnődött el egy pillanattal később. Nem szerencsés ilyenkor telefonálni, hiszen Angliában épp ebédidő van. A legjobb lesz, ha várok még egy-két órát... Addig megkérdezem a portán, hogy mikor is kezdődik a festőtanfolyam.

- Holnap reggel kilenckor - hangzott az udvarias válasz. - Tudja, asszonyom, Mr. Haines nem szeretné túlterhelni a tanítványait, mindig hagy legalább egy napot, hogy a vendégek kipihenjék az utazás fáradalmait.

- Milyen figyelmes! - bólintott elismerően Nadine.

- Ma viszont ismerkedési est lesz a tanfolyam résztvevői számára. Vacsora előtt önt is szívesen látjuk egy pohár italra.

- Köszönöm a meghívást. - Nadine elvett a pultról egy példányt a színes tájékoztató füzetekből, amelyekben a szálloda szolgáltatásait ismertették, majd felsétált a szobájába.

Kiült az erkélyre, és átnézte a prospektust, ám tekintete közben minduntalan a sugárzóan kék égre tévedt. Újra és újra belefeledkezett a csodálatos látványba, és csakhamar azt vette észre, hogy máris eltelt annyi idő, amennyit a telefonhívásig várni szándékozott.

A titkárnő azonnal kapcsolta Larryt.

- Van valami újság? - kérdezte izgatottan Nadine.

- Nem sok. - A férfi meglehetősen morcosnak tűnt. - Beszéltem az egyik barátommal, és ő azt állítja, hogy tegnap Los Angelesben találkozott Seannal. Most sorra felhívom az ottani szállodákat, hogy kiderítsem, hol lakik. De csak kerüljön elő, azt, amit tőlem kap, nem teszi a kirakatba!

- Az én nevemben is nyugodtan leteremtheted - biztatta Nadine, mert bár végtelenül megkönnyebbült, hogy Seannak semmi baja, kicsit dühös is volt.

Hát ez jellemző rá, - dohogott magában. Szó nélkül eltűnik, mert éppen úgy tartja úri kedve, s közben eszébe sem jut, hogy valaki netán aggódik érte.

Miután elbúcsúzott Larrytől, felvette almazöld bikinijét, strandtáskájába rakott egy könyvet meg egy fürdőlepedőt, és lement a tengerpartra. A legtöbb nyugágy már foglalt volt, de azért talált helyet. A biztonság kedvéért gondosan bekente magát napolajjal, és kényelmesen elhelyezkedeti a fehér-sárga csíkos napernyő árnyékában. Egy darabig olvasott, de rövidesen félretette a könyvet. Önfeledten bámulta a tengert, hallgatta a fövényre kifutó hullámok moraját, élvezte a bőrét cirógató lágy szellőt. Aztán elálmosodva lehunyta a szemét.

A tengerparton eltöltött kellemes nap után elment az ismerkedési estre, amelyet Mr. Haines rendezett a festőtanulók számára. Tíz-tizenkét ember gyűlt össze vacsora előtt a szálloda étermében, persze főként hölgyek.

- Jó estét! - üdvözölte a terembe belépő Nadine-t egy barna bőrű, zömök, negyvenes férfi. - Luc Haines vagyok.

- Nadine Carmichael - szorította meg az asszony a feléje nyújtott kezet.

- Nadine! Gyönyörű név, legalább olyan szép, mint a viselője - bókolt a festő. - Ha nincs ellene kifogása, szívesen megörökíteném.

Nadine válasz helyett bizonytalanul elmosolyodott. Vajon felismert? - merült föl benne a kérdés, de a mester nem hagyott neki túl sok időt a töprengésre.

- Nagyon meglepődött, mikor bemutatkoztam - mondta a férfi. - Nem ilyennek képzelt?

- Őszintén szólva egy kicsit idősebbnek gondoltam - vallotta be Nadine. - Nem hittem volna, hogy ilyen fiatalon is szert lehet tenni ekkora hírnévre.

- Kedves Nadine, maga hízeleg! - nevetett a festő. - De most beszéljünk inkább magáról, az sokkal érdekesebb! Mondja csak, vett már részt hasonló tanfolyamon?

- Nem, sohasem tanultam festeni, csak úgy a magam örömére pingálgatok, főleg tájképeket, csendéleteket. De nem vagyok valami tehetséges...

- Ennek megítélését bízza csak rám - szakította félbe Luc Haines. - Inkább meséljen még egy kicsit magáról! Honnan jött? Mivel foglalkozik?

- Hát... - Nadine hirtelenében azt sem tudta, mit feleljen erre. Kissé meglepte, hogy a férfi nem emlékszik sem a nevére, sem az arcára, de ez egy csöppet sem bántotta, inkább még örült is.

Hát persze, hiszen a reklámjaimat főleg Angliában és az Egyesült Államokban sugározzák a tévécsatornák, - suhant át az agyán. Így legalább észrevétlen maradhatok, s nem fogják állandóan minden mozdulatomat lesni.

Az emberek egyébként is tele vannak előítéletekkel. Amikor azt hallják valakiről, hogy fotómodell, nyomban zajos éjszakai életre gondolnak, és botrányok jutnak az eszükbe, pedig tőle távol áll az ilyesmi... Akkor most mit csináljon? Titkolja el a festő előtt a foglalkozását? De mi lesz, ha a vendégek közül mégis felismeri valaki?

A kényes helyzetet végül a mester oldotta meg.

- Látom, nem szívesen beszél erről - mosolyodott el megértően. - Kérem, bocsássa meg a kíváncsiságomat! Felejtsük el ezt a témát, inkább jöjjön, bemutatom a többieknek!

Nadine tartott tőle, hogy a csoportból valaki mégis ráismer, ám aggodalma fölöslegesnek bizonyult.

- Nadine pihenni jött ide, és szeretné elfelejteni a hétköznapok gondjait. Ezért megígértem neki, hogy valamennyien tiszteletben tartjuk majd a magánéletét, és nem teszünk fel személyes kérdéseket - jelentette be Luc.

- Nem is rossz ötlet - kuncogott az egyik hölgy.

- Azt hiszem, mindnyájan azért jöttünk, hogy elfelejtsük a mindennapok fáradalmait - vágta rá egy másik. - És amilyen gyönyörű itt, a legtöbben szerintem nem is akarnak majd hazamenni.

A jelenlévők nevetve helyeseltek- Nadine is elmosolyodott. Kezdte magát jól érezni ebben a társaságban. Barátságosan elbeszélgettek, aztán a kellemes este egy több fogásos, finom vacsorával ért véget. Nadine utána rögtön nyugovóra tért, ugyanis még mindig bágyadt volt kissé az időeltolódástól és a hosszú repülőúttól.

Másnap hajnalban az asszony furcsa álmot látott. Seannal szeretkezett; a férfi szenvedélyesen simogatta őt, csókolgatta az arcát, a keblét... Olyan valósághű volt az egész, hogy szinte érezte, ahogy Sean forró, izmos teste az övéhez simul...

Nyugtalanul forgolódott az ágyban, s amint lassan felébredt, rádöbbent, hogy korántsem álom ez. Valóban nincs egyedül! Egy meztelen férfi fekszik mellette, és még mindig gyöngéden cirógatja a combját, szájával pedig mohón az ajkát keresi.

3. FEJEZET

Nadine felkiáltott. Megpróbált kiugrani az ágyból, de az ismeretlen visszarántotta, majd - hogy ne sikoltozhasson - a szájára tapasztotta tenyerét. Ő meg kétségbeesetten kapálódzott, de esélye sem volt a menekülésre, a férfi ugyanis teljes súlyával ránehezedett.

Nadine a szemébe hulló hajfürtök miatt nem láthatta támadóját, a karcsú, kisportolt test, a selymes bőr és a kéz formája azonban valahogy ismerősnek tűnt neki. Később már tisztán kivehette a férfi széles vállának körvonalát, dús, fekete haját, nemes arcélét.

- Ígérd meg, hogy nem sipítozol! - csendült föl hirtelen a jól ismert hang.

Az asszony válasz helyett dühödten beleharapott az őt fogva tartó kézbe.

- Te kis vadmacska! - szisszent fel Sean, és persze nyomban elengedte. - A pokolba, ez fáj!

- Éppen azt akarom, hogy fájjon! - vágott vissza Nadine. - Mi az ördög ütött beléd? Miért fogtad be a számat?

- Mert nem akartam, hogy az egész szállodát felverd a sikoltozásoddal - jelentette ki a férfi nyugodtan, a megbánás legcsekélyebb jele nélkül.

- Mit képzelsz magadról?! - gurult dühbe Nadine. - És egyáltalán mit keresel az ágyamban? Ha nem tűnsz el azonnal, olyat sikítok, hogy arra nemcsak a szálloda, hanem az egész sziget összeszalad.

- Imádom, amikor dühös vagy - kacsintott rá szemtelenül Sean, s noha láthatóan esze ágában sem volt engedelmeskedni a felszólításnak, nem akarta tovább feszíteni a húrt. Lassan, megfontolt mozdulatokkal kicsit távolabb húzódott Nadine-től.

Az asszony nyomban élt is a lehetőséggel, és kiugrott az ágyból. Első dolga volt, hogy vékony, áttetsző hálóingére felkapta a köntösét. Reszkető kézzel csomózta meg az övet, mert érezte, hogy Sean minden mozdulatát figyeli.

- Elárulnád végre, hogy kerültél a szobámba? - fordult harciasan a férfihoz.

- Úgy, hogy a szálloda tele van, és másutt nem tudtak elhelyezni.

Sean továbbra sem zavartatta magát, élvezettel nyújtózkodott a takaró alatt, és Nadine képtelen volt ellenállni a kísértésnek; az izmos, kívánatos férfitest mágnesként vonzotta a szemét.

- Akkor menj át egy másik szállodába!

- Csakhogy a szigeten ez az egyetlen - nevetett Sean. - Amikor végre sikerült megértetnem a portással, hogy a férjed vagyok, ideadta a szobád kulcsát.

- Felháborító! Ehhez nem volt joga! Miért nem kérdezett meg előbb engem?

- Jóval elmúlt már éjfél, mikor megérkeztem, nem akartunk felébreszteni.

- Jobban mondva te nem akartál felébreszteni! - Nadine szép szeme villámokat szórt. - Mert akkor kiderült volna, hogy már rég nem vagyunk házasok!

A férfi ügyet sem vetett erre a megjegyzésre.

- Ami azt illeti, így is elég nehezen tudtam meggyőzni róla, hogy a férjed vagyok - folytatta zavartalanul. - Még az útlevelem sem volt elég, meg kellett mutatnom az esküvői fényképünket.

- Milyen különös véletlen, hogy éppen nálad volt az esküvői képünk!

- Ugyan, ne légy már ilyen kiállhatatlan!

- Miért, mit képzeltél? - háborodott fel Nadine. - Azt hitted, el leszek ragadtatva az ötlettől, hogy egy szobában kell laknom veled? Hát vedd tudomásul, eszem ágában sincs, hogy befogadjalak!

Sean nem válaszolt, csak ásított egyet, majd nagyot nyújtózott. Mivel a vékony takaró túl sokat sejtetett izmos testéből, Nadine gyorsan elfordult.

- Nem hallottad, mit mondtam? - csattant fel dühösen, hogy ezzel is leplezze zavarát. - Nem maradhatsz itt, el kell menned! Ha nem sikerül szállást szerezned a szigeten, éjszakázz a szabad ég alatt, vagy repülj vissza Londonba! Kit érdekel? A lényeg, hogy engem hagyj békén!

A férfi felült az ágyban. Nadine akaratlanul is odanézett. Sean domború, napbarnított mellkasának látványa kissé elbizonytalanította.

- Miért nem öltözöl már fel? - szólt rá gorombán.

- Jó, jó, azonnal! - Sean engedelmesen kibújt a takaró alól. Nadine egy röpke pillanatig dermedten bámulta meztelen testét.

Egy éve is elmúlt, hogy utoljára így láttam, - villant át az agyán. És még mindig ugyanolyan őrült vágyat ébreszt bennem, mint annak idején...

A férfi alighanem megsejteti valamit, mert amikor Nadine hátat fordított neki, elégedetten fölnevetett. Aztán megkerülte az ágyat, és volt feleségéhez lépett.

- Mit akarsz tőlem? - ijedt meg Nadine.

- Felöltözöm - mutatott ártatlanul a bőröndjére Sean. - Ezt óhajtod, vagy nem?

- Dehogynem... persze. - hangzott a válasz. Az asszony sértődötten az ablakhoz ment, amikor látta, milyen jót szórakozik zavarán a férfi.

Kinyitotta a zsalukat. A szobába immár szabadon ömlött be a ragyogó reggeli napfény. Halk kattanást hallott a háta mögül. Most nyitotta ki Sean a bőröndjét, - gondolta. Bizonyára tiszta fehérneműt keres… Na, hála az égnek, alighanem magára vett már valamit!

- Lezuhanyozhatok? - kérdezte a férfi.

- Nem! - kiáltotta haragosan Nadine, s amint visszafordult, döbbenten vette észre, hogy Sean még mindig meztelen. - Hányszor mondjam néked, hogy tűnj el a szobámból?!

- Ne légy már ilyen undok! Csupán egyetlen napról van szó. Ha annyira akarod, holnap elutazom.
- Miért várnál holnapig? A legjobb lenne, ha még ma...
- Az sajnos lehetetlen - vágott diadalmasan Nadine szavába a férfi. - Vasárnap van, és ez a hét egyetlen napja, mikor nem jár a komp. Anélkül pedig bajos eljutni a szomszédos szigeten lévő repülőtérre.
- Az én szobámban akkor sem maradhatsz! Mihelyt felöltöztem, rögtön szólok, hogy már nem vagyunk házasok, és hogy eszemben sincs megosztani veled a lakosztályomat.
- De hát ezt tetted az éjjel is - emlékeztette a nőt Sean.
Nadine elnémult. Eszébe jutott az álma, és hirtelen forróság öntötte el egész testét. Egyszerűen képtelen volt visszaemlékezni, mi is történt valójában. Azt tudta csak, hogy jóformán meztelenek voltak mindketten, amikor felébredt, és hogy egyazon ágyban töltötték az éjszakát.
Megpróbálta felidézni az álmát. Látta Seant, amint föléje hajol, majd lágyan megcsókolja, nyelvével végigcirógatja a keblét... Jóságos ég, hiszen ez rettenetes! - szörnyülködött el magában. Lehetséges volna, hogy mindez csakugyan megtörtént? Sőt, ki tudja, mi volt még ezután?
- Pont úgy, mint a régi szép időkben - fűzte hozzá kajánul a férfi.
- Ó te... te utolsó gazember!
Nadine dühösen Seanra rontott. Az persze csak nevetett, játszi könnyedséggel fogta le az asszony ütésre emelt kezét.
- Hogy mertél...? Hogy merészeltél...?
- Az ágyadba tolakodni? - fejezte be a kérdést Sean. - Egyszerűen nem volt más választásom. Azt csak nem várhatod el tőlem, hogy a hideg márványpadlón vagy a kényelmetlen karosszékben hajtsam álomra a fejemet.
- Éppenséggel alhattál volna a fürdőkádban is!
- Érdekes, ez eszembe sem jutott. Láttam, hogy kettőnknek is elég nagy az ágy, és nyomban bebújtam melléd. Olyan fáradt voltam az utazástól, hogy rögtön elaludtam.
Nadine kétkedve nézett rá, Sean pedig mosolyogva viszonozta a pillantását. Ó, igen, az asszony jól ismerte ezt a csúfondáros mosolyt. Csupán játszik velem, - mérgelődött. De nem hagyhatom annyiban. Bizonyosságra van szükségem, tudnom kell, mi történt az éjjel!
- És aztán...? - érdeklődött halkan.
- Aztán hajnaltájt felébresztettél - vigyorgott a férfi.
- Micsoda? Még hogy én?! - kapta föl a fejét döbbenten Nadine. A következő másodpercben azonban már szívesen visszavonta volna a kérdést, ami oly meggondolatlanul kicsúszott a száján.
Szégyentől izzó arccal lesütötte a szemét, Sean persze élvezte a helyzetet.
- No ne mondd, hogy nem emlékszel! - kacsintott rá csibészesen – Az ilyesmit nem szokás elfelejteni.
- Hagyd abba! - fakadt ki Nadine, s már nem is akarta olyan nagyon tudni, mi is történt még. - Öltözz fel végre, és tűnj el a szobámból!
- Pszt! Csöndesebben! A végén még fellármázod az egész házat.
- Nem hallottad, mit mondtam? Azonnal vegyél fel valamit! - Nadine kezdett kijönni a sodrából. - Például azt ott! - bökött a fürdőszobaajtón lógó frottírköntösre.
Sean nem siette el a dolgot. Mintha csak örömét lelné a meztelenkedésben, kéjes lassúsággal elbandukolt a fürdőszoba ajtajához. Aztán hanyagul belebújt a köntösbe, és villámgyorsan hátrafordult. Nadinenek már nem maradt ideje elkapni a tekintetét.
- Úgy látom, végre felfogtad, miről maradtál le az éjszaka - jegyezte meg szemtelenül.
- Most már aztán elég! - Az asszony szinte magánkívül volt a haragtól. - Ha nem tűnsz el azonnal, idecsődítem a szálloda egész személyzetét!
- Ez persze jogodban áll. De én a helyedben azért meggondolnám...
- Ne fenyegess!
- Ez nem fenyegetés. Csupán figyelmeztetni szeretnélek a várható következményekre.
- Miféle következményekre? - kérdezte Nadine rosszat sejtve.
Sean rövid hatásszünetet tartott, majd gúnyosan mosolyogva folytatta:
- Ha elmeséled a szálloda vezetőjének, hogy már nem is vagyunk házasok, és ennek ellenére egy ágyban töltöttük az éjszakát, rövidesen ezzel a pikáns kis hírrel lesz tele az összes pletykalap.
Nadine érezte, hogy a férfinak igaza van. Tehetetlen dühében az ajkába harapott.
- Más sem hiányozna - bizonytalanodott el. - Mrs. Hainesnek azonban nem érdeke, hogy ezt világgá kürtölje.

- Mrs. Haines? - lepődött meg Sean. - Nem is tudtam, hogy a szálloda egy hölgy tulajdona.

- Azt hiszem, kettőjüké, Mrs. Hainesé és a férjéé. Talán emlékszel Luc Hainesre, a jó nevű festőre... Van is egy képed tőle.

- Ó, igen, az a szép kikötői jelenet, amivel egyszer a születésnapomra megleptél - emlékezett vissza a férfi. - Szóval Haines itt él a szigeten. Micsoda véletlen!

- Szó sincs véletlenről, éppen miatta jöttem ide - világosította fel Nadine hajdani férjét. - Részt szeretnék venni a festőtanfolyamon, amelyet Mr. Haines tart.

- Hát persze, mindig is szívesen festegettél. - Sean komolyan az asszony szemébe nézett. - Úgy látom, Larrynek igaza volt, mikor azt mondta, hogy rád fér ez a két hét üdülés. Csakugyan nagyon kimerültnek látszol.

Egy darabig némán figyelték egymást. Nadine mély redőket fedezett fel a férfi homlokán. Milyen nyúzott, - gondolta. Lerí róla, hogy emészti a gond. Talán még inkább szüksége lenne a pihenésre, mint nekem, pedig én is sok mindenen mentem keresztül a válásunk óta...

- Azt hiszem - szólalt meg halkan Sean - a szálloda személyzetének fogalma sincs róla, kik vagyunk. Tegnap éjjel, amikor megérkeztem, a portás nem ismert fel.

- Honnan tudod?

- Láttam a szemén. Az ilyesmit nem nehéz megállapítani.

- Igaz - bólintott Nadine. - Nekem is az volt a benyomásom, hogy még sohasem látták a reklámjaimat.

- Na ugye! Most senki sem figyel ránk, zavartalanul pihenhetnénk, de ha botrányt csinálsz és elmeséled, hogy akaratod ellenére együtt töltötted az éjszakát a volt férjeddel, rögtön mi kerülünk az érdeklődés középpontjába.

- Ne merészeld még egyszer azt mondani, hogy együtt töltöttük az éjszakát! - sziszegte Nadine. - Te is tudod, hogy ez így, ebben a formában nem igaz.

- Na jó, ha ilyen érzékeny vagy, fogalmazzunk másként: egy ágyban háltál az elvált férjeddel. Így már jobb?

- Nem fogom az orrukra kötni, hol aludtál!

- No és mégis, mit mondasz majd, ha rákérdeznek? Ugyan, hol aludhattam volna másutt? - vigyorgott Sean.

Nadine nem válaszolt.

- Egyébként teljesen mindegy mit mondasz - folytatta a férfi. - Ezen az isten háta mögötti kis szigeten mindenki ki van éhezve egy kis pletykára. Ha panaszt teszel, az emberek pusmogni kezdenek, akkor pedig mérget vehetsz rá, hogy előbb vagy utóbb valamelyik újságíró is megszimatolja a dolgot, és kész a botrány.

- Csakhogy a szálloda tulajdonosainak nem áll érdekében a sajtót értesíteni - ellenkezett Nadine. - Rossz fényt vetne rájuk, ha kitudódna, hogy az engedélyem nélkül beengedtek valakit a szobámba.

- Én egy szóval se mondtam, hogy Hainesék fogják értesíteni valamelyik pletykalapot. Ám ha az itt dolgozó portások, pincérek és takarítónők mind rajtunk köszörülik a nyelvüket, biztosíthatlak, hogy egy újságíró fülébe is eljut majd a hír. Szinte magam előtt látom a harsogó szalagcímeket: Elvált férje karjában ébredt a híres fotómodell!- Hagyd ezt abba, kérlek! A hátam is borsódzik, ha erre gondolok...

- Aha, szóval nem szeretnéd, ha az események ilyen fordulatot vennének - vigyorgott a férfi. - Akkor hát gondold meg jól, mit teszel, kedvesem!

- Nem értem, mi ilyen mulatságos ezen - bosszankodott Nadine.

- Ez nem lep meg. Sosem volt humorérzéked.

Ez már sok volt az asszonynak,

- Elég ebből! Öltözz fel, és tűnj innen! Látni se bírlak!

- Ne kiabálj velem! - villant meg dühösen Sean kék szeme. - Alig néhány órát aludtam, semmi kedvem veszekedni. Most pedig, ha nincs ellene kifogásod, szépen lezuhanyozom.

- Igenis van kifogásom ellene! - méltatlankodott Nadine. - Képzeld csak, én is épp zuhanyozni készültem!

De a férfi már be is csukta maga mögött a fürdőszobaajtót.

- Akkor kénytelen leszel várni egy keveset! - kiáltotta bentről.

Önző, beképzelt alak! - csúszott ki majdnem Nadine száján, aztán mégis inkább lenyelte a megjegyzést. A vízcsobogástól úgysem hall egyetlen szót sem, - gondolta.

Lassan kisétált az erkélyre, és a mellvédnek támaszkodva fürkészte a végtelen tengert. Valójában azonban el sem jutott a tudatáig, milyen csodálatos az eléje táruló kép. Gondolatai messze jártak...

Vajon miért jött utánam, mit akar tőlem? - tűnődött. Bár úgy érezte, ezt tulajdonképpen nem nehéz kitalálni. Los Angelesben nyilván nem tudott pénzt szerezni, ezért végső kétségbeesésében megfogadta Larry tanácsát, és megkereste őt.

Most persze biztosan büszke magára, hogy így sikerült lerohannia, - mérgelődött Nadine. Ezt a szemtelenséget! Még az ágyamba is képes volt betolakodni... Te jóságos ég, és nekem ráadásul fogalmam sincs, mi történt az éjjel!

Az asszony testén finom borzongás futott át, ahogy eszébe jutott az „álma". Egy pillanatra lehunyta a szemét. Talán jobb is, ha nem tudom! - hessegette, el azt a fura érzést, amely az imént hatalmába kerítette. Ostobaság ilyesmin törnöm a fejemet, hiszen Seant csupán a pénzem érdekli. Azért jött, hogy - akár kölcsönbe is - visszakapja a részvényeimért kifizetett összeget.

Az mindenesetre a javára szól, hogy ez idáig nem hozakodott elő a dologgal, - töprengett tovább. Ám valami itt mégsem áll össze. Az efféle tapintat egyáltalán nem jellemző Seanra. Ha valóban a pénzem miatt jött volna utánam, nem sokat köntörfalazna, hanem előrukkolna a kérésével. Ehelyett mit tesz? Bebújik mellém az ágyba, és...

Nadine ismét lehunyta a szemét. Nem, ennek nem szabad megismétlődnie! - határozta el. Sean nem maradhat itt...

A következő másodpercben kinyílt a fürdőszobaajtó. Nadine óvatosan hátrasandított, s miután meggyőződött róla, hogy a férfi nem meztelen, a ruhásszekrényhez sietett.

- Mire lezuhanyozom, nem szeretnélek itt találni - vetette oda mintegy mellékesen, majd kezében a holmijával eltűnt a fürdőszobában, és gondosan elreteszelte az ajtót.

Sean borzasztó rendetlenséget hagyott maga után.

Jellemző! - csóválta a fejét Nadine. Valóságos csatatér... Minden csuromvizes, a törülközők szétdobálva... És persze már megint nem csavarta vissza a fogkrém kupakját! Akárcsak hajdanában... Kíváncsi volnék, hogy a válásunk után ki tartotta rendben őurasága dolgait. Mert Fenella Nash aligha piszkította be a kacsóját alantas házimunkával!

De mit tehetett volna mást, az asszony dohogva rendet csinált, aztán beállt a zuhany alá. A bőrét paskoló vízsugár felfrissítette. Miután megtörülközött, már sokkal jobban érezte magát. Hamar felöltözött. Egyszerű, barackszínű nyári nadrágot és hozzáillő blúzt vett fel, a haját pedig kontyba fésülte.

- Hát te még mindig itt vagy? - adta a meglepettet, mikor a fürdőszobából kilépve megpillantotta Seant.

A férfi nem zavartatta magát, nyugodtan tovább rendezgette az erkélyen a székeket.

- Mint látod. Sőt a reggelit is megrendeltem. Ugye nem baj?

- De baj! - fakadt ki Nadine. - Csak nem képzeled, hogy egy asztalhoz ülök veled?

- Képes lennél elüldözni, mikor majd éhen halok?

Az asszonyt persze nem sikerült meghatnia.

- Miért ne reggelizhetnél a szálloda éttermében? - méltatlankodott.

De Sean már nem is figyelt rá. Kopogtattak ugyanis, és sietett ajtót nyitni. A pincér betolt a szobába egy minden jóval megrakott zsúrkocsit, majd megterítette az erkélyen álló asztalt, Sean pedig, miután borravalót csúsztatott a markába, nyomban asztalhoz ült.

- Hm... Fenséges! - harapott bele jó étvággyal az aranybarnára sült pirítósba. - Mire vársz? Gyere, ülj le és egyél! Nézd csak, rendeltem neked friss gyümölcsöt és gyümölcslét is!

Nadine-t meglepte, hogy a férfi emlékszik még rá, mit szokott reggelizni. Rövid habozás után helyet foglalt hát, és hámozni kezdett egy banánt.

- Félóra múlva kezdődik a festőtanfolyam - közölte. - Körülbelül délre érek vissza, szeretném, ha akkor már nem találnálak itt.

- Töltenél nekem egy kis kávét, drágám? - mosolygott rá Sean. - Pompás ez a rántotta, nem akarod megkóstolni?

- Sean, kérlek! Lennél szíves végre rám figyelni? Komolyan gondoltam, amit mondtam...

- Tudom. De nem mehetek el, amíg nem beszéltem veled.

- Már vártam, hogy szóba hozd - bólintott Nadine. - Larry elmesélte, milyen nehéz helyzetben van a cég...

- Úgy, szóval erről is beszámolt! - csattant fel Sean. - Talán még pénzt is kért tőled?

- Hát... tulajdonképpen igen. Elmondta, hogy sürgősen szükségetek volna egy nagyobb összegre, és én bármikor szívesen állok a rendelkezésedre, de kérlek, ne itt és ne most beszéljük ezt meg. Elvégre nyaralok...

- Tévedsz! Egyáltalán nem a pénz miatt vagyok itt - szakította félbe Nadine-t a férfi.

Az asszony meghökkent.

- De hát Larry azt mondta... - hebegte zavartan.

- Nem érdekel, mit mondott Larry. Nem kell a pénzed, értsd már meg! Nos, töltesz nekem végre egy kis kávét?

Nadine nem akart hinni a fülének.

- Nem kell a pénzem? - kérdezte álmélkodva.

- Nem hát! - Sean nagyot sóhajtott, és maga nyúlt a kávéskanna után.

- Nem azért jöttél ide, hogy kölcsönt kérj tőlem?

A férfi megrázta a fejét, és figyelmét újra a rántottának szentelte.

- Sean, az ég szerelmére, kérdeztem valamit!

- Én pedig már válaszoltam. De ha ragaszkodsz hozzá, megismétlem: eszem ágában sincs kölcsönkérni tőled. Felfogod végre?!

- Akkor miért jöttél ide?

- Mert mondtál valamit Larrynek, ami nem hagy nyugodni - mosolygott kissé félszegen Sean.

- Éspedig? - Nadine most már végképp semmit sem értett.

- Azt állítottad, hogy sohasem volt viszonyod Jamie Colbert-rel, és hogy Fenella miatt váltunk el.

- Miért? Talán nem így volt? - vont vállat egykedvűen az asszony.

- De nem ám! Míg házasok voltunk, rá sem hederítettem Fenellára! A mi gondjaink sokkal régebbi keletűek, hiszen már jóval Fenella felbukkanása előtt is folyton veszekedtünk. És tudod, miért? A drágalátos Jamie Colbert miatt! Szóval- fogta halkabbra Sean a hangját-, azért vagyok most itt, hogy kiderítsem az igazságot. Tévedtem volna, mikor azt hittem, hogy te és Colbert...?

4. FEJEZET

- Sem időm, sem kedvem az újabb veszekedéshez - jelentette ki hűvösen Nadine. - Ezt annak idején számtalanszor megtárgyaltuk, és én most is csak ugyanazt mondhatnám. Te pedig akkor sem hittél nekem, és most sem hinnél... Egyébként sincs értelme, hogy a múltban vájkáljunk. Már nem vagyunk házasok, az egésznek semmi jelentősége... Mennem kell - pillantott az órájára. - Kezdődik a tanfolyam. És még valami, Sean! Ha délig nem hagyod el a lakosztályomat, összecsomagolok, és én utazom el még ma.

Ezzel határozottan felállt, és bement a szobába, hogy előkotorja strandtáskáját az előre bekészített festőkellékekkel.

Sean az erkélyről figyelte. Nadine-nek nehezére esett úgy tenni, mintha hidegen hagyná a férfi sóvár tekintete - pedig a munkájához hozzátartozott, hogy ne ejtse zavarba, amikor vágyakozva méregetik. Megtanult nyugodtnak, szenvtelennek látszani a mohó pillantások kereszttüzében, most mégis nehezen uralkodott magán.

Sean valahogy más... Ahogy tetőtől talpig végigmérte, egész testét forróság öntötte el. A legszívesebben kirohant volna a szobából, de hamar összeszedte magát, és lassan, méltóságteljesen libbent ki.

Luc Haines a szálloda előcsarnokában várta a tanfolyam résztvevőit, s miután mind összegyűltek, a műterembe kísérte őket. A hatalmas, világos termet három oldalról ablakok határolták, így pazar kilátás nyílt csaknem az egész szigetre.

A negyedik falfelületet Luc képei borították: szénrajzok, víz- és olajfestmények, metszetek. Nadine megállapította, hogy a festő legkedvesebb témája a sziget, a temérdek tájkép között ugyanis alig néhány portré árválkodott. A tanfolyam résztvevői mind kaptak vásznat és festőállványt, aztán Luc irányítása alatt munkához láttak.

- Válasszák ki a táj egy részletét, és készítsenek vázlatot!

Nadine gondolatai még mindig Seannál jártak, ezért csak találomra döntött úgy, hogy a parkot festi meg, háttérben a szelíden hullámzó tengerrel.

Kedvetlenül dolgozott, s ahogy kezdett körvonalazódni a kép, egyre elégedetlenebb volt vele. Nem jók a színek, - bosszankodott. Túl rikítóak! Ráadásul valahogy olyan üres az egész...

Ekkor hírtelen felfigyelt Lue Haines szavaira, aki éppen az őmellette szorgoskodó fiatal lánynak adott tanácsokat:

- Az a baj, hogy nincs a képnek középpontja. Mi lenne, ha festene ide egy-két emberi alakot?

Ez az! - örült meg Nadine. Pontosan ez hiányzik az én képemről is, az ember! Ahogy alaposabban körülnézett, labdázó gyerekeket fedezett föl a pálmák alatt. Gyorsan nekilátott hát, hogy megörökítse őket.

- Lássuk csak... - állt meg mellette a mester, s az asszony elfogódottan félrehúzódott. - Egész jó! - jelentette ki a művész Nadine legnagyobb meglepetésére. - Maga tehetséges. De legyen valamivel határozottabb! Látja, így... - Ezzel a férfi felkapott egy darab szenet, és megerősített néhány bizonytalan vonalat. - Itt pedig - mutatott a kép bal szélére - hiányzik valami... - Villámgyorsan felvázolt egy sétáló alakot. - Ugye érti, mire gondolok?

- Hogyne, persze - bólintott csillogó szemmel Nadine, s közben leplezetlen csodálattal bámulta tanítóját.

- Vállalja nyugodtan a kockázatot, merjen önmaga lenni! - biztatta a férfi. - Mint mindenhez, a festéshez is jó adag bátorság szükségeltetik. Nos, folytassa!

Rámosolygott az asszonyra, majd a következő tanítványa felé fordult. Nadine-t teljesen felvillanyozta, hogy a nagy Luc Haines tehetségesnek találja. Olyan hévvel vetette bele magát a munkába, hogy még Seanról is megfeledkezett. Ijedten pillantott fel, mikor a művész déltájban összeütötte a tenyerét.

- Mára végeztünk, hölgyeim és uraim! Holnap szeretettel várom önöket ugyanitt. A feleségem pompás ebédet készített, mindenkinek jó étvágyat kívánok!

Ebéd előtt Nadine visszatért a szobájába, hogy átöltözzék. Félelemmel vegyes kíváncsisággal nyitotta ki az ajtót, mert arra számított, hogy Seant még mindig ott találja.

A szoba azonban üres volt. Nyomtalanul eltűnt Sean bőröndje és minden egyéb holmija. Nadine azonban furcsamód csöppet sem örült ennek a váratlan fejleménynek, bár ezt még önmagának sem szívesen vallotta be.

Vajon mitől lettem hirtelen ilyen rosszkedvű? - töprengett el. Nyilván csak fáradt vagyok. Kétlem, hogy Sean eltűnése lenne ilyen hatással a lelkiállapotomra... Igaz is, vajon hová mehetett? Talált másik szobát, netán elhagyta a szállodát? Vagy már nincs is a szigeten?

Tépelődés közben gyorsan átöltözött, megfésülködött, és felfrissítette a sminkjét.

Biztosan én leszek az utolsó - gondolta, miközben a szálloda terasza felé igyekezett. Igaza volt, a többiek valóban mind ott ültek már az ízlésesen megterített hosszú asztalnál.

- Erre jöjjön, Nadine! - kiáltott oda neki tanácstalanságát látva Luc Haines. - A férje foglalt magának helyet.

Nadine összerezzent, amikor megpillantotta Seant. Ott ült a festőművész mellett, és csak vigyorgott hajdani hitvese zavarán.

Ezek szerint mégsem hagyta el a szigetet! Alighanem sikerült itt a szállodában helyet kapnia. De vajon mivel magyarázta, hogy bár házastársak vagyunk, külön szobára tartunk igényt? - morfondírozott Nadine. Te jóságos ég! Ebből biztosan botrány lesz!

- Parancsolj, drágám! - húzta ki neki a széket túljátszott udvariassággal Sean.

Az asszony szeme dühösen villant rá, mivel azonban mindenki őket figyelte, nem mert megszólalni. Engedelmesen leült hát a számára fenntartott helyre. Sean látta, hogy ezt a csatát megnyerte, s ezen felbátorodott.

- Kérsz egy kis bort? - mosolygott a nőre negédesen, és válaszát meg sem várva már töltött is. - Kaliforniai Chardonnay, meglátod, nagyon finom... És itt az étlap! A ráksalátát ajánlom, egyenesen fenséges.

Nadine idegesen nyúlt az étlapért. Sean, mintegy véletlenül, finoman megérintette a kezét. Az asszony kimondhatatlanul feszült volt, s hogy ezt leplezze, hosszan tanulmányozta az ételkínálatot.

- Sült halat kérek vegyes zöldségkörettel - jelentette ki végül.

Luc Haines rosszallóan csóválta meg a fejét.

- Affélét otthon is kaphat. Miért nem kóstolja meg inkább valamelyik helyi ételkülönlegességünket?

- Ez Nadine! - vont vállat Sean. - Mindig is ilyen volt.

- Jusson eszébe, amit a tanfolyamon mondtam! - nézett az asszony szemébe a festő. - Az egész élethez bátorság kell, nem szabad félni az ismeretlentől.

- Na jó, meggyőzött - adta meg magát Nadine. - Előételnek kérek egy kis ráksalátát, de a sült halról eszemben sincs lemondani.

A pincér nyomban elindult a konyha felé. Az asszony megkönnyebbülten kortyolt bele a borába, s közben lopva Seant figyelte. Gondolataiból Luc hangja zökkentette ki.

- Most már tudom, miért titkolózott annyira! Bizonyára nem mindig egyszerű ilyen híres személyiség házastársának lenni! De a titkuk sajnos nem titok többé. A feleségem régóta nagy rajongója Mr. Carmichaelnak, és mondanom sem kell, hogy ma reggel azonnal felismerte kedvenc rendezőjét.

- A kedves felesége valóságos kincs - bókolt Sean. - Képzeld, drágám, Mrs. Hainesnek köszönhetjük, hogy megkaptuk a lakosztályunk melletti szobát is…

Nadine szigorú pillantással próbálta elhallgattatni Seant, ám az nyugodtan folytatta:

- Elmeséltem neki, hogy az időeltolódás miatt gyakran éjszaka vagyok kénytelen intézni a hivatalos ügyeimet, s nem szeretném, ha te állandóan felébrednél, amikor telefonálok. A drága Mrs. Haines nyomban kerített nekünk még egy szobát.

- Az egyik vendégünk ugyanis ma délután elutazik - magyarázta Luc. - Este birtokba is vehetik a lakosztállyal szomszédos helyiséget.

- A két szoba ráadásul egybenyitható - szorította meg Nadine kezét gyöngéden Sean. - Hát nem csodálatos, drágám?

- Remek - felelte kényszeredett mosollyal az asszony, holott sírni tudott volna tehetetlen haragjában.

Vajon miként csinálja Sean, hogy neki mindig minden sikerül? - töprengett lázasan. Ahol ő megjelenik, mintegy varázsütésre megoldódnak a gondok, eltűnnek a nehézségek... Miért történik mindig az, amit ő akar?

Közben a pincér meghozta a ráksalátát, így Nadine egy időre félretehette kínzó gondolatait. Míg a valóban pompás, fűszeres előételt kóstolgatta, fél füllel Luc és Sean beszélgetését hallgatta. Festményekről volt szó. Sean elmesélte, hogy szenvedélyes műgyűjtő, s hogy többek között egy valódi Picasso-metszet is a birtokában van.

- A feleségem ajándéka - tette hozzá mosolyogva. - Emlékszel, drágám?

Nadine természetesen emlékezett rá. Az első együtt töltött karácsonyukon történt, évekkel ezelőtt… Valóban az említett Picasso-képpel lepte meg a férjét, viszonzásul pedig egy pár csodaszép smaragd fülbevalót kapott. Pezsgőt bontottak, s aztán szeretkeztek. Lángolón, szenvedélyesen. Sean ragaszkodott hozzá, hogy hitvese csupán az új fülbevalót viselje, semmi mást...

Nadine az emlékek hatására fülig pirult, s elfogódottan lesütötte a szemét.

- Ha akarja, ma délután megmutatom a munkáimat - ajánlotta fel Luc Seannak. - Hátha megtetszik valamelyik képem.

- Ó, már öntől is van egy festményem, anélkül a gyűjteményem nem is lenne teljes!

- Csakugyan? - lepődött meg a művész.

- Bizony, mégpedig egy kikötői jelenet. Szintén Nadine-től kaptam egyszer a születésnapomra. Olyan üdítően élénkek a színei, hogy az esős londoni reggeleken csak rá kell pillantanom erre a képre, és máris jobb kedvre derülök.

- Őszintén örülök ennek - nevetett Luc. - A kikötő hálás téma, nagyon szívesen dolgozom ott. Mellesleg a festés és a filmezés igen közel áll egymáshoz, nem gondolja?

- Dehogynem, igaza van - helyeselt Sean. - Minden ecsetvonás megfelel egy-egy új kameraállásnak, s közben lassan megszületik a mű.

- Úgy van! - A festő szeme csillogott az elragadtatástól. - Olyan kíváncsi lennék, hogyan is dolgozik egy rendező.

- Akkor miért nem nézi meg egyszer?

- Hát nem zavarná?

- Persze hogy nem. Szívesen látom akármelyik forgatáson, csak hívjon fel előbb, hogy megbeszéljük az időpontot!

- Ez csodálatos! - lelkendezett Luc, majd Nadine felé fordult. - Ugye maga színésznő?

- Nem, szó sincs róla - közölte hűvösen az asszony.

- A fájó pontjára tapintott, Mr. Haines - szólt fölényesen Sean. - Nádine nagyon szeretett volna színésznő lenni, de sajnos...

- ...sajnos, tehetségtelen - fejezte be a mondatot kimérten Nadine. S mivel már végzett az ebéddel, határozottan felállt. – Kérem, bocsássanak meg, de dolgom van!

Faképnél hagyta a társaságot, és a szobájába sietett. Gondosan elreteszelte belülről az ajtót, nehogy Sean meglephesse vetkőzés közben. Fölvett egy egyrészes fürdőruhát, napolajat, könyvet és törülközőt rakott a táskájába, majd lement a tengerpartra.

Egy lélek sem volt a strandon, csupán a tenger zúgását és a sirályok rikoltozását lehetett hallani. Nadine mélyet szippantott a friss levegőből. Kényelmesen elhelyezkedett az egyik állítható támlájú nyugágyon, és egy pillanatra belefeledkezett a békés látványba. A Karib-tenger hihetetlenül kék hullámai lágyan nyaldosták a fehér homokfövenyt.

Nadine nagyot sóhajtott. Kibújt a strandruhából, és épp kezdte magát bekenni napolajjal, mikor hirtelen, a közvetlen közelében megszólalt Sean:

- Segíthetek?

Az asszony ijedten felnézett. A férfi mindössze parányi úszónadrágot viselt. Nadine túlságosan veszélyesnek találta a látványát, ezért gyorsan elfordította a tekintetét.

- Minek jöttél utánam? - kérdezte szemrehányóan. - Tönkre akarod tenni a délutánomat? Értsd meg, szeretném, ha végre békén hagynál!

Dühösen a táskájába akarta dugni a napolajat, a férfi azonban minden tiltakozása ellenére elvette tőle az üvegcsét.

- Fordulj meg, bekenem a hátadat!

- De ha egyszer nem akarom, hogy bekend! - fakadt ki panaszosan Nadine.

Sean elengedte füle mellett a méltatlankodást. Letérdelt volt felesége mellé a homokba, úgy, hogy izmos teste a lábát súrolta.

- Ne érj hozzám!

- Éppen csak nem szeretném, ha leégnél - hangzott a szelíd válasz.

- Hagyd ezt a butaságot! Én is be tudom kenni magam. - Nadine megpróbált felállni, Sean azonban visszanyomta a székbe.

Lassú, érzéki mozdulatokkal kente be az asszony vállát, s a keze egyre lejjebb csúszott. Nadine már nem ellenkezett. Az érintés varázsától megbűvölve szó nélkül hagyta, hadd tegyen vele a férfi, amit akar. Ám amikor Sean letolta válláról a fürdőruha pániját, halkan felkiáltott.

- Ne!

Újra fel akart állni, de ezzel csak azt érte el, hogy teste szorosan a férfiéhoz simult.

- Te vagy a legszebb, legkívánatosabb nő, akivel valaha találkoztam - suttogta szenvedélyesen Sean, és végigsimított Nadine meztelen keblén.

Egy másodperccel később már lázasan csókolta a nyakát, a száját, Nadine pedig csaknem elájult a mámorító ölelésben. Immár eszébe sem jutott tiltakozni, átadta magát ennek a mindent elsöprő érzésnek. Őrülten kívánta egykori férjét, az övé akart lenni egészen. Olyannyira hatalmába kerítette a vágy, hogy minden egyébről megfeledkezett…

Ekkor azonban halk beszélgetés foszlányai ütötték meg a fülét. Rémülten eltolta magától a férfit, és gyorsan megigazította a fürdőruháját. Néhány szállóvendég közeledett a part felé.

- Mire vársz? Tűnj már el innen! - szólt rá Seanra.

A férfi ügyet sem vetett Nadine kérésére. Odahúzott mellé egy másik nyugágyat, és kényelmesen elhelyezkedett. Az asszonyt kimondhatatlanul feszélyezte a jelenléte.

Vajon mit csináljak? Tegyek úgy, mintha itt sem lenne? - tépelődött. Vagy inkább menjek vissza a szállodába? Szó sincs róla, nem futamodhatok meg, nem adhatom meg neki ezt az elégtételt!

Hátradőlt hát maga is a székben, és felütötte a regényt, amit magával hozott. De bármilyen makacsul próbálkozott is, egyszerűen képtelen volt odafigyelni az olvasmányára. Egyre csak Sean járt a fejében, s így újra meg újra elvesztette a cselekmény fonalát.

Arra gondolt, ami néhány perce kettejük között történt, majd emlékezetébe idézte házaséletük utolsó hónapjait. Akkoriban nagyon egyedül érezte magát, hiszen Sean minden idejét a forgatáson töltötte. Ha pedig néhanapján mégis hazatalált, egyfolytában veszekedtek.

Ő tudta, hogy a férje sokat van együtt Fenella Nashsel. Sean ráadásul állandóan a szép amerikai színésznőről áradozott, róla mesélt a barátainak, az újságíróknak, de még a feleségének is. Az évszázad felfedezésének nevezte, Nadine pedig majd megőrült a féltékenységtől. S mihelyt kettesben maradtak, a férfi türelmetlen lett és indulatos. Minden csekélységbe belekötött, szemlátomást alig várta, hogy visszatérhessen a munkájához, és kedvenc színésznőjéhez.

Hát igen, - gondolta szomorúan Nadine. A házasságunk már jóval a válás előtt zátonyra futott. És mondhat Sean, amit akar, igenis Fenella miatt váltunk el! Jamie-nek ehhez semmi köze... Bár az is tény, hogy Sean sohasem kedvelte a fényképészt, mindig is féltékeny volt rá. Istenem, hányszor nyaggatott, hogy ne dolgozzam többé Colbert-rel! Sőt a legjobban annak örült volna, ha egybekelésünk után teljesen felhagyok a munkával.

„Eleget keresek ahhoz, hogy eltartsalak - mondogatta mindig - és egyébként is szeretnék végre apa lenni."

Nadine is akart ugyan családot, gyerekeket, de csak később, néhány év múlva. Tisztában volt azzal, hogy karcsú alakját megváltoztatná a terhesség, és csöppet sem tartotta valószínűnek, hogy a szülés után visszamehet dolgozni. Úgy képzelte hát, hogy három-négy év múlva vállal majd gyereket, amikor már „kiöregszik" a modellkedésből... Sean azonban hallani sem akart erről.

Ki tudja, talán ez volt a veszekedéseink valódi oka! - tűnődött Nadine bánatosan, és lehunyta a szemét. A féltékenység csupán ürügyül szolgált, valójában egészen másról volt szó. Talán ha nem ragaszkodom annyira a munkámhoz... De semmi értelme, hogy ezen rágódjam! A történteken úgysem változtathatok. Elváltunk és kész, ezzel vége...

Ám Nadine a lelke mélyén tudta, hogy ezzel még koránt sincs vége. Mert bármi áll is a bírósági végzésben, ő ugyanúgy érez Sean iránt, mint régen. Ha csak megpillantja, gyorsabban kezd verni a szíve, s olyan heves vágy fogja el utána, hogy az szinte fáj... Megrázta a fejét, és megpróbált valami kellemesebbre gondolni.

Időközben benépesült a strand. A közelükben néhány napbarnított fiatalember röplabdázott. Mikor észrevették, hogy Nadine időnként rájuk pislog, mindenféle gyerekes praktikákkal igyekeztek felkelteni a csinos, fiatal nő figyelmét. Nadine halványan elmosolyodott, ám mivel kissé tolakodónak találta a viselkedésüket, úgy tett, mintha olvasna.

Nem úgy Sean, aki szokásához híven olyan dühösen és elutasítóan méregette vélt vetélytársait, hogy végül sikerült elüldöznie őket. A fiúk letették a labdát, és úgy döntöttek, hogy inkább úsznak egyet. Nadine alig tudott elfojtani egy mosolyt. Tökéletesen megértette a fiatalembereket. A legmerészebb fickó is a föld alá bújna ijedtében, ha Sean így bámulna rá.

Az asszonynak lassan melege lett a napon. Az árnyékba húzta a nyugágyat, s mivel elálmosodott, félretette a könyvet. Rövidesen elszunnyadt. Természetesen Seanról álmodott, forró, izmos testéről, szenvedélyes csókjairól, gyöngéd simogatásairól...

Amikor egy órával később kinyitotta a szemét, elsőként Sean arcára esett a pillantása. A férfi olyan közel húzta nyugágyát az övéhez, amennyire csak lehetett, és nyilván egész idő alatt őt figyelte. Ettől Nadine zavarba jött. Még szerencse, hogy nem tudhatja, miről álmodtam, - biztatta magát.

De mi van, ha sejti!? - rémült meg a következő másodpercben. Mi van, ha sóhajtoztam, vagy ami annál is rosszabb, netán beszéltem álmomban?! Te jóságos ég!

Mivel nem bírta tovább elviselni a feszültséget, felpattant a helyéről, és a vízbe rohant. A hűs hullámok kellemesen simogatták felhevült testét. A parttól nem messze egy stéget vett észre. Ott legalább nyugtom lesz, tűnődött, és elhatározta, hogy kiúszik oda.

Már felkapaszkodott a stégre, amikor észrevette, hogy Sean szorosan a nyomában van. A férfi is kimászott a tengerből, napbarnított bőrén megannyi drágakőként csillogtak a vízcseppek. Nadine-t persze lenyűgözte a látvány, de nem akart erről tudomást venni.

- Miért nem hagysz végre békén? - kiáltotta dühösen. - Hát nem érted, hogy tönkreteszed a nyaralásomat? Pihenni jöttem ide, szeretném végre jól érezni magam, de te teszel róla, hogy ez ne sikerülhessen! Ráadásul csak az idődet vesztegeted. Bármit akarsz tőlem, nem fogod megkapni, erre akár meg is esküszöm! Köztünk mindennek vége, fogd már fel!

A férfi először szelíden mosolyogva hallgatta, ám arckifejezése hamar megváltozott.

- Tévedsz! Semminek sincs vége! - fortyant fel.

- Ezt most komolyan mondod? Elfelejtkeztél talán arról a nem éppen jelentéktelen apróságról, hogy elváltunk?

- Ugyan kit érdekelnek az ostoba papírok? Én kettőnkről beszélek. Te is tudod, hogy valójában még mindig összetartozunk!

Sean lágyan megsimogatta Nadine combját. Az asszony összerezzent.

- Hagyd ezt, kérlek!

- Csak nem akarod tagadni, hogy ma is ugyanúgy érzel irántam? - suttogta a férfi. - Te az enyém vagy, és én a tiéd... Összetartozunk, egyek vagyunk. Ó, csak most értettem meg igazán, mit is jelent ez!

- Ne nyúlj hozzám! Nem akarom...

Nadine a vízbe akart menekülni Sean elől, de az nem engedte el. Erős karjával leszorította a stégre, majd lassan fölé hajolt. Nadine szíve lázasan kalapált.

- Próbáljuk meg újra! - súgta Sean a fülébe szenvedélyesen. - Adjál még egy lehetőséget, szeretném az egészet elölről kezdeni! Valamikor olyan jól megértettük egymást. Az imént azt mondtad, hogy köztünk mindennek vége, de te is tudod, hogy ez nem igaz. Ugyanúgy odavagyok érted, mint régen, és biztos vagyok benne, hogy te is hasonlóképp érzel. Miért ne tehetnénk még egy kísérletet?

Hirtelen elhallgatott, és mélyen Nadine szemébe nézett. Az asszony némán viszonozta a pillantását. Fogalma sem volt, mit feleljen erre, mert bár a szíve és az érzelmei Sean javára billentették a mérleget, a józan ész egészen mást súgott.

Nem számít, hogy még mindig ugyanúgy vonzódunk egymáshoz, - tépelődött. A testi szerelem korántsem jelenti azt, hogy képesek lennénk súrlódásmentesen együtt élni. Márpedig nem bírnám ki újra azokat a szörnyű veszekedéseket...

Nadine elfordította a tekintetét, és kétségbeesetten az ajkába harapott. Bárcsak valaki megmondaná, mit tegyek! - gondolta tanácstalanul.

5. FEJEZET

- Nos, hajlandó vagy nekem még egy esélyt adni? - ismételte türelmetlenül Sean. - Válaszolj, kérlek!

- Nem tudok azonnal dönteni, időre van szükségem - felelte rövid habozás után Nadine. - Nem szeretném elhamarkodni a dolgot, át kell gondolnom ezt az egészet...

- És meddig szándékozol gondolkodni?

- Amíg rá nem jövök, hogy mit is akarok tulajdonképpen.

- Ugyan, drágám, már most is pontosan tudod, mit akarsz! - mosolygott rá sejtelmesen a férfi. - Egyet akarunk, egyformán emészt bennünket ez az őrült vágyakozás...

Nadine-nek nem volt ereje az ellenkezésre. Sean egyre közelebb hajolt hozzá, és közben gyöngéden cirógatta a karját, ám kiolvashatta a szeméből, hogy a legszívesebben egészen máshol simogatná... Bárhogy szerette volna is, képtelen volt kivonni magát Sean bűvköréből. Férfias kisugárzása, szenvedélyes pillantása valósággal rabul ejtette. Csak hosszú percek múltán szedte össze magát annyira, hogy tiltakozzék.

- Hogy képzeled ezt egyáltalán? - kiáltotta. - A házasságunk maga volt a pokol. Azt hiszed, olyan könnyű rászánnom magam, hogy megint hozzád menjek?!

- Ha jól emlékszem, én egyetlen szóval sem említettem, hogy újra feleségül akarlak venni - vágott az asszony szavába Sean.

Nadine teljesen összezavarodott.

- Hogyhogy? Hát nem épp az imént mondtad, hogy még egyszer elölről szeretnéd kezdeni? - hebegte.

- Persze, de én nem frigyre gondoltam. Magad is mondtad, hogy a házasságunk reménytelenül zátonyra futott. Egy könnyű kis kaland sokkal inkább kedvemre való lenne.

Nadine döbbenten bámult a férfira, alig akart hinni a fülének. Sean vidáman fölnevetett.

- Látnod kellene magad, drágám! Az arcodra van írva, mennyire megbotránkoztat az ajánlatom.

- Azt azért nem mondanám. Egy kicsit meglepődtem, ennyi az egész - válaszolta halkan Nadine.

- Meglepődtél? De hát miért? Végtére is felnőtt emberek vagyunk, és nem a múlt században élünk. Csak nem akarod bemesélni nekem, hogy a válásunk óta nem feküdtél le senkivel?

Nadine zavarában lesütötte a szemét.

- Válaszolj! Mondd meg az igazat! - nyaggatta a férfi. - Lefeküdtél azóta valakivel? Például azzal a francia fotóssal...

- Hányszor mondjam még, hogy Jamie sohasem volt a szeretőm, sem a házasságunk alatt, sem pedig azután! - fakadt ki Nadine. - Nagyon kedvelem, jó barátok vagyunk, de semmi több... Mondd, Sean, miért gyötörsz állandóan ezzel, miért nem hiszel nekem?

- Mert nem vagyok vak! Láttam, hogy néz rád az a szemérmetlen fickó! Kíván téged, megőrül érted...

- Helyben vagyunk. Már megint a régi nóta! Vedd tudomásul, hogy elegem van belőled és az átkozott féltékenységedből! Még hogy próbáljuk meg újra! Nem ettem bolondgombát!

Nadine indulatosan eltaszította magától a férfit, mire az belepottyant a vízbe, ő meg a stég másik oldalán ugrott a tengerbe, és a part irányába igyekezett. Sean nagyon jól úszott, de mivel előbb meg kellett kerülnie a stéget, jelentős hátránnyal indult. Így sem sok hiányzott azonban ahhoz, hogy utolérje.

Amikor Nadine meghallotta maga mögött a férfi zihálását, összeszedte minden erejét. Teljesen kifulladva ért partot. Míg kicsavarta a vizet a hajából, észrevette, hogy Luc Haines élénken integet feléje.

- Csakhogy itt van, Nadine! Már mindenütt kerestem.

- Miért, mi történt?

- Telefonáltak Londonból. Állítólag nagyon fontos. Az illető azt mondta, félóra múlva újra hívja. - Luc különös pillantást vetett az asszonyra.

- Köszönöm, máris megyek - motyogta zavartan Nadine. El sem tudta képzelni, miért bámul rá ilyen furcsán a férfi. - És még valami... A hívó nem mondta meg a nevét?

- Arra kért, közöljem magával, hogy Greg kereste - vetette oda szárazon a festő, mielőtt távozott.

- Köszönöm - bólintott Nadine, s egyre kevésbé tudta, mire vélje Luc megváltozott viselkedését.

Zavarát csak fokozta, hogy - a parti bárnál ácsorgó fiatal lányok nagy örömére - Sean is kijött a vízből. A hölgyek majd felfalták a szemükkel, izgatottan sugdolóztak és kacarásztak. Valóban lélegzetelállító volt, ahogy karcsú, izmos felsőteste kiemelkedett a habokból.

Nadine bosszúsan hátat fordított neki, összeszedegette a holmiját, és indulni készült. Ám Sean közben odaért.

- Mit mondott Luc? - kérdezte. - Mit akart tőled?

- Greg Erroll keresett telefonon - közölte hűvösen Nadine. - Félóra múlva újra hív, úgyhogy fel kell mennem a szobámba.

- Vajon mit akarhat?

- Fogalmam sincs. De rövidesen megtudom. - Az asszony a vállára akasztotta strandtáskáját, majd elindult a szálloda felé.

Ahogy elment a bár előtt, a fiatal lányok őt is megbámulták. Nadine-nek sikerült elkapnia néhány szófoszlányt, a beszélgetésükből.

- Nadine Carmichael... a volt felesége.., elváltak. - izgatott kacarászás. - Most mégis közös szobában laknak! Együtt alszanak, a szobalány mesélte...

Nadine meggyorsította a lépteit.

- Dehogy, te ostoba, nem színésznő, csak fotómodell - mondta később fojtott hangon valaki. - Már hogyne ismernéd?! Tudod, aki azt a csodálatos rúzst reklámozza...

Amikor már nem hallatszott a sustorgásuk, Nadine megkönnyebbülten felsóhajtott. Aztán halk léptek neszére figyelt föl. Ijedten megfordult, de csak Luc csatlakozott hozzá.

- Szóval még valamit eltitkolt előlünk, Nadine! Egyik vendégünk jóvoltából most már tudom, hogy kicsoda és mivel foglalkozik.

- Pedig reméltem, hogy ilyen távol Londontól senkinek sem szúrok szemet - mosolyodott el szomorúan az asszony.

A festő vigasztalón ránevetett.

- Ne búsuljon! Egy fotómodellnek nem olyan könnyű elbújni az emberek elől. Egyébként mondja, nagyon idegesítő, hogy lépten-nyomon felismerik?

- Tulajdonképpen már megszoktam, csak kissé fárasztó, hogy minduntalan megbámulnak. Mintha nem is közönséges ember lennék, hanem valami két lábon járó csodalény, netán kirakati bábu... Egyetlen percre sem lazíthatok, sohasem engedhetem el magam, mert árgus szemek figyelik minden mozdulatomat.

- Most már értem, miért akart két hétre rejtve maradni a világ elől - bólogatott Luc. - Őszintén sajnálom, hogy nem sikerült megőriznie az ismeretlenségét...

- Sose sajnálja! Mint már mondtam, hozzá vagyok szokva, túl fogom élni.

- Megengedi azért, hogy megfessem? - váltott témát hirtelen a férfi.

- Azt nem mondták, hogy nagyon drága modell vagyok? - tréfálkozott Nadine.

- Ne felejtse el, hogy már akkor is meg akartam festeni, amikor még nem tudtam, kicsoda - emlékeztette Luc.

- Valóban... Nos, akkor kap egy kis árengedményt.

Ezen mindketten jót nevettek.

- Komolyra fordítva a szót - folytatta Nadine. - Örömmel modellt állok magának, ha nem kell levetkőznöm.

- Hová gondol? Engem az arca érdekel, nem a teste!

- Tényleg? Hát ez nagyon érdekes - szólalt meg mögöttük egy rekedtes hang.

Nadine összerezzent. Annyira belemerült a társalgásba, hogy csak most vette észre Seant, aki közben utolérte őket. A férfi nyilván hallotta a beszélgetés végét, s ez a néhány ártatlan mondat is elegendő volt ahhoz, hogy megint féltékenykedni kezdjen. Máris gyanakodva méregette a festőművészt. Az asszony nem sokáig bírta elviselni vádló tekintetét.

Na nekem ebből elég! - füstölgött magában. Sarkon fordult, és faképnél hagyta a két férfit. Ha Sean veszekedni, netán verekedni akar, hát tessék, de végignézni nem fogom!

Felszaladt a szobájába, gondosan elreteszelte az ajtót, és lezuhanyozott. Épp törülközött, amikor megcsörrent a telefon.

- Maga az. Nadine? Itt Greg Erroll.

- Üdvözlöm! - Az asszony maga köré csavarta a törülközőt, és az ágyra telepedett. - Olyan izgatott a hangja. Csak nincs valami baj?

- Ellenkezőleg! Csupa jó hírrel szolgálhatok. Remekül sikerültek a műsorát beharangozó interjúk, mindenki alig várja már, hogy láthassa. Egyébként hogy van?

- Köszönöm, jól - felelte illedelmesen Nadine. Magában azonban még hozzátette: leszámítva, hogy a volt férjem az őrületbe kerget... De ezt inkább nem kötötte Greg orrára. Minél kevesebben tudják, hogy Sean utána jött, annál jobb.

- Akkor bizonyára nem fog örülni, ha arra kérem, szakítsa meg néhány napra a szabadságát.

- Szakítsam meg? - Nadine alig akart hinni a fülének. No persze, - gondolta lehangoltan. Tudhattam volna, hogy Greg nem hív fel csak úgy semmiért.

- Csupán egy-két napról van szó - hangsúlyozta a férfi. - Higgye el, ha nem lenne olyan fontos, nem zavarnám...

- Ki vele, Greg, mit kell tennem!

- Igazán semmiség, mindössze egy televíziós műsorban kellene szerepelnie péntek este.

- Hol?

- Az Egyesült Államokban, pontosabban Miamiban. Arra gondoltam, hogy péntek reggel elküldenék magáért egy kis repülőgépet. Az út igazán nem hosszú, a felvétel előtt még arra is maradna ideje, hogy kipihenje magát. Éjszakára pedig megszállhatna a Grand Bay Hotelben, az egyik legjobb szállodában. Foglalnék magának szobát.

- Szóval pénteken - mormolta elgondolkozva Nadine.

- Ha úgy tartja kedve, akár már szombat reggel visszatérhet a szigetre- folytatta Greg. - De ha még nem járt Miamiban, ajánlom, ragadja meg az alkalmat, maradjon néhány napig, és nézzen körül a városban! Minden csodaszép, az időjárás is nagyon kellemes, a pompás bevásárlási lehetőségekről nem is beszélve. Nos, mi a véleménye? Vállalja a fellépést?

- Persze, mehetek.

- Nagyszerű! És meddig maradna?

- Mondjuk két napig.

- Gondoltam, hogy szét akar nézni egy kicsit, ha már egyszer ott van! - nevetett a férfi. - Azt hiszem, akkor mindent megbeszéltünk. Mihelyt valami közelebbit tudok, újra felhívom. Viszlát, Nadine!

- Viszlát! - Az asszony letette a telefonkagylót, és végigdőlt az ágyon. Tulajdonképpen semmi kedve sem volt Miamiba utazni.

Egyértelműen az utazás mellett szól viszont az a tény, - tűnődött, hogy így egy időre megszabadulok Sean zaklatásától. Sőt, a fellépés után esetleg vissza sem térek a szigetre, hanem egyenesen hazarepülök Londonba... Úgy tűnik, Sean eltökélte, bármi történjék is, nem tágít mellőlem, a jelenlétében viszont úgysem tudok pihenni. Ha egyfolytában zagyvaságokat duruzsol a fülembe holmi újrakezdésről meg könnyű kis kalandról, hogy is lennék képes kikapcsolódni?!

Nadine lehunyta a szemét, és az emlékek hatására édes borzongás futott át a testén. Már majdnem el is fogadta Sean ajánlatát. Óriási volt a kísértés, csak nagyon nehezen állta meg, hogy igent ne mondjon. Ám tudta, erősnek kell maradnia, ha nem akar visszalépni életének egy szörnyű, veszekedésekkel teli szakaszába...

Mivel mindketten rengeteget dolgoztak akkoriban is, elég kevés idejük maradt egymásra, de házasságuk utolsó évében még ezt a keveset is főként azzal töltötték, hogy marakodtak. Sean őrülten féltékeny-

kedett minden férfira, aki Nadine közelébe került, legfőképpen persze Jamie Colbert-re. Meg volt róla győződve, hogy a fotós szerelmes Nadine-be, és az ágyába akarja csalni.

Hiába bizonygatta az asszony, hogy Jamie csupán jó barátja, és hogy rajongása nem neki mint nőnek, hanem a modellnek szól, Sean makacsul ragaszkodott a rögeszméjéhez.

Nadine-nek mindamellett el kellett ismernie, hogy maga is féltékenykedett, de most is úgy érezte, hogy erre neki jóval több oka volt, hiszen férje körül csak úgy dongtak a csinosabbnál csinosabb színésznőcskék, akik filmszerep reményében nem fukarkodtak a kegyeikkel. Sean maga mesélt nevetve ezekről a könnyűvérű lányokról, sőt bevallotta, hogy házassága előtt egyik-másik a barátnője is lett.

De nem csak a féltékenység és a bizalmatlanság mérgezte a kapcsolatukat, akadt ott más gond is éppen elég. Sean úgy vélte, semmi szükség rá, hogy Nadine tovább dolgozzék. Mindennél jobban vágyott már gyerekre, s azt szerette volna, hogy a felesége a divatbemutatókon való páváskodás helyett inkább az anya szerepét vállalja.

- Nem értem, miért ne várhatnánk ezzel még egy kicsit! - ellenkezett Nadine, amikor ez a kérdés egyszer újra felmerült. - Te talán feladnád a hivatásodat egy baba kedvéért? Ugye hogy nem! Hát akkor tőlem miért vársz el ilyet?

- Ne beszélj butaságokat! - torkolta le akkor rosszkedvűen Sean. - Elfelejtetted talán, hogy én férfi vagyok, a szülés viszont a természet rendje szerint a nők dolga?

- Persze, másra már nem is vagyok jó - duzzogott Nadine.

- Dehogynem - vigyorgott sokatmondóan a férfi. - Azért valami másra is jó vagy…

- Kikérem magamnak, hogy így beszélj velem! - fakadt ki az asszony. - Azt képzeled, ha egyszer a feleséged vagyok, büntetlenül akár meg is alázhatsz?

- Ne butáskodj, hiszen csak tréfáltam.

- Köszönöm szépen az ilyen tréfákat!

- Az ég szerelmére, Nadine! - pillantott rá szemrehányóan Sean. - Mi ütött beléd? Nem ismerek rád. Mindig olyan jól megértettük egymást, mostanában meg alig nyitom ki a számat, máris kiabálsz velem.

Az asszony nem válaszolt, zavartan elfordult. Érezte, hogy napról napra távolodnak egymástól, s hiába próbált tenni valamit ez ellen. Mindennél jobban szerette a férjét, nem akarta elveszíteni, másrészt viszont azt sem óhajtotta, hogy Sean szabja meg minden lépését. Esze ágában sem volt feladni önmagát.

- Tudom, mennyire szeretnél gyereket - szólalt meg újra. - És hidd el, én is legalább annyira szeretnék. Csak nem most... Néhány éven belül úgyis abba kell hagynom a modellkedést, aztán még egy-két év, míg átnyergelek valamilyen másik szakmára, és akkor jöhet a baba... Értsd meg, addig nem engedhetem meg magamnak, hogy évekre visszavonuljak!

- Miért kellene emiatt évekre visszavonulnod? Ha annyira dolgozni akarsz, akár már néhány hónap múlva is visszatérhetsz a munkádhoz. A gyerek mellé meg felveszünk valakit.

- Szó sem lehet róla! Nem azért szülnék gyereket, hogy más viselje a gondját! Sean, miért nem adsz nekem egy kis időt? Miért nem hagyod, hogy akkor legyek anya, amikor én is felkészültnek érzem magam erre a feladatra?

- Tudom én, honnan fúj a szél! - vágott Nadine szavába ingerülten a férfi. - Az igazság az, hogy egyáltalán nem kell neked gyerek!

- Miért mondod ezt?

- Akkor meg mit akarsz? Negyvenévesen szülni? Hát vedd tudomásul, hogy én nem vagyok hajlandó addig várni!

- Beszéljük meg a dolgot. Talán egyezségre jutnunk...

- Ezt már ismerem! - emelte fel a hangját Sean. - Számodra az egyezség az, hogy rám kényszeríted az akaratodat.

- És ezt éppen te mondod? - fortyant fel Nadine. - Nem te próbálsz engem arra kényszeríteni, hogy akaratom ellenére gyereket szüljek?

- Mikor összeházasodtunk, azt hittem, rögtön megörvendeztetsz egy kisbabával...

- És nekem miért nem szóltál erről? Fogalmam sem volt róla, hogy ezt várod tőlem!

- Fogalmad sem volt róla? A tervezgetéseinket talán elfelejtetted már? Amikor az esküvő előtt szóba került, hogy családot, gyerekeket szerelnék, látszólag lelkesedtél az ötletért.

- Nem csak látszólag, valóban lelkesedtem - suttogta kétségbeesetten az asszony.

- Hazudsz! Akkor is hazudtál, és most sem mondasz igazat. Én ostoba pedig még azt hittem, hogy te más vagy, mint a többi becsvágyó, törtető nőszemély. Azt hittem, meleg családi fészket teremtesz majd nekem, és anyja leszel a gyermekeimnek... de nem, számodra a munkád mindennél fontosabb!

És valahogy így ért véget minden szóváltásuk. Soha, egyetlenegyszer sem jutottak közös nevezőre. Mind távolabb kerültek egymástól, míg egy szörnyű veszekedést követően szét nem váltak útjaik. A házasság felbontása eleinte eszükbe sem jutott, ám a különélés egyre hosszabbra nyúlt.

Hónapok múltak el, s egy napon Nadine ügyvédje szóba hozta a válást. Az asszony eleinte hallani sem akart erről, később viszont rájött, hogy bármennyire szereti is Seant, képtelen együtt élni vele. Semmi értelmét nem látta hát annak, hogy magához láncolja. Meg akarta adni férjének azt a lehetőséget, hogy valaki más oldalán boldog lehessen.

Mivel nem volt gyerekük, és Sean a felesége anyagi igényeit sem vitatta, hamar lezajlott a bontóper. Nadine pedig, hogy boldogtalanságát feledje, belevetette magát az éjszakai életbe. Egyik bál a másik után, fogadások, vacsorák... Még Rómából, Párizsból és New Yorkból is elárasztották az előkelőségek meghívásokkal, hiszen Mrs. Carmichael szép, híres és most már gazdag is volt - mindenki szerette volna megismerni. A férfiak a lábainál hevertek.

Ám Nadine hamar megcsömörlött ettől az élettől. Rájött, hogy szépségét, egészségét ássa alá, ha így folytatja, arról nem is szólva, hogy sohasem lelte igazán örömét a hajnalig tartó mulatozásban.

Egyik napról a másikra fel is hagyott vele, s helyette, hogy felejtsen, a munkájába temetkezett. Megszállottként dolgozott, jóformán egyetlen szabad hétvégét sem engedélyezett magának, s ebből adódóan igen visszavonultan, magányosan élt.

A válás okozta sebek lassan behegedtek, Nadine egyre ritkábban gondolt a férjére, és szíve is mind kevésbé sajgott utána. Már-már azt hitte, sikerült túljutnia ezen az érzelmi válságon, de amikor a televízió épületében összefutott Seannal, lelki egyensúlya rögvest újra felborult. Rádöbbent, hiú remény volt abban bíznia, hogy valaha is elfelejtheti őt.

Az egészben az a legrosszabb, hogy Sean pontosan tudja, mit érzek, - állapította meg Nadine nyugtalanul. Látja, milyen hatással van rám, sőt megpróbálja ki is használni a gyengeségemet.

Elgondolkodva a szekrényhez indult, hogy átöltözzék a vacsorához. Sárga-fekete színösszeállítású, elől-hátul mélyen kivágott selyemruhát választott, fekete fülbevalót vett fel hozzá, a haját pedig szalaggal összefogta. Enyhén kifestette az arcát, és már el is készült. Elszántan a tükörbe pillantott. Erősnek kell lennem, - gondolta. Seannak nem szabad megsejtenie, hogy félek tőle!

Bizonytalanul elmosolyodott, és kisietett a szobából.

A vacsoráig volt még egy kis idő, így először a szálloda bárja felé vette útját. Szerencsére éppen ott találta Luc Hainest és feleségét, Clarrie-t.

- Ezt nézd meg, Luc! - ámuldozott az asszony. - Istenem, milyen szép ez a ruha!

- Valamelyik híres divattervező munkája, ugye? - tudakolta a festő.

Nadine bólintott.

- Sajnos, mi nem engedhetünk meg magunknak ilyesmit, drágám - ölelte magához feleségét a művész.

- Tudom, tudom... De azért még álmodozhatok. Vagy az is bűn? - nevetett a nő.

- Ha igazán tetszik, ne érje be az álmodozással! - biztatta kedvesen Nadine. - A bolti árnál sokkal olcsóbban is hozzájuthat egy efféle ruhához. A tervezőmnek rengeteg olyan vevője van, aki egy ruhát csak egyszer vesz föl. A sok szép holmi aztán visszakerül a szalonba, és persze fél áron kapható.

- Tényleg? Hát ez nagyszerű! - lelkendezett Clarrie. - Ha legközelebb Londonban járok, feltétlenül élek az alkalommal... Olyan gyönyörű ez a ruha, Nadine, egyszerűen nem tudok betelni vele! Forogna egyet a kedvemért? Kíváncsi vagyok, mennyire bő a szoknyarész.

Nadine mosolyogva engedelmeskedett. Amint körbeforgott, a suhogó selyem alól elő-elővillant hosszú, karcsú lába.

- Nézd csak, Luc, milyen különleges ez a hátkivágás! Ugye megengedi, hogy egy kicsit közelebbről is szemügyre vegyem?

Nadine szívesen eleget tett Clarrie kívánságának. Ahogy megfordult, észrevette, hogy Sean az ajtóból figyeli őket. A férfi szintén átöltözött a vacsorához. Vajszínű öltönyt viselt, gomblyukába pedig egy szál vörös rózsát tűzött. Hosszú másodpercekig némán néztek egymás szemébe.

- Elragadó! Valódi mestermű - sóhajtotta Mrs. Haines, és végigsimított a pókhálószerű csipkén, amely a ruha hátát alkotta. - Ha tényleg lefested Nadine-t Luc, akkor feltétlenül ebben az öltözékben! De úgy,

hogy a hátulja is látsszon... Ez az, megvan! Tükör előtt kell ábrázolnod, s akkor mind Nadine, mind a ruha teljes pompájában érvényesül.

- Micsoda remek ötlet! - jött tűzbe Luc. - Hogy ez nekem nem jutott eszembe! Hát persze, tükör előtt fogom megfesteni! Méghozzá nem is egy, hanem sok-sok tükör előtt, hogy mindenütt csak Nadine-t lehessen látni. A tükrök jelképezik majd a sóvár férfitekinteteket, amelyek a szép fotómodelleket mindenhová elkísérik.

Nadine elsápadt. Gyorsan elkapta a pillantását Seanról, és a festőhöz fordult.

- Elég hátborzongató gondolat - jegyezte meg halkan.

Ám Luc alig figyelt rá.

- Hát igen, ez az! - mormolta elragadtatva. - A modelleknél senki sincs jobban kiszolgáltatva a kíváncsi tekinteteknek! Ám szépségük csak e mohó pillantások kereszttüzében érvényesül igazán.

- Igazad van! - Clarrie valósággal sugárzott az elégedettségtől. - A szimbolikus képeidet különösen szeretem, drágám!

- Tudom - mondta a férfi egyszerűen, majd magához ölelte és megcsókolta a feleségét.

Rövid időre meg is feledkeztek Nadine-ről. Csak nézték egymást, és szemükben végtelen szeretet tükröződött.

Nadine kirekesztettnek érezte magát. Lám, ilyen is van, - gondolta kissé irigykedve. Clarrie és Luc szeretik és tisztelik egymást, kapcsolatuk a megértésen, a kölcsönös bizalmon alapul... Bezzeg a mi házasságunk Seannal! Egyikünk sem volt képes sohasem engedni, mindegyikünk azt akarta, hogy övé legyen az utolsó szó. Határtalan önzésünk és a bizalom teljes hiánya mérgezte meg minden együtt töltött percünket...

- Ó, már ilyen későre jár? - törte meg a csendet Clarrie. - Sajnálom, de most vissza kell mennem a konyhába.

- Látja? - kacsintott Luc Nadine-re. - Kibújt belőle a lelkiismeretes szakácsnő. Mellesleg csak azért vettem feleségül, mert istenien főz.

- Egy szavát se higgye! - kuncogott Clarrie.

- Halljuk, mi lesz vacsorára! - lépett a bárba Sean, aki addig az ajtóban várakozott.

- Üdvözlöm, Mr. Carmichael! - köszöntötte Clarrie melegen. - Milyen elegáns ma este.

- Elég legyen, asszony! - nevetett a festő. - Nyomás a konyhába, míg szépen mondom!

- Már itt sem vagyok... De előbb még elmesélem a kedves vendégeinknek, mi lesz a vacsora. Szóval: Nadine kedvéért készítettem halat karibi módra, ami azt jelenti, hogy sült banánnal és naranccsal tálalom. Ezenkívül van még bárányсült csípős currymártással, valamint hagymás lepény. Magának, Scan, a bárányt ajánlom, igazán zsenge, és a szósz is nagyon jól sikerült.

- Megkínálhatom önöket egy itallal? - kérdezte udvariasan Luc, mi után a felesége eltűnt a konyhában.

- Köszönöm, egy limonádé igazán jólesne ebben a hőségben - bólintott hálásan Nadine.

- Én pedig most szívesen megkóstolnám azt a kókusztejes koktélt, amelyet délben ajánlott - felelte Sean.

Nadine a limonádéjával az egyik asztalhoz telepedett, elvált férje pedig követte.

- Nem is tudtam, hogy ilyen pocsékul érzed magad a bőrödben - jegyezte meg Sean halkan.

- Hogy érted ezt? - lepődött meg az asszony.

- Hallottam, amikor Hainesszel arról beszélgettetek, hogy a modellek minden lépését mohó tekintetek kísérik. Hát mit mondjak, nem tűntél túl boldognak. Elsápadtál, valósággal reszkettél, mikor erről volt szó. Tényleg ennyire zavar, ha megbámulnak?

- Néha - vallotta be Nadine.

- Akkor miért nem hagyod végre abba a modellkedést? - faggatta a férfi. - És mi a csudának akarsz még ebben az ostoba Erroll-féle műsorban is szerepelni? Ha tényleg utálod, hogy rád szegeződik minden szempár, miért teszed ki magad újra és újra a kíváncsi pillantásoknak?

- Ez... Ez egyszerűen csak így alakult. Te is tudod, hogy sohasem akartam modell lenni, a színészi pálya sokkal jobban vonzott. De aztán Jamie Colbert felfedezett, és azzal biztatott, hogy manökenként szép sikereket érhetnék el. Én meg úgy gondoltam, miért is ne. Hiszen valamiből addig is meg kellett élnem, míg szerephez nem jutok egy filmben vagy színdarabban...

- Mármint az én segítségemmel - húzta el a száját gúnyosan Sean. Egyre indulatosabban folytatta: - Ki akartál engem is használni, ahogy minden férfit kihasználsz! Csupán eszköz voltam a kezedben, hogy minél magasabbra juss! És amikor láttad, hogy tőlem hiába vársz filmszerepet, faképnél hagytál.

- Ez nem igaz!

- De még mennyire, hogy igaz! És fogadni mernék, Colbert-nek sem sok ideje van hátra. Amint bekerülsz a televízióhoz, hallani sem akarsz majd róla.

- Hányszor mondjam még, hogy Jamie csupán a barátom - sziszegte dühösen Nadine. - És egy szót se többet jönnek!

Luc és egy hölgyvendég közeledett feléjük. A mester letette az asztalra Sean koktélját, és távozott. A nő azonban - akit Nadine a festőtanfolyamról már ismert - odaült hozzájuk.

- Olyan szép, hogy szinte sajnálom meginni - jegyezte meg Sean tréfásan, a virágokkal és papír ernyőcskével díszített italra mutatva.

- Ezen könnyű segíteni- nézett kihívón Sean szemébe a hölgy, és a választ meg sem várva hajába tűzte a kelyhet ékesítő orchideát. Aztán összecsukta a papírernyőcskét, és kihalászott magának a koktélból egy darabka mangót.

Ahogy kacéran megrezegtette a szempilláját, és ráadásul még csücsörített is égővörösre festett szájával, Nadine szívébe belehasított a féltékenység. Egyszerűen képtelen volt elfogadni, hogy Seannak köze lehet egy másik nőhöz.

A férfi viszont szemlátomást élvezte a kis közjátékot. Csupán akkor fagyott ajkára a mosoly, mikor Luc odaszólt neki:

- Sean, hallotta már? Nadine megígérte, hogy modellt áll nekem.

A férfi nem felelt, csak hűvösen végigmérte volt feleségét.

Sejtettem, hogy nem lesz elragadtatva a gondolattól, - kuncogott magában kárörvendőn Nadine. De fütyülök a véleményére! Ezentúl úgysem látjuk majd túl gyakran egymást. Délelőttönként a festőtanfolyamra járok el, délutánonként modellt állok, esténként pedig... Nos, este természetesen bezárkózom a szobámba.

Pénteken aztán elutazom, és lehet, hogy vissza sem térek a szigetre... Nadine itt egy pillanatra elakadt a gondolataiban. Vajon helyes, amit tenni szándékozom? - tépelődött. Vajon nem követek el végzetes hibát, ha kitérek Sean útjából? És egyáltalán, valóban ez az, amit akarok?

6. FEJEZET

Másnap délben Greg Erroll újra felhívta Nadine-t, és közölte vele, hogy a miami úthoz mindent előkészített.

- Délelőtt tízre küldöm magáért a repülőgépet - mondta.

- Pontos leszek - ígérte Nadine, majd miután elköszöntek egymástól, lerakta a kagylót.

A pompás ebédet követően Nadine és Luc visszavonult a műterembe. A tanfolyam néhány résztvevője kíváncsiságból szintén velük tartott. Látni szerették volna munka közben is a híres festőt, s ez ellen sem a mesternek, sem Nadine-nek nem volt kifogása.

Több beállítást is kipróbáltak, végül Luc úgy döntött, hogy Nadine-t fél kézzel egy régi faragott karosszékre támaszkodva festi meg. A férfi mellesleg mindent megtett, hogy modellje ne unatkozzék. Olyan jó vicceket, mókás történeteket mesélt, hogy Nadine önkéntelenül is folyton felkacagott.

- Jaj, elnézést, nem is kérdeztem, szabad-e nevetnem! - mentegetőzött elkomolyodva.

- Nemcsak hogy szabad, hanem egyenesen kötelező - mosolygott Haines. - Hiszen éppen azért szórakoztatom, hogy kicsit feloldódjon, elengedje magát. A személyiségének okvetlenül érvényesülnie kell a képen, ehhez pedig elengedhetetlen, hogy természetesen viselkedjék.

- Remélem, nem próbál a gondolataimban olvasni - fenyegette meg tréfásan az asszony.

- Ahhoz sajnos nem értek - csóválta meg fejét a festő. - De tudja, mit? Az lesz a legjobb, ha semmire sem gondol. Lazítson, és közben mesélje el, hogyan lett fotómodell!

És Nadine mesélt. Az elején ugyan kissé zavarta, hogy bármerre néz, a sok-sok tükörben mindenütt magát látja, de idővel megszokta ezt is.

Bezzeg Sean jelenlétéhez a napok múlásával sem tudott hozzászokni. Általában ugyan nem voltak sokat együtt. Rendszerint csupán az étkezéseknél találkoztak, meg néha a strandon, ahová Sean árnyékként követte volt feleségét.

Míg Nadine festeni tanult, illetve modellt állt, a férfi nagyokat úszott, vagy golfozással, teniszezéssel múlatta az időt. Néha persze bekukkantott a műterembe is, ami rendkívül feszélyezte az asszonyt.

Egy ilyen alkalommal Luc hirtelen abbahagyta a munkát.

- Valami baj van, Nadine? - ráncolta gondterhelten a homlokát. - Olyan idegesnek látszik. És valahogy a tartása is görcsös, természetellenes. Talán elfáradt? Tartsunk egy kis szünetet? Bár tudja, mit? - vetett egy pillantást a képre. - Mára akár be is fejezhetjük.

Nadine jólesőn nyújtóztatta ki a hosszú mozdulatlanságtól merev tagjait.

- Úgy látom, jót tenne magának egy kis dögönyözés - lépett oda hozzá Luc. - Üljön csak le ide, ígérem, percek alatt rendbe jön!

Az asszony engedelmesen helyet foglalt, Luc pedig nagy szakértelemmel masszírozni kezdte a vállát.

- Nem is gondoltam, hogy ez ilyen hatásos – sóhajtott fel kisvártatva Nadine.

- Ugye megmondtam? - nevetett a férfi. - Nos, hogy érzi magát?

- Csodálatosan - suttogta a modell, s az elégedettségtől szinte dorombolni tudott volna, akár egy cica.

A következő másodpercben azonban újra Seanra tévedt a tekintete, és ezzel vége is szakadt jókedvének. A férfi arca elborult, kék szeme haragtól villámlott. Nadine idegesen pattant fel a helyéről.

- Hálásan köszönöm a masszázst! Azt hiszem, vacsora előtt még lezuhanyzom és pihenek egy keveset - hadarta, majd elhagyta a műtermet.

Sean követte, egészen a szobája ajtajáig. Ott Nadine hirtelen megfordult, és miután megbizonyosodott róla, hogy rajtuk kívül egy lélek sincs a folyosón, a férfira förmedt:

- Hagyj békén! Ne kövess állandóan! Nem veszed észre, hogy az idegeimre mész?

- Ma ez az első alkalom, hogy egyedül látlak - jegyezte meg Sean, figyelmen kívül hagyva az asszony méltatlankodását. - És ne hidd, hogy vak vagyok, tudom, hogy egyszerűen nem akarsz velem találkozni. Szándékosan kerülsz, ne is tagadd!

- Eszemben sincs tagadni! Valóban nem akarok kettesben maradni veled - vont vállat Nadine.

- Csak nem félsz, drágám?

A férfi hangja egy csapásra megváltozott, szokatlanul lágyan, gyengéden csengett. Az asszony egész testében megborzongott, és valami fura gombócot érzett a torkában.

- Miért félnék? És mitől? - vetette oda közömbösséget színlelve.

Sean azonban kétségtelenül átlátott rajta, mert gúnyosan elmosolyodott.

- Hát tőlem. Attól, hogy a szeretőm leszel.

Nadine fülig pirult, s amikor ennek tudatára ébredt, még jobban elöntötte a méreg.

- Nem! - fakadt ki.

- Nem? Mit nem? Nem félsz tőlem, vagy nem akarsz a szeretőm lenni?

A nő sokáig nem válaszolt. Képtelen volt gondolkodni; Sean közelsége és vágyakozó pillantása teljesen összezavarta.

- Egyik sem - mormolta végül bizonytalanul.

- Egyik sem? - vonta fel szemöldökét a férfi. - Vagyis nem félsz tőlem, és ennek ellenére nem akarsz a szeretőm lenni? Ezt nem igazán értem, drágám...

- Megtiltom, hogy így szólíts!

- Pedig nem is olyan rég még nagyon is kedvedre való volt - simított végig az asszony arcán Sean.

Nadine azonban ellökte a kezét.

- Ne érj hozzám!

- No lám, a kis nebáncsvirág! Bezzeg Luc Hainesnek megengedted, hogy hozzád érjen! - mordult rá a férfi.

Nadine számított erre a szemrehányásra, Sean hirtelen támadt haragja most mégis meglepte.

- Már az is baj, hogy kicsit megdögönyözte a vállamat? - szabadkozott.

- Olyan készségesen törleszkedtél hozzá, mint egy hízelkedő macska. Ő meg persze élt az alkalommal...

- Fájt a vállam, Luc csak segíteni akart! Hát olyan nehéz ezt megérteni?

- Valóságos gyönyörűség volt az érintése, mi?

- Mocskos a fantáziád, Sean Carmichael! Még az ártatlan segítő szándékot is képes vagy úgy beállítani, mintha Luc...

- Ártatlan segítő szándék? Nevetnem kell! Ahhoz túlságosan bizalmasnak tűnt az együttlétetek. Ahogy nekidőltél... Ahogy ő tehozzád ért... Ne mondd, hogy először történt!

- Pedig csakugyan először történt - kiáltotta az alaptalan vádaskodás hallatán felháborodva Nadine. - Luc csupán...

- Csak azt ne mondd, hogy „csupán jó barát, semmi több” - utánozta Sean a nő hanghordozását.

- Miért ne mondanám, ha egyszer ez az igazság? Kedvelem Hainest, de mint férfi semmit sem jelent nekem! Éppen úgy, mint Jamie Colbert sem. Hidd el, egyikőjükkel sem szándékozom ágyba bújni!

- Tényleg? - Sean meglepően gyorsan lecsillapodott.

- Tényleg. Remélem, most boldog vagy!

Egy röpke pillanatig mindketten elgondolkodva hallgattak, majd a férfi halkan megkérdezte:

- És mi a helyzet velem, Nadine? Velem sem kívánsz ágyba bújni?

Hangja oly esdeklőn és ugyanakkor érzékien csengett, hogy az asszony képtelen volt egyetlen szót is felelni. Szíve hangosan, szinte hallhatóan dobogott, vére tüzes áradatként száguldozott ereiben. Gyorsan elfordult, de elkésett. Sean észrevette a szemében megcsillanó vágyat.

- Ó, drágám! - suttogta szerelmesen, és végigcirógatta Nadine nyakát.

S még mielőtt a nő tiltakozhatott volna, hevesen magához húzta. Csak ölelte, ölelte szenvedélyesen, s közben lágyan simogatta hosszú, barna haját.

- Ne, Sean... kérlek, ne! - rebegte elhaló hangon Nadine, ám a férfi forró csókkal zárta le ajkát.

Az asszony nem ellenkezett tovább, tudta, úgyis hiábavaló minden ellenállása. Lehunyta a szemét, és teljesen átadta magát ennek a csodálatos érzésnek. Immár nem számított semmi, csak a mindent elemésztő vágy, mely lángba borította egész testét. Egyre szorosabban simult a férfihoz, érezni akarta Sean minden porcikáját...

Amikor a csókból végre felocsúdtak, Nadine pihegve, minden ízében remegve csüngött a férfi nyakában. Ahogy kinyitotta a szemét, forgott vele a világ, és csak nagy sokára vette észre, hogy Sean várakozásteljesen néz rá.

- Gyere! - súgta a férfi türelmetlenül. - Tudom, hogy te is akarod...

Ó, igen, Nadine kimondhatatlanul vágyott a beteljesülésre, Seané akart lenni egészen.

- Mondd ki bátran, drágám! Mondd, hogy akarod! - biztatta habozását látva a férfi.

Ám Nadine csak nagyot sóhajtott, és megrázta a fejét.

- Nem, nem szabad.

- Miért nem? - kiáltotta Sean kétségbeesetten. - Miért ne lenne szabad, ha egyszer ugyanúgy kívánsz engem, mint én téged?!

- Nem szabad újrakezdenünk - ismételte makacsul, könnyes szemmel az asszony. - Túl kockázatos... Nem illünk össze, a házasságunk is ezért futott zátonyra. Attól félek, hogy ha ismét próbálkoznánk, az új kapcsolat is hasonlóképpen érne véget, én pedig nem bírnék ki még egy ilyen csalódást.

A férfi hitetlenkedve, holtsápadtan bámult rá. Pillantásában a mély fájdalom keveredett az értetlenséggel, a szeretett nő elvesztése miatt érzett kétségbeesés, a féktelen dühvel.

- Sajnálom - hajtotta le a fejét Nadine. - Hidd el, őszintén sajnálom.

Lassan megfordult, és kinyitotta szobája ajtaját. Sean ezúttal meg sem próbálta marasztalni.

Miután betette az ajtót maga mögött, Nadine az ágyhoz támolygott. Fejét a párnába fúrta, mert nem akarta, hogy bárki más meghallja, amikor sír. Egész testét rázta a zokogás, siratta a döntést, amelyet szilárd meggyőződése szerint muszáj volt meghoznia.

Hosszú időbe telt, mire valamelyest megnyugodott. Ekkor felkelt, lezuhanyozott, majd fürdőköntösben ismét az ágyra heveredett. Hogy kínzó gondolataitól megszabaduljon, szépítkezéssel foglalta le magát; kilakkozta a körmét, s míg a lakk száradt, álmodozva bámult ki az ablakon. Hallgatta a pálmalevelek susogását, a parkban vidáman hancúrozó gyerekek zsibongását, a tenger hullámainak morajlását. Micsoda varázslatos, békés helyre vezetett a jószerencse, - gondolta, és ajkán könnyű mosollyal elszenderedett.

Szerencsére nem aludt sokáig, éppen vacsoraidőre felébredt. Gyorsan kikapta a szekrényből az első ruhát, ami a kezébe akadt: egy halvány rózsaszínű virágokkal díszített habkönnyű fehér muszlint, legalább féltucatnyi alsószoknyával. Miután felvette, belebújt egy szintén fehér, magas sarkú szandálba, és lesietett az étterembe.

Ismét elkésett, már mindenki az asztalnál ült. Csak Sean mellett volt még egy szabad hely. Míg Nadine azon tűnődött, mitévő legyen, a férfi határozottan felállt, és udvarias mozdulattal kihúzta az üres széket.

Az asszony kénytelen volt elfogadni a felkínált helyet, hiszen mindenki őket nézte. Kelletlenül leült tehát, de amikor Sean keze futólag a hátához ért, önkéntelenül összerezzent.

- Jó estét! - köszöntötte udvariasan asztaltársait.

- Ejnye, Nadine, hát mindig maga az utolsó? - jegyezte meg rosszmájúan a szőke Karen, a festőtanfolyam egyik résztvevője.

- Elnézést kérek, elaludtam - mentegetőzött az asszony, és az étlapért nyúlt.

- De milyen csinos ma este - bókolt a kopaszodó, negyven körüli Johnny Crewe. - Csodaszép a ruhája, még sohasem láttam ehhez foghatót!

- Köszönöm. - Nadine hálásan pillantott Johnnyra.

A férfi először visszamosolygott, de aztán hirtelen elvörösödött, és zavartan lesütötte a szemét. Nadine-nek eleinte fogalma sem volt róla, mi történhetett, amikor azonban Seanra sandított, egyszeriben mindent megértett. Elvált férje féltékenyen, vasvillaszemekkel méregette a teljesen jelentéktelen külsejű könyvelőt.

- Választottál már? - kérdezte nyersen Nadine-től.

- Még nem... Te mit eszel?

- Zöldséggel töltött burgonyafánkot. Kérsz belőle? - Sean a villájára szúrt egy darabkát, úgy kínálta. - Kóstold csak meg, nagyon finom! Biztosan ízleni fog - tette még hozzá, és mikor látta, hogy az asszony habozik, egyszerűen a szájába tömte a falatot.

Nadine a legszívesebben kikérte volna magának ezt a viselkedést, a férfi azonban olyan fenyegetően pillantott rá, hogy nem mert kikezdeni vele. Erőszakos fráter! - füstölgött magában. Ezzel is a tudtára akarja adni mindenkinek, hogy hozzá tartozom, és jaj annak, aki szemet mer rám vetni. Még ilyet!

Ám miután lenyelte a burgonyafánkot, Nadine csendesen csak annyit mondott:

- Tényleg finom, de azt hiszem, túlságosan hizlal. Úgyhogy előételnek inkább sárgadinnyét kérek, aztán pedig kardhalat vegyes salátával.

A pincér mosolyogva bólintott, majd távozott. A szőke Karen előrehajolt, és irigyen végigmustrálta Nadine ruháját.

- A modellek ugye ingyen kapják a ruháikat? - érdeklődött.

- Nagyon ritkán - hangzott a hűvös válasz. - De azért általában önköltségi áron vásárolhatjuk meg őket a bemutató végeztével.

- És mondja, Nadine - kapcsolódott be a társalgásba Johnny Crewe, - mikor láthatjuk végre a filmvásznon is?

- Sohanapján - vetette oda kurtán az asszony.

Sean lopva volt feleségére nézett.

- Nadine nem színésznő - magyarázta jóindulatúan. - De talán hallottak már róla, hogy ősztől pályát változtat. Ő lesz egy új televíziós szórakoztató műsor háziasszonya.

- Ó, hiszen ez nagyszerű, gratulálunk! - hallatszott mindenfelől.

Csak Karen súgta oda epésen a szomszédjának:

- Kíváncsi lennék, hogyan ügyeskedte be magát oda! - Hanghordozásából érződött, hogy gyanúja szerint Sean segítette hozzá Nadine-t ehhez az álláshoz.

Az asszony szerencsére nem hallotta a megjegyzést, ahhoz túlságosan lefoglalta az időközben megérkezett előétel. A vékony dinnyeszeletek az egész tányért beborították, tetejükre a gondos szakács apró darabokra vágott déligyümölcsöt halmozott.

Míg Nadine a gyümölcssaláta-költeményt ízlelgette, Luc vette át a szól. Jack Hurleyről, egy amerikai festőről mesélt, aki a képzőművészeti akadémián tanított, aztán különböző filmekhez festett képeivel futott be.

- Ha Hollywoodban valamelyik festőművészről forgatnak filmet, mindig vele festetik hozzá a képeket, s ezzel elég jó nevet szerzett magának. A filmvilágon kívül azonban a kutya se ismeri, a képei egyszerűen eladhatatlanok - fejezte be a történetet Luc Haines.

- Ezt nem csodálom - nevetett Sean. - Ismerem Hurleyt, egyszer együtt is dolgoztam vele. Hát mit mondjak, rémesek a festményei! Bár azt meg kell hagyni, hogy filmen nem is mutatnak rosszul.

- Jaj, még mielőtt elfelejtem! - váltott témát hirtelen Luc. Vacsora után táncmulatságot rendezünk lent a parton, és szeretettel várunk mindenkit. A jó hangulatról a meghívott limbótáncosok gondoskodnak.

A vendégek izgatottan összesúgtak.

- Mi is megpróbálhatjuk? - kérdezte harsány hangon Johnny Crewe. - Régi vágyam, hogy egyszer megtanuljak limbózni.

- Hát akkor itt a kedvező alkalom! - bólintott mosolyogva Luc.

Vacsora után az egész társaság elindult a strandra. A tengerparti bár mellett a rendezők felállítottak néhány asztalt és széket, hogy a vendégek semmiben se szenvedjenek hiányt. Már sötétedett, és színes, hangulatos lampionok világították meg a partszakaszt.

A limbótáncosok - öt, rikító ingbe öltözött, húsz év körüli fiatalember - perceken belül elkezdték látványos műsorukat. Vérpezsdítő, ritmusos zenére mozogtak, és sorra bújtak át az egyre alacsonyabbra helyezett limbóléc alatt.

Az est fénypontja a tűznyelő mutatványa volt. Félelmetes lángnyelvek röpködtek, a közönség álmélkodott, de a legcsodálatosabb az volt, hogy a nehéz szám közben a férfi egyetlen másodpercre sem hagyta abba a táncot. Műsora végén óriási tapsot kapott.

A zene szinte szünet nélkül szólt, s a limbótáncosok is kitettek magukért.

- Beszállhatok én is, fiúk? - ugrott fel a helyéről Johnny Crewe.

- Hát hogyne, gyere csak, cimbora! - vette pártfogásába rögtön az egyik hivatásos táncos.

A többiek mosolyogva nézték, ahogy Johnny a lépéseket próbálgatja. A férfi arca sugárzott, szemlátomást élvezte, hogy ez egyszer ő áll az érdeklődés középpontjában. A limbó egyébként meglepően jól ment neki. Olyan vadul rázta csípőjét a zene ütemére, mintha egész életében mást sem csinált volna.

Johnny kis magánszámát látva egyre többen kaptak kedvet a tánchoz. Ezen felbátorodva Crewe odakiáltott Nadine-nek:

- Nem akar csatlakozni hozzánk?

- Köszönöm, nem, inkább csak nézem - hárította el a felkérést az asszony.

De Johnny tovább unszolta.

- Ugyan, Nadine, ne butáskodjon! - ragadta meg a kezét. - Jöjjön, táncoljon egyet velem!

Seannak több se kellett. Indulatosan felpattant a helyéről, és elkapta az erőszakoskodó Crewe csuklóját.

- Talán süket, hogy nem hallotta?! A hölgy nem óhajt táncolni!

Johnny azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

- Ezt inkább tőle magától szeretném hallani - nézett harciasan Sean szemébe.

Nadine ebben a pillanatban jött rá, hogy a máskor oly jámbor Johnny alaposan felöntött a garatra. Különben dehogyis mert volna szembeszállni a félelmetes Sean Carmichaellal!

Sean teste megfeszült, szeme villámokat szórt, Nadine úgy érezte, volt férje csak ürügyet keres, hogy beleköthessen valakibe.

- Hát nem ő maga mondta, hogy nem akar táncolni?! - sziszegte a rendező ingerülten, és kitépte Nadine karját Crewe szorításából.

- Hé, ember, mit csinál...? - Johnny csupán eddig juthatott el méltatlankotlásában, mert Sean felemelte, akár egy pelyhet, és elhajította.

A férfi jókora puffanással ért földet. Csodálkozva nézett körül, mint aki nem igazán érti, mi is történik vele, aztán a körülállók nevetésétől kísérve feltápászkodott a homokból.

Már indult volna Sean felé, hogy megtorolja a rajta esett sérelmet, de Luc szerencsére idejében eltérítette a szándékától.

- Jöjjön, Johnny! - fogta karon a becsípett vendéget. - Tanítson meg minket is limbózni.

- Mi ütött beléd? - támadt Seanra Nadine. Nem érdekelte, hogy mindenki őket nézi, szabadjára engedte indulatait. - Szegény Johnny csak kedveskedni akart, nem értem, miért kellett ilyen durván nekiesned!

- Úgy, szóval neked ez csak kedveskedés?! Én egészen másnak nevezném! - vágott vissza gunyoros hangon a férfi.

- Mondtam már, hogy mocskos a fantáziád!

Nadine ezzel befejezettnek tekintette a beszélgetést. Sarkon fordult, és az egész társaságot faképnél hagyva elindult a tengerparton. Mindegy, hogy hová, csak el innen! - gondolta keserűen. Szinte menekült az emberek, a hangos zene és a vendégek vidám nevetése elől.

Rövidesen semmi mást nem hallott, csupán a szél susogását és a tenger moraját. A partnak egy kanyarulata jótékonyan eltakarta a szállodát, így teljesen egyedül érezhette magát a szigeten. Azaz mégsem...

Ahogy hátranézett, észrevette, hogy Sean követi. Mivel azonban a férfi semmi jelét nem adta annak, hogy utol akarná érni, hamar megnyugodott. Amikor a rohanástól kifáradt, megtorpant. Önfeledten élvezte az éjszaka csendjét, gyönyörködött a telihold sápadt, sejtelmes fényében. A karcsú pálmák levelei megmegzizzentek a könnyű szellőben.

- Csodálatos, ugye? - szólalt meg a háta mögött váratlanul Sean.

- Miért van az, hogy mindig a lehető legalkalmatlanabb pillanatban bukkansz fel? - morgolódott Nadine.

- Valami azt súgja, hogy melletted a helyem - lépett közelebb a férfi.

- Pedig nincs itt semmi keresnivalód! Értsd meg, köztünk mindennek vége!

- Ez nem igaz - rázta meg Sean a fejét. - Elváltunk ugyan, de ez mit sem számít, ha egyszer ugyanazt érezzük, ugyanúgy kívánjuk egymást...

- Ne gyere most ezzel! - szakította félbe Nadine. Kicsit távolabb húzódott a férfitól, mert már olyan közel voltak egymáshoz, hogy a bőrén érezte Sean forró leheletét. - Az ágyban mindig is jól megvoltunk egymással, de emlékezz csak vissza: alig hagytuk abba a szeretkezést, máris veszekedtünk!

- No és mi lenne, ha ebből okulva a jövőben ki se bújnánk az ágyból? - kacsintott a férfi. - Szerintem ez megoldaná minden gondunkat.

- Elegem van az ostoba vicceidből! Mikor veszel végre komolyan?! - kiáltotta haragosan Nadine.

- Bocsáss meg... Hidd el, én sem vagyok most tréfás kedvemben.

Sean arca, talán a csalóka holdfény miatt, szokatlanul sápadtnak, feldúltnak tűnt.

- Sajnos nem vagyok a szavak embere - kezdte rövid habozás után -, ráadásul az érzéseimmel sem igazán tudok mit kezdeni... Fogalmad sincs, milyen nehéz dolgunk van nekünk, férfiaknak. Kicsi korunktól kezdve azt várják tőlünk, hogy bátrak, erősek legyünk. Belénk sulykolják, hogy a sírás és a félelem a gyengeség jele, és megtanítanak arra, hogy elfojtsuk a valódi érzéseinket... Pedig a legerősebb, leghatározottabb férfi is elbizonytalanodik néha. Tudod, milyen szörnyű, hogy ilyenkor senkitől sem kérhetünk segítséget? Hogy nem sírhatjuk ki bánatunkat, félelmeinket, mert ez „nem méltó igazi férfihoz”?

Nadine nem titkolhatta, mennyire megrendítették Sean őszinte szavai.

- Miért nem beszéltél nekem erről soha? - kérdezte alig hallhatóan.

- Nem is tudom... De igazad van, talán nem ártott volna, ha néha szeretkezés helyett egy kicsit beszélgetünk.

- Talán... De nem hiszem, hogy ezen múlott - sóhajtott fel az asszony. - Mindketten túlságosan önfejűek voltunk. Ahelyett hogy a másikra figyeltünk volna, mindenáron keresztül akartuk vinni a saját akaratunkat. Ezért ment tönkre a házasságunk... És sajnos azt kell tapasztalnom, Sean, hogy te semmit sem változtál azóta. Ugyanolyan erőszakos vagy, mint régen, és most is valósággal megőrjítesz az ostoba féltékenységeddel. Itt van például ez a szegény, jámbor Johnny Crewe, vagy Luc Haines, akiről a vak is látja, hogy boldog házasságban él...

- A foglalkozásod az oka mindennek. Persze, értem én, a szakmádhoz tartozik, hogy megbámulnak, de gyűlölöm, hogy bárki csak úgy legeltetheti rajtad a szemét! Ha látom, hogy egy férfi sóvár pillantással téged figyel, képtelen vagyok józanul gondolkozni, egyszerre elborul az agyam... Ugyanis ismerem őket, jól tudom, mire gondolnak ilyenkor! Őrülten kívánnak, ugyanúgy, ahogy én is kívánlak.

Sean olyan szenvedéllyel ejtette ki ezeket a szavakat, hogy Nadine-nek elakadt a lélegzete.

- Ha kicsit is szerettél volna, megbíztál volna bennem - mondta rövid hallgatás után az asszony.

- Benned sohasem kételkedtem, a bizalmatlanságom a körülötted legyeskedő férfiaknak szólt.

- Akkor miért engem vontál felelősségre? Miért velem veszekedtél örökké?

- Nem tudom... - Sean szégyenkezve lehajtotta a fejét.

- Ráadásul egyre csak azzal gyötörtél, hogy adjam fel a foglalkozásomat - emlékeztette Nadine.

- Hát nem mulatságos - mosolyodott el keserűen a férfi - hogy épp most, a válásunk után szánod rá magad erre?

- Ideje váltanom, a modellkedésből lassan kiöregszem.

- Kiöregszel?! Nevetséges! Hiszen csak huszonhat éves vagy!

- Ez egy ilyen szakma. Húszon felül hamar lehanyatlik a csillagod - sóhajtotta lemondóan az asszony. Aztán felderült az arca. - Ezért is örülök annyira, hogy sikerült elnyernem az új állást. A televíziós munka egészen más lesz ugyan, mint az, amit eddig csináltam, de csöppet sem félek tőle, szeretem a nehéz feladatokat.

- Én pedig szájtátva bámulom majd, miként leszel egyre híresebb, sikeresebb és gazdagabb...

- A gazdagságról jut eszembe - csapott le a szóra Nadine. - Mi van a cégeddel? Sikerült megszerezned a szükséges pénzt?

- Azt hiszem, eladom a filmstúdiót. - Sean nem nézett az asszonyra. Kifejezéstelen arccal bámult a semmibe, mintha ez az egész egyáltalán nem érdekelné.

- Ezt nem teheted!

- Miért ne tehetném? Igen kedvező ajánlatot kaptam egy Los Angeles-i üzletembertől. Eleinte persze azt szerettem volna, hogy csak a pénzével, csendestársként szálljon be az üzletbe, erre azonban sajnos nem hajlandó.

- De hát... ez a te stúdiód - hebegte Nadine. - A semmiből építetted föl, Larryvel és a többiekkel együtt... Olyan nagy reményeket fűztetek hozzá. És eleinte jól is ment minden. Tudom, milyen sokat jelent számodra. Nem szabad csak úgy egyszerűen eladnod!

- Nincs más választásom. Úszunk az adósságban, és egyetlen banktól se remélhetünk már újabb hitelt.

- Az eszedbe sem jutott, hogy netán máshonnan is szerezhetsz pénzt?

- Ugyan honnan?

- Hát tőlem, ki mástól! Larry említette, hogy ha visszaadnám neked azt az összeget, amit a részvényekért fizettél...

- Nem, erről szó sem lehet! - vágott az asszony szavába eltökélten Sean.

- Ne csináld ezt! Ne légy ilyen átkozottul önfejű! Így is épp elég időt elvesztegettél. Ha jókor tudomást szerzek a történtekről, már rég átutaltam volna a pénzt.

- Nem kell a pénzed! - makacskodott tovább a férfi.

Nadine a legszívesebben jól fejbe kólintotta volna, hogy észre térítse.

- De hát az nem is az én pénzem, hanem a tiéd! - kiáltotta szenvedélyesen. - Nem volt jogom hozzá, hogy részvényeket kérjek tőled, és hidd el, azóta ezerszer megbántam már, hogy az ügyvédeimre hallgattam! Most jóvá teszem ezt a hibát - folytatta csendesebben. - Intézkedem, hogy hiánytalanul megkapd az egész összeget.

- Csak nem képzeled, hogy pénzt fogadok el tőled? - húzta ki magát Sean önérzetesen. - Olyan mélyre azért még nem süllyedtem.

- És ha kölcsönbe adnám? Akkor is visszautasítanád?

A férfi eltöprengett. Miközben gondterhelten fel-alá járkált a parton, a holdat jókora felhő takarta el. A hirtelen beállt sötétségben alakja még hatalmasabbnak, férfiasabbnak és valahogy fenyegetőnek tűnt.

- Elfogadom a segítségedet - fordult ismét az asszony felé. - De csak egy feltétellel!

- És mi lenne az?

- Gyere vissza hozzám!

- Már mondtam, hogy ez lehetetlen. - Nadine hangja reszketett a felindultságtól. - Nem illünk össze, Sean, értsd meg, képtelenek vagyunk együtt élni...

- Hátha mégis... - A férfi könnyedén végigsimított Nadine meztelen karján.

Az asszonyon erre édes borzongás futott át, és Sean, aki ismerte Nadine testének minden rezdülését, diadalittasan elmosolyodott. Tudta, hogy az asszony kívánja őt, és ez kimondhatatlan elégtétellel töltötte el.

Nadine-t viszont megrémítette a férfi szemében izzó féktelen szenvedély. Páni félelmében futásnak eredt a parton, és csak később vette észre, hogy bizony rossz irányban vágott neki. Nem a szálloda felé menekült, ahogy szerette volna, hanem éppen a sziget elhagyatott része felé. Ráadásul vissza sem fordulhatott, hiszen Sean ott loholt szorosan a nyomában.

Még egy-két lépés, és Sean utolérte. Megragadta a derekát, s magával rántotta a homokba. Ő sikított, és kétségbeesetten kapálódzott, de hiába. A férfi leszorította a földre, és izmos testével ránehezedett. Nadine a nyakában érezte forró leheletét.

- Ne, Sean! Kérlek, ne! Nem akarom...

- Miért nem vagy legalább magadhoz őszinte, drágám? - suttogta a férfi. - Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy te is legalább annyira akarod, mint én...

- Honnan tudhatod te, hogy én mit akarok?

- Kiolvasom a szemedből. - Sean finoman megérintette a nő szemhéját. - De a szád is erről árulkodik - cirógatta meg ujjával a telt ajkakat -, sőt az egész tested.

Nadine megremegett a vágytól, ahogy a férfi keze egyre lejjebb siklott; az arcáról előbb a nyakára, aztán a mellére...

- Ne... - tiltakozott még mindig, ám egyre erőtlenebbül.

- Annyira hiányoztál! Szeretlek, Nadine!

A szenvedélyes vallomás könnyeket csalt az asszony szemébe.

- Ó, Sean! - rebegte, és szíve egyszeriben csordultig telt gyöngéd érzelmekkel.

A férfi tüzes, követelőző csókjai, lágy cirógatásai rég elfeledettnek hitt érzéseket keltettek életre benne.

Szeretem, még mindig szeretem, - állapította meg kétségbeesetten, és lehunyta a szemét. Megadta magát a sorsának. Sean nyaka köré fonta a karját, és viszonozta a csókokat. Nem töprengett, nem érdekelte, mi lesz ezután, most már csak a vágy számított, a lángoló vágy. Rég nem volt már ura a cselekedeteinek. Őrülten kívánta a férfit, és tudta, hogy innen nincs többé visszaút...

A vékony nyári ruha szövete felhasadt, ahogy Sean türelmetlenül tapogatózó keze a cipzárt kereste. Nem telt bele sok idő, és már meztelenül simultak egymáshoz.

- Nadine, édesem... Kellesz nekem! Szükségem van rád! - súgta Sean a nő szépségétől megrészegülve, és csókokkal borította a gömbölyű kebleket.

Nadine a férfi dús hajába túrt, majd az ő keze is felfedezőútra indult. Minden csók, minden érintés soha el nem múló, szenvedélyes szerelmükről tanúskodott, s ez kimondhatatlan boldogsággal töltötte el mindkettejüket. Immár senki és semmi nem állhat közéjük! Az ölelkezés mámorába belefeledkezve úgy érezték, egyedül vannak az egész világon.

Vágyuk lassan a tetőfokára hágott, alig várták már a beteljesülést. Sean ekkor gyöngéden, ám határozottan széttárta az asszony combjait, és óvatosan beléhatolt.

- Ó, drágám! - zihálta. - Olyan rég várok már erre a pillanatra...

Nadine válasz helyett szorosan magához húzta, és lábával átkulcsolta a derekát. Egyre vadabbul, egyre szenvedélyesebben csókolták egymást, s ahogy testük rátalált az ősi ritmusra, az asszonnyal forogni kezdett a világ.

- Sean, egyetlenem... Ő igen, ez az...

A mindent elsöprő befejezés már nem váratott magára sokáig. Egyszerre értek el a csúcsra. Nadine kéjesen felsóhajtott, Sean hangosan felnyögött, és a nő selymes hajába temette az arcát.

Szenvedélyük csillapodtával sem engedték el egymást. Szorosan összeölelkezve feküdtek a langyos homokban, és elábrándozva hallgatták a tenger zúgását.

7. FEJEZET

Nadine először meglepődött, mikor a hullámok nyaldosni kezdték a lábát, de aztán rájött, hogy megérkezett a dagály.

Milyen romantikus, - gondolta mosolyogva, meztelenül fekszünk a holdfényben, s a tenger habjai hűtik le felhevült testünket... De vajon meddig emelkedik még a vízszint?

Fölemelte a fejét, és körülnézett. Vajon mi fehérlik ott a vízben?

- Az áldóját! - kiáltott fel ijedten. - A ruhám... Nem, ez nem lehet igaz!

- Mi történt? - kérdezte lustán Sean.

- A ruhám! Kelj már fel, az ég szerelmére!

Mivel a férfi semmi jelét nem mutatta annak, hogy meg akarna mozdulni, Nadine egyszerűen lelökte magáról.

- Mit csinálsz? Megőrültél? - kérdezte Sean kissé sértődött hangon, de az asszonynak most fontosabb dolga is akadt, mint hogy őt vigasztalja.

Habozás nélkül belegázolt a melegnek csöppet sem mondható tengerbe, ám amikor már majdnem elkapta a vízen lebegő ruháját, egy jókora hullám az orra előtt elnyelte.

- Ilyen nincs! - sopánkodott, mire Sean a parton hangosan felnevetett. - Szégyellhetned magad! - borult ki Nadine. - Ahelyett, hogy segítenél...

Tovább már nem mondhatta, mert tele lett a szája sós vízzel. Rádöbbent, hogy már nem ér talajt a lába, és ha vissza akarja szerezni a ruháját, bizony úsznia kell. Néhány erőteljes karcsapással sikerült is elérnie, aztán megmarkolta, és nagy nehezen partra evickélt vele. Kétségbeesetten vette szemügyre a leginkább mosogatórongyra emlékeztető, csöpögő valamit, amit a kezében tartott.

- Na ennek vége! Soha többé nem vehetem fel - sóhajtotta lemondóan. - Csak azt tudnám, hogy jutok vissza a szállodába.

Sean szélesen vigyorgott.

- Elárulnád, mi ilyen mulatságos!? - förmedt rá Nadine.

- Ha nem veled történik, te is mulatságosnak találod.

- Akkor sem szép dolog, hogy kinevetsz! Ha jól emlékszem, miattad kerültem ilyen helyzetbe, kötelességed hát segíteni!

- Jó, jó, de hogyan?

- Belebújhatnék a te ingedbe.
Sean elképedt.
- Neked elment az eszed!
- Miért, mit akarsz? Meztelenül térjek vissza a szállodába? Ezt a vizes göncöt nem vehetem fel! Kész tüdőgyulladás lenne...
- Hát jó, megkapod az ingemet - egyezett bele végül a férfi. - Már amennyiben megtalálom... - Fürkészőn nézett körül, a holmiját azonban sehol sem látta. - Az ördögbe is! - szitkozódott. - Hol a csudában lehet a farmerom meg az ingem?
- Talán ott! - mutatott Nadine a távolba. Meglehetősen messze valami világos folt lebegett a vízen, ám a következő hullám végképp elsodorta.
Sean arckifejezését látva az asszony nem tudta visszafojtani a nevetését.
- Nem értem, mi ezen olyan mulatságos - dohogott most a férfi.
- Ha... ha nem veled történik, te is mulatságosnak találod - kacagott Nadine.
Jókedve Seanra is átragadt, rövidesen a férfi is dőlt a nevetéstől. Aztán hírtelen elkomolyodott.
- Hogy jutunk most vissza a szobánkba? - kérdezte kissé megszeppenve. - Elég nagy feltűnést keltenénk, ha anyaszült meztelenül sétálnánk át az előcsarnokon.
- Márpedig az előcsarnokot nem kerülhetjük el - tűnődött hangosan Nadine. - Én sajnos mindig bereteszelem az erkélyajtót, amikor elmegyek, gondolom, te is...
Sean komoran bólintott.
- Akkor nem marad más választásom, fel kell vennem ezt a vackot. - Az asszony dühösen rázogatta a ruháját.
- Hé, ez csuromvizes! Nem lenne jobb, ha előbb egy kicsit szárítgatnád?
- Erre most nincs időnk - ingatta a fejét Nadine, és viszolyogva bár, de hősiesen belebújt a nedves ruhába. Amint a hideg anyag a bőrére tapadt, egész teste libabőrös lett.
- Minden rendben? - érdeklődött aggódva Sean.
- Hát... Nem éppen kellemes, de majdcsak kibírom valahogy - mosolyodott el a nő kényszeredetten. - Alig várom, hogy a szobámba érjek, és átöltözhessek.
Már-már indulni készült, a férfi azonban megragadta a karját.
- És velem mi lesz? Rám nem is gondolsz? - szólt szemrehányóan. - Segítened kell, hogy én is bejussak valahogy a szállodába! Majd elrejtőzöm a parkban, te meg szépen kinyitod az erkélyajtót, és aztán... - Hirtelen elnémult, tekintete a parti fövenyt fürkészte.
- Most mi van? Miért hallgattál el? - faggatta rosszat sejtve Nadine.
- A kulcsom... A nadrágom zsebében volt.
- Ezt nem mondhatod komolyan!
- Sajnos, ez véresen komoly - biztosította Sean.
- Te szent ég! Most mit csináljunk?!
- A portán kell lennie egy pótkulcsnak - szólalt meg halkan a férfi. - Mi lenne, ha a saját kulcsoddal együtt azt is elkérnéd?
- Hogy képzeled? - tiltakozott hevesen Nadine. - Hainesék rögtön kellemetlen kérdéseket tennének fel. Arról faggatnának, hogy te hol vagy, és én mit keresek a szobádban. Ezt akarod?
Sean kezdte elveszíteni a türelmét.
- Jó, akkor kénytelen leszek ma a te szobádban aludni - vágta rá.
- Szeretnéd, mi? - mérte végig hűvösen az asszony. - Csakhogy erről szó sem lehet!
Ingerülten néztek farkasszemet egymással. A mámor, a szenvedély tovatűnt, s lám, máris újra veszekedtek.
- Azt kívánod talán, hogy a tengerparton töltsem az éjszakát? Anyaszült meztelenül? - kiabált a férfi.
- Ami azt illeti, megérdemelnéd, hogy itt hagyjalak!
- Úgy! Szóval ez a véleményed!
- Magadnak köszönheted a bajt - jelentette ki könyörtelenül Nadine.
- Valóban? Szerintem ketten kellettünk hozzá - vigyorgott Sean gúnyosan.
Az asszonynak torkán akadt a szó. Elege volt az egészből, elkeserítette, hogy már megint civakodnak, és egyre kevésbé bírta elviselni a férfi meztelenségét. Sean izmos, napbarnított testének látványa akaratlanul is eszébe juttatta, milyen szenvedélyesen szerették egymást még az imént...

Részben az emlékek hatására, részben mert kezdett fázni a vizes ruhában, megborzongott. Nem akart már semmi mást, csak bezárkózni a szobájába, és bebújni a meleg takaró alá, de tudta, hogy amíg Sean itt fagyoskodik, úgysem jönne a szemére álom.

- Van egy ötletem - mondta lassan. - Ha feljutok a szobámba, ledobom neked a fürdőköntösömet.

- A te köntösödet? - értetlenkedett Sean.

- Hát persze! Egyik köntös olyan, mint a másik, nemcsak nők hordhatják, hanem férfiak is. Ha felvetted, nyugodtan odamehetsz a portára, és elmesélheted, hogy úszni voltál, és elvesztetted a kulcsodat.

- Jaj, Nadine, hát elfelejtetted, hogy majdnem egy fejjel magasabb vagyok nálad? Hogy néznék ki a te köntösödben? Mindenki rajtam röhögne.

- Ebben igazad van. Hát akkor... - töprengett tovább az asszony. - Mi lenne, ha miután felvetted a fürdőköpenyt, felmásznál az erkélyemre? Ez sem jó, nagyon kockázatos. Ha észrevenne valaki, nem győznénk magyarázkodni.

- Majd azt mondom, hogy Rómeó és Júliát játszunk! - nevetett Sean jóízűen a saját ötletén.

- Képzelem, mit szólnának!

- Ugyan, engem sosem érdekelt mások véleménye - vont vállat a férfi.

Nadine fülig pirulva elkapta róla a tekintetét. Nem akarta másodszor is elveszíteni a fejét, pedig Sean meztelen testét látva, erre minden esélye megvolt. Nem, nem szabad odanéznem! - ismételgette magában újra és újra.

- Figyelsz rám egyáltalán? - emelte fel Sean a hangját.

- Hát persze...

- Mihelyt felérek hozzád, leszólok a portára, és kinyittatom a szobáinkat összekötő ajtót - közölte a férfi.

- Ahogy gondolod... - Nadine-nek csöppet sem tetszett ugyan, hogy éjszaka csupán egy nyitott ajtó fogja elválasztani Seantől, de nem akadékoskodott tovább.

A szállodáig az út az asszonynak olyan volt, mint valami vesszőfutás. Bár a part kihaltnak tűnt, a hotel közelében egyenesen egy vidám társaság karjaiba futott. Alighogy megpillantották, a szállóvendégek meglepődve elhallgattak. A férfiak kiguvadt szemmel bámulták meg formás idomait, a hölgyek viszont gúnyosan vihorásztak.

- Hiszen maga csurom víz! - mondta egyikük.

- Talán elfelejtette úszás előtt levenni a ruháját? - csipkelődött a másik.

- Ügyetlenkedtem, és belepottyantam a medencébe - füllentette Nadine. - De most bocsássanak meg, sietek...

Ezzel eliramodott, de még hallotta a háta mögött felharsanó nevetést.

Meglehetősen nagy feltűnést keltett a szálloda parkjában is, ám igyekezett úgy tenni, mintha észre sem venné a dermedt tekinteteket. A Haines házaspár az éjszakai portással beszélgetett, mikor ő belépett az előcsarnokba. Először nem akartak hinni a szemüknek.

- Jól látok? - A festőnek még a szája is tátva maradt a csodálkozástól. - Az ég szerelmére, Nadine, mi történt magával?

- Csak nincs valami baj? - aggodalmaskodott Clarric is.

- Á, semmi az egész. Valahogy beleestem az úszómedencébe.

- Akkor már értem, miért néz ki úgy, mint egy sellő - vigyorgott Luc.

- Nagy kár ezért a gyönyörű ruháért! - sopánkodott a felesége.

- Hát igen... Sajnos aligha vehetem fel többet - sóhajtotta Nadine szomorúan.

- Annyira azért nem vészes a helyzet. Ha reggel leadja a mosodában, talán még sikerül megmentenünk.

- Hálásan köszönöm! - mosolyodott el Nadine, majd a portáshoz fordult. - Megkaphatnám a szobám kulcsát?

- Igaz is, hol van Sean? - kérdezte Luc, amikor a nő már épp indulni készült. - Remélem, nem ő hajította bele a medencébe!

- Azt azért nem, de jórészt az ő lelkén szárad a dolog...

- Istenem, miért van az, hogy mindenért minket, férfiakat okolnak? - tárta szét a karját Luc felháborodást színlelve.

- Talán azért, mert tényleg ti vagytok minden bajnak az okozói - vélekedett Clarrie. - De ne tartsd fel szegényt, a végén még tüdőgyulladást kap miattad!

- Jó éjszakát! - köszönt el gyorsan Nadine. Fölsietett és bezárkózott a szobájába.

Első dolga az volt, hogy ledobta magáról a nedves ruhát, és átöltözött. Amint kicsit átmelegedett, a fürdőköpenyéért indult, de aztán eszébe jutott, hogy a fürdőszobában lóg több szállodai frottírköntös is. Hátha azok között akad nagyobb, mint az enyém! - csillant fel a remény előtte.

Kiválasztotta a legnagyobbikat, amely megfelelő méretűnek látszott, és kilépett vele az erkélyre. A hold fényénél hamar felfedezte az egyik bokor mögött kuporgó Seant. Intett neki, aztán ledobta a köntöst. Ám alighogy a férfi előbújt rejtekéből, a szálloda melletti ösvényen néhány árnyék jelent meg. A sétálók veszedelmesen közel értek hozzá, így Sean hamar magára kapta a köpenyt, de arra már nem maradt ideje, hogy újra elrejtőzzön.

Úgy tett hát, mintha észre sem venné a kis társaságot. Tekintetét áhítattal Nadine-re emelte, majd térdre borult.

- De csitt! Mi fény tör át az ablakon? - idézte Shakespeare-t. - Napkelte az - és napja: Júlia. Kelj, tündöklő nap, öld meg már a holdat, mely rég irigyen sárgul, egyre sorvad, mert százszor szebb vagy szolgálója, te...

A nézők nevettek, és lelkesen tapsoltak. Sean meglepetést színlelve feltápászkodott, majd mélyen meghajolt.

- Köszönöm, igazán köszönöm!

Nadine úgy döntött, eleget látott már, ezért visszahúzódott a szobájába. A férfi ezek után hamarosan felkapaszkodott az erkélyre, és macskaügyességgel átlendült a korláton.

- Remélem, most boldog vagy! - sziszegte dühösen az asszony. - Nevetségessé tettél mindenki előtt!

- Ne légy már ilyen ünneprontó! Nem láttad, mennyire élvezték? - vágott vissza önelégülten Sean. - Odahaza eldicsekedhetnek vele, hogy látták Rómeó szerepében a világ legjobb színészét!

- Mi ez a szerénység? - csúfolódott Nadine. - Miért nem mindjárt „minden idők legnagyobb színészét”?

- Igaz, akár ezt is mondhattam volna - bólintott a férfi, s látszott rajta, hogy remekül szórakozik.

- Csak tudnám, miért cserélte fel ez a színészzseni a világot jelentő deszkákat a rendezői székkel!

- Hát jó, bevallom, nem voltam valami remek a színpadon - sóhajtott fel Sean. - Ezért nyergeltem át a filmre, a rendezésre... De talán visszatérhetnék a színházba, ott is rendezhetnék, egy színielőadás tizedannyiba sem kerül, mint egy film...

- Ugyan, mi keresnivalód lenne neked színháznál? - képedt el Nadine. - Filmrendező vagy, a film az életed!

- A film volt az életem - helyesbített a férfi. - De változnak az idők, drágám. Sajnos már nem engedhetem meg magamnak, hogy forgassak.

- Ne beszélj butaságokat! Ha visszakapod tőlem azt az összeget...

- Mondtam már, hogy nem kell a pénzed - szakította félbe Sean nyersen az asszonyt.

- Amikor létrehoztad a stúdiót, elfogadtad a segítségemet. Most miért ne fogadhatnád el?

- Az más. Akkor a feleségem voltál.

- Na és? Hol van az előírva, hogy ha elváltunk, már nem adhatok neked pénzt kölcsön? Larry azt mondta, hogy a fél világnak tartozol... Akkor nekem miért ne tartozhatnál?

- Mert te más vagy.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Nadine.

- Úgy, hogy azok a kölcsönügyletek tisztán üzleti természetűek. Rendes kamatot fizetek a pénz után, és...

- Ha attól jobban érzed magad, nekem is fizethetsz kamatot.

- Nem, nem erről van szó - csóválta meg fejét a férfi. - Képtelen vagyok téged egyszerű befektetőnek tekinteni. Köztünk sohasem lehet üzleti kapcsolat, ahhoz túlságosan közel állunk egymáshoz... Úgyhogy csak önmagamat ismételhetem. Ha nem jössz vissza hozzám, a pénzedet sem fogadom el.

Nadine-t felbosszantotta ez a csökönyösség.

- Hát tudod mit? Akkor ne fogadd el! - kiáltotta. - Kerítsd elő a szobád kulcsát, és tűnj el innen! Tűnj el az életemből!

Feldúltan a fürdőszobába menekült, és bevágta maga mögött az ajtót. Könnyek fojtogatták. Kétségbeesetten nézett farkasszemet a tükörképével. Nem, nem szabad sírnom, - hajtogatta némán. Egy férfi sem ér annyit...

Biztos? - szólalt meg váratlanul egy belső hang, és Nadine már korántsem volt annyira meggyőződve róla, hogy helyesen cselekszik. Talán most követem el életem legnagyobb baklövését, - tűnődött. Talán mégis vissza kellene térnem Seanhoz...

Nem, soha! - keményítette meg a szívét.

De hát miért ne tehetnénk még egy kísérletet? - vívódott magában. Hiszen szeret engem, és én is szeretem. Nem élhetünk egymás nélkül...

Ám együtt sem, - ébredt rá hirtelen. A házasságunk csődje bebizonyította, hogy nem illünk össze. Bolond lennék, átkozott bolond, ha ismét Seanhoz kötném az életemet!

Bolond, bolond! - visszhangozta gúnyosan a belső hang. Nadine megengedte a hideg vizet, és megmosta a szemét. Mikor a törülközőért nyúlt, hogy megtörölje az arcát, hírtelen hangokat hallott a szobájából. Nyilván az éjszakai portás hozta fel a pótkulcsot. A két férfi harsányan nevetett; Sean alighanem kitalált valami jópofa történetet, hogy a kulcs eltűnését megmagyarázza. Aztán Nadine hallotta, amint becsukódik egy ajtó, és tudta, hogy a portás távozott.

Nagyot sóhajtott, lélekben felkészült a Seannal való találkozásra, de mire kiment, a férfit már nem találta sehol. Megmagyarázhatatlan szomorúság lett rajta úrrá. Egyszerre kimondhatatlanul hiányzott neki a volt férje, az egész életét üresnek érezte nélküle.

Válásunk óta szenvedek a hiányától, de most, a történtek után még ezerszer rosszabb lesz, - állapította meg bánatosan. Istenem, csak tudnám, mit csináljak! Ha annyira szeretné, hogy visszamenjek hozzá, vajon nem lenne mégis okosabb...?

Nem, - rázta meg a fejét eltökélten. Ilyesmire gondolnom sem szabad. Sean semmit sem változott, ezt az is bizonyítja, ahogy elbánt szegény Johnnyval! És milyen hevesen ellenzi, hogy ezentúl a televíziónál dolgozzam... Nem, Seannak még mindig nem sikerült levetkőznie erőszakos, féltékeny természetét. Hogy bízhatnék így benne? Mire fel adjak neki még egy esélyt?

Nadine ellenőrizte, nem maradt-e nyitva Sean szobájának az ajtaja. Aztán megrendelte a másnapi reggelit, és gondosan bezárkózott.

Ezt követően bement a fürdőszobába, és a zuhany alatt leöblítette testéről a maradék sót meg homokot. Természetesen hajat is mosott, s miután elkészült, azonnal ágyba bújt. A nap eseményei annyira kimerítették, hogy pillanatokon belül elaludt.

Másnap reggel Nadine a pincér kopogtatására ébredt. Ásítva magára kapta köntösét, és beengedte. A pincér kivitte az erkélyre az ínycsiklandó gyümölcsöt és a friss, még gőzölgő péksüteményt, majd tapintatosan távozott, az asszony pedig jó étvággyal nekilátott a falatozásnak.

Most is gyönyörűen indult a nap: felhőtlen kék volt az ég, lágyan hullámzott a tenger, a zöldellő park madárcsicsergéstől volt hangos. Nadine csak nézte, nézte a karcsú pálmákat, a virágtól roskadozó leandereket, de gondolatai másutt kalandoztak. Még ez a békés látvány sem nyugtatta meg zaklatott lelkét.

Azért jöttem ide, hogy kipihenjem magam, - tűnődött, hogy elfeledjem a hétköznapok gyötrelmeit. És tessék, mi lett belőle?! Sean váratlan felbukkanása mindent tönkretett, a jelenléte felkavart, teljesen összezavart...

Miután jóllakott, tekintete a reggelizőtálcán heverő londoni újságra tévedt. Tizedike, csütörtök... Milyen érdekes, csodálkozott el Nadine. Vajon miként csinálják, hogy már a megjelenés reggelén itt a lap? Nem, ez képtelenség, ez semmiképp sem lehet mai újság!

Rosszat sejtve feltárcsázta a porta számát.

- Mondja, kérem, milyen nap van ma?

A portás először kicsit meglepődött, majd felnevetett.

- Repül az idő, ugye, Mrs. Carmichael? - harsogta vidáman a kagylóba. - Péntek van, péntek, tizenegyedike.

- Köszönöm.

Te jóságos ég, péntek! - rémült meg Nadine. Ma utazom Miamiba! Teljesen kiment a fejemből, hogy ma küldi értem a gépet Greg Erroll.

Néhány másodpercig tanácstalanul állt a szoba közepén, majd idegesen kapkodni kezdett. Lezuhanyozott, gyorsan belebújt egy kényelmes, bő szabású, zöld nyári ruhába, aztán levette egyik bőröndjét a szekrény tetejéről.

Lássuk csak, - latolgatta, mit vigyek magammal erre a két napra? Tétován bámulta a rengeteg holmit, aztán egy röpke pillanatra a semmibe révedt a tekintete.

Mindent becsomagolok, támadt hirtelen az ötlete. Nem jövök vissza a szigetre, Miamiból egyenesen hazarepülök.

Miután sietősen a bőröndökbe gyömöszölte az összes ruháját, kiment az erkélyre, hogy igyon még egy pohár narancslét.

Sean néhány férfi társaságában épp akkor vágott át a parkon. Egyenesen a golfpálya felé tartottak. Nadine hosszan nézte volt férje daliás alakját, és a szíve összeszorult. Ki tudja, mikor látom újra? - gondolta könnybe lábadt szemmel.

Mikor Sean eltűnt a távolban, az asszony lassan visszatért a szobába, és ismét felhívta a portát.

- Miamiba utazom - jelentette be. - Legyen szíves, küldjön fel valakit a csomagokért!

8. FEJEZET

Miután Nadine leadta a szobakulcsot és kifizette a számláját, az előcsarnokban összefutott Luc Hainesszel.

- Mit hallok! - kiáltotta a festő. - Máris elhagy bennünket?

- Sürgősen Miamiba kell utaznom - magyarázta az asszony.

- Rossz híreket kapott?

- Nem. Munkaügyben...

- Csakhogy a komp már elment. Kénytelen lesz holnapig várni.

- Repülőgéppel megyek, méghozzá innen, a szigetről.

- Ó, akkor magáért jön a jelzett gép - csodálkozott Luc. - Sean nem is dicsekedett vele, hogy magánrepülőgépe van.

- Nem is Seané - közölte Nadine. - Bérelt légitaxi. Egy barátom küldi értem. De azt hiszem, ideje indulnom, tízre ígérték... Higgye el, igazán sajnálom, hogy el kell mennem, nagyon élveztem a tanfolyamot. És azt is fájlalom, hogy így nem készülhet el a festmény.

- Most már néhány fénykép alapján is befejezhetem - nyugtatta meg a férfi.

- Ebben viszont a segítségére lehetek, küldök pár fotót - ajánlkozott Nadine, és hálásan megszorította a festő kezét. - Mindent köszönök, Luc. És üdvözlöm Clarrie-t!

- Átadom. Bár a feleségem nagyon csalódott lesz, hogy nem búcsúzhatott el személyesen magától... De most jut eszembe, Seant a golfpályán láttam. Nem kellene szólni neki?

- Nem, ő nem jön velem - rázta meg fejét Nadine.

Szerencsére nem kellett tovább magyarázkodnia, ugyanis előállt a kocsi, amely a kis repülőtérre szállította. Az autóból Nadine néhány fehérbe öltözött férfit látott a távolban. Golfoztak... Az egyikük Sean, - gondolta. Fájdalmasan felsóhajtott, és félrefordította a tekintetét.

Az első ember, akit a miami repülőtéren megpillantott, Jamie Colbert volt. A fényképész már messziről mosolyogva sietett felé, és üdvözlésül arcon csókolta.

- Szia, Nadine!

- Jamie! Hát te mit keresel itt?

- Hogyhogy mit keresek itt? Én is vendég leszek a ma esti televíziós műsorban. Nem is tudtad?

- Nem. Greg egyetlen szóval sem említette.

- Akkor talán azt sem mondta el, hogy azért hívták meg mind a kettőnket, mert Cara Marquez is szerepel a show-ban. Emlékszel még rá?

- Már hogyne emlékeznék!

Nadine többször dolgozott együtt a gyönyörű, fiatal fotómodellel, akit szintén Jamie fedezett föl, amikor a lány egyszer a nyári szünetben a McDonald's alkalmazottjaként Londonban dolgozott. Cara szülei Mexikóból származtak, de ő már Miamiban született, s rendkívül nagy népszerűségnek örvendett a városban.

A latin-amerikai szépség azonban nem csak külsejével hódított; természetes bájával, éles eszével is mindenkit levett a lábáról. Nadine kevés kolléganőjét, kedvelte annyira, mint Cara Marquezt.

- Gyere, sietnünk kell - zökkentette ki Nadine-t a gondolataiból Jamie. - Odakint vár ránk a kocsi. Először a szállodába megyünk, de éppen csak annyi időd lesz, hogy kipakolj. Aztán indulás a stúdióba, mert a tévések még a műsor előtt szeretnének beszélni velünk.

Greg az ígéretéhez híven Miami legelőkelőbb negyedében, a Grand Bay Hotelben foglaltatott az asszonynak szobát.

- Egy negyedórát azért csak kapok? - kérte Nadine, mielőtt a lift felröpítette a lakosztályába. - Fel kell frissítenem magam egy kicsit.

- Persze - bólintott Jamie. - Megvárlak az előcsarnokban.

Nadine hamar lezuhanyozott és átöltözött. Már éppen indulni készült, amikor véletlenül kipillantott az ablakon, és valósággal rabul ejtette a látvány. A Biscayne-öböl terült el a szeme előtt. A vízen kecses vitorlások ringatóztak, kicsit odébb egy tovaszáguldó motorcsónak lovagolta meg a hullámokat.

Az öböl túlpartján milliomosok villái sorakoztak. Némelyik Tudor-stílusban épült, másokon világosan felismerhetőek voltak a spanyol építészét jegyei. Mindegyik villához hatalmas park és kikötő tartozott.

Ahogy Nadine tekintete továbbvándorolt, ámulva látta, mekkora felhőkarcolók veszik körül a szállodát. A csupa márvány és üveg épületek alsó szintjeit színvonalas üzletek foglalták el, s Nadine már előre örült a másnapi sétának. Kissé távolabb, közvetlenül a tengerparton fura régi házak álltak, melyeket - mint Jamie később elmesélte - tiszta korallból építettek egykor a tulajdonosaik. Az asszony még sohasem látott ilyet.

Ijedten rezzent össze, amikor megszólalt a telefon. Jamie Colbert volt.

- Nadine, elkészültél? - türelmetlenkedett. - Rég ott kellene már lennünk!

- Bocsáss meg, egy kicsit elbámészkodtam. Azonnal indulok.

Amikor megérkeztek a stúdióba, Cara Marquez szívélyes mosollyal sietett eléjük.

- Örülök, hogy újra látlak! - üdvözölte Nadine-t, és arcon csókolta.

- Mrs. Carmichael, kérem, fáradjon velem az irodába! - ment oda az asszonyhoz egy idősebb hölgy, mint kiderült, a műsorvezető titkárnője.

Több kérdést tett fel Nadine-nek, és szorgalmasan jegyzetelte a válaszokat. Később bejött maga a műsorvezető. A magas, határozott fellépésű nő bemutatkozott, majd belepillantva titkárnője jegyzeteibe megkérdezte:

- Ön tehát Sean Carmichael felesége volt?

- Igen - bólintott Nadine. Kezdte kellemetlenül érezni magát, mert ki nem állhatta, ha a házasságáról, kiváltképpen Seanról faggatták.

- Talán Mr. Carmichaelt is meg kellett volna hívnunk - gondolkozott el hangosan a műsorvezető. - Az a hír járja, hogy csődbe ment a tulajdonában lévő filmtársaság...

- Ez nem igaz! - támadt a nőre dühösen Nadine. - Honnan veszi ezt a badarságot?

- Az egyik barátnőm Londonban dolgozik, Mr. Carmichael stúdiójában. Ő mesélte, mennyire aggódik az állása miatt.

- Mondja meg a barátnőjének, hogy aggodalomra semmi oka, az állása nem forog veszélyben! Most készülök nagyobb összeget befektetni a vállalatba. Gondolja, hogy kockáztatnám a pénzemet, ha nem lennék biztos benne, hogy a cégnél minden a legnagyobb rendben van?

- Azért szívesen ejtenék erről egy-két szót a műsorban.

- Nem! - fakadt ki Nadine, és keményen a másik asszony szemébe nézett.

Mindenképpen szerette volna elkerülni, hogy Sean vállalatának gondjait kiteregessék. Nem akarta, hogy boldog-boldogtalan ezen csámcsogjon, hiszen ez csak tovább súlyosbítaná a bajt.

Nadine jóformán az egész műsor alatt attól rettegett, hogy mégis szóba kerül a dolog. Szerencsére semmi ilyesmi nem történt. Seant is csak egyszer említette a műsorvezetőnő. Amikor bemutatta az asszonyt, csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy Mr. Carmichael elvált felesége.

A maga részéről Nadine hamar észrevette, hogy nem ő itt az este igazi sztárja. Az egész műsor középpontjában Cara Marquez állt, a helybeliek dédelgetett kedvence, rá volt kíváncsi mindenki. S mivel Nadine-t alig ismerték Floridában, igencsak rövidre sikeredett a vele készített interjú.

- Fogalmam sincs, miért ragaszkodott Greg annyira ahhoz, hogy itt fellépjek - zsörtölődött az asszony másnap a reggelinél. - Minek kellett ennyi pénzt kidobnia a repülőgépre, a szállodára, ha egyszer a kutya sem kíváncsi rám?

- Hidd el, Greg Erroll nagyon jól tudja, mit miért csinál - jelentette ki Jamie, és jóízűen beleharapott a vajas pirítósba. - Szerintem éppen azt akarta, hogy megismerjenek az amerikai tévénézők. Végül is így te leszel új műsorának a legjobb reklámja. Fogadni mernék, hogy a jó öreg Greg be akar törni az amerikai

piacra... De hagyjuk az üzletet, beszéljünk kellemesebb dolgokról! - A férfi öntött magának még egy kis kávét. - Süssük ki, mivel töltjük a mai napot! Úgy hallottam, te is itt maradsz még egy darabig.

- Úgy van - bólintott Nadine: - Greg sok szépet mesélt a miami üzletekről, szeretnék szétnézni egy kicsit.

- Mindig csak a bevásárlás! - biggyesztette le az ajkát Colbert becsmérlőén. - Csak tudnám, miért szeretitek ti nők annyira a boltokat járni! Nincs kedved inkább megnézni velem a környéket? Néhány éve már voltam itt, s alig várom, hogy újra lássam Key Westet. Ahogy végigmegy az ember a szigeteket összekötő gáton, egyszerűen lenyűgöző kilátás tárul elé...

- Key West? - figyelt fel Nadine. - Láttam egyszer egy filmet, amelynek Key West volt a címe, Humphrey Bogart és Laureo Bacall játszott benne, de már csak a kikötőn végigsöprő viharra emlékszem.

- Tudom, melyik filmre gondolsz. De Key Largo volt a címe. Key West ennek a szigetcsoportnak a legnyugatibb csücskén fekszik. Csodálatos hely. Elég messze van, úgyhogy lassan ideje is indulnom. Béreltem egy autót. Nos, velem tartasz?

- Hát persze - mosolyodott el Nadine. - A bevásárlás ráér holnap is.

Valóban igen hosszú volt az út a gáton át, s olykor unalmas is, mert nem lehet előzni rajta, de a látvány mindenért kárpótolt. Miután kigyönyörködte magát a tájban, Nadine belelapozott Jamie útikönyvébe.

- A szigetcsoport huszonnégy szigetből áll - olvasta fennhangon -, amelyet számtalan híd köt össze. És azok a furcsa, támasztógyökeres fák a vízben mangrovék... Hát nem érdekes?

- Nézd csak azt a madarat ott a fészkében! - kiáltott fel izgatottan Colbert. - Ha jól látom, kócsag...

- Lehet - vette szemügyre a csodás, hófehér tollú állatot Nadine, és titokban megmosolyogta a férfi lelkesedését.

- Innen már nincs messze a híres amerikai madarász, Audubon háza - folytatta a fotós. - Gyönyörű képeket festett, az egész floridai madárvilágot megörökítette.

- Akkor már tudom, miért akartál mindenáron eljönni ide - kuncogott Nadine.

Jamie ugyanis valósággal rajongott a madarakért, s kedvenceiről maga is számtalan fényképet készített.

- Elismerem, valóban meg szeretném nézni az Audubon-házat - vigyorgott Colbert. - De Key Westnek számtalan egyéb nevezetessége is van ám! Például a Conch-vasút.

- Hogy micsoda?

- A Conch-vasút. Tulajdonképpen sokkal inkább hasonlít villamosra, mint vonatra, s a helybeliek egyik büszkesége. A nevét egyébként az itteni kagylókról kapta.

- Tényleg? Miért? - csodálkozott Nadine. - Talán kagylóformájúak a kocsik?

- Nem, dehogy! - vigyorgott Jamie. - Egyszerűen csak így hívják, és ma már senki sem tudja, hogy miért.

Nadine nyomban beleszeretett a valóban rozoga villamosra emlékeztető Conch-vasútba, amikor Jamie felültette rá. Rendkívül hangulatos, és a nagy melegben igen kellemes volt utazni minden oldalról nyitott kocsijaiban, melyeket csak csíkos sátorponyva fedett.

Míg a szerelvény a kanyargós utcákon zötykölődött, vezetője rögtönzött idegenvezetést tartott az utasoknak. Elmagyarázta például, hogy a réges-régi faházakat a helybeli halászok építették, s hosszú tengeri útjaikon maguk készítették a házuk homlokzatát díszítő csodás fafaragásokat.

A végállomáson Jamie már várta Nadine-t, és ebédelni vitte az egyik közeli hangulatos vendéglőbe. Aztán ismét felkerekedtek, hogy megnézzék a híres író, Ernest Hemingway emlékmúzeumnak berendezett házát. Az író nagyon szívesen tartózkodott Key Westben, s itt alkotta például az Akiért a harang szól című regényét, tudta meg Nadine a részletes útikönyvből.

De nemcsak Hemingway töltött sok időt a kisvárosban, az amerikai irodalom más nagyságai is vásároltak itt házat maguknak. Valósággal rajongott Key Westért Tennessee Williams, Dos Passos, Robert Frost - hogy csak a leghíresebbeket említsük.

Nadine persze végigjárta Jamie-vel az összes emlékházat, és a férfi mindenütt rengeteg fényképet készített. Alkonyatkor a többi turistát követve kisétáltak a mólóra, hogy megnézzék a naplementét. A vérvörös tűzgolyó lassan, méltóságteljesen merült alá, bíborszínűre festve a tenger szelíd hullámait - ugyancsak hálás téma a fényképezéshez.

A partot szinte ellepte a nyüzsgő tömeg. Utcai zenészek, pantomimesek csalogatták a közönséget, a legkülönfélébb árusok kínálták portékájukat: ékszereket, festményeket, szőtteseket, bőrdíszműárut.

Amikor visszaindultak Miamiba, Nadine Jamie-re mosolygott.

- Igazad volt. Key West csakugyan lenyűgöző, kár lett volna kihagyni.
- Örülök, hogy tetszett - nevetett a férfi.

Nadine úgy elfáradt a kirándulástól, hogy amint lefeküdt, azonnal el is aludt. Másnap ismét együtt reggelizett Jamie-vel, ám aztán elváltak útjaik: a férfi visszament Key Westbe, hogy készítsen még néhány fotót, Nadine viszont Miamiban maradt, és végigjárta a boltokat.

A következő napon visszarepültek Londonba. Jóllehet az utat a Concorde jóval rövidebb idő alatt tette meg, mint egy rendes utasszállító, Nadine mégis fáradtan, összetörten érkezett meg az angol fővárosba.

Épp átértek az útlevélvizsgálaton, mikor a várakozók között a tömegben Nadine megpillantotta Seant. Semmi kétség, ő az! Amikor a férfi észrevette, hogy volt neje nincs egyedül, a szeme dühösen megvillant. Az asszony hirtelen megtorpant, és levegő után kapkodott, annyira megdöbbentette a váratlan találkozás.

Vajon hogy kerül ide Sean? - hüledezett. Csak nem értem jött? És honnan tudta, melyik géppel érkezem? Talán Greg Erroll árulta el neki?

- Valami baj van? - ijedt meg Jamie. - Egyszerre úgy elsápadtál... Rosszul vagy?

Gondoskodón átölelte Nadine-t, ám az asszony - mivel nem akarta még ezzel is bőszíteni Seant - gyorsan kibontakozott a karjából.

- Dehogy, semmi bajom - mondta határozottan, és közben tekintetével Seant kereste, de hiába, az nem volt már sehol.

Nadine még soha életében nem érezte magát ilyen nyomorultul. Tudta, hogy Sean Jamie miatt ment el. Nem elég, hogy szó nélkül otthagytam a szigeten, most még ez is... - kesergett. Látta, hogy együtt érkeztünk, látta, hogy Jamie átölel, hát csoda, hogy fellángolt benne a régi féltékenység? Ó, nem, semmit sem változott, ugyanolyan, mint régen...

Az asszony összeszedte magát, és követte Jamie-t a taxiállomásra. Együtt utaztak be a városba, s a férfi előbb őt vitette haza.

Gyönyörű májusi nap volt. Nadine szélesre tárta lakása ablakait, és mélyet szippantott a mámorító orgonaillatból. Aztán eszébe jutott Sean, és végtelenül elszomorodott.

Tudnom kell, mi van vele, - határozta el, és gyorsan feltárcsázta Larry Dean irodáját.

- Szervusz, Larry! Itt Nadine.

- Ezt a meglepetést! Nem is tudtam, hogy már itthon vagy.

- Eredetileg tovább akartam maradni, de közbejött valami - magyarázta az asszony. - Megmondanád, hol találom Seant?

- Szívesen megmondanám, de sajnos fogalmam sincs.

- Az biztos, hogy Londonban van. Láttam a repülőtéren.

- Csakugyan? - Larry hangjából őszinte aggodalom csendült ki. - Mi az ördögöt keresett ott? Remélem, nem utazott el.

- Nem, azt nem hiszem... Te, Larry, említette neked Sean, hogy meglátogatott a szigeten, ahol nyaraltam?

- Igen, mesélt róla - mondta lassan a férfi. - Először azt hittem, hogy kölcsönt akart tőled kérni, de amikor rákérdeztem, kiderült, hogy esze ágában sem volt. Pedig ha most nem kapunk egy kis anyagi támogatást valahonnan, akkor végünk. Már egyetlen beérkező számlát sem tudok kifizetni.

- Mennyire van szükségetek? Az én egymilliómmal mennétek valamire?

- Persze, ez óriási segítség lenne! - lelkendezett Larry. - Abból vissza tudnánk fizetni a lejárt kölcsönöket, sőt arra is futná, hogy belefogjunk egy új filmbe. És ha aztán Sean sorozatát is sikerülne eladnunk...

- Hogyhogy? Greg Erroll talán meggondolta magát? - kíváncsiskodott Nadine.

- Nem, csak még mindig tétovázik. De most egy új vevő bukkant fel a láthatáron.

- Tényleg? Kicsoda?

- Azt egyelőre nem árulhatom el - titokzatoskodott Larry. - Ám holnapra eldől, hogy lesz-e szerződés, és ha igen, akkor végre megoldódnak az anyagi gondjaink.

- Akkor az én pénzemre már nem is lesz szükségetek? - lepődött meg az asszony.

- Jaj, dehogynem! Ahogy most állunk, nincs az a pénz, aminek ne tudnánk hasznát venni - nevetett föl a férfi keserűen. - De félre a tréfával! Mikor kaphatnánk meg azt az egymilliót?

- Egy héten belül.

Larry megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Ó, Nadine, ez csodálatos! Nem is tudom, hogy köszönjem meg...

- Úgy, hogy azonnal szólsz, mihelyt Sean előkerül.

Larry már másnap reggel jelentkezett, ha nem is azért, hogy Seanról társalogjanak.

- Bocsáss meg, Nadine! - hadarta idegesen a kagylóba. - Igazán nem szívesen zavarlak ilyesmivel, de... Szóval sürgősen szükségem lenne némi készpénzre. Az egyik hitelezőnk nem hajlandó tovább várni, és megfenyegetett, hogy szétverj az irodánkat, ha nem kapja meg a pénzét még ma. Ki tudnál segíteni?

- Kiállíthatnék egy csekket húszezer fontról - felelte rövid fejszámolás után Nadine. - Elég ennyi?

- Te valóságos angyal vagy! Odaküldök valakit hozzád a csekkért...

- Fölösleges. Inkább magam megyek el az irodába - vágott Larry szavába az asszony. - Máris indulok.

Félórával később belépett a Carmichael filmstúdió forgóajtaján. Természetesen azonnal bevezették Larryhez. A férfi az íróasztalánál ült, és időnként idegesen a falat támasztó, legalább kétméteres, birkózókülsejű alak felé pislogott. A félelmetes idegen roppant ízléstelen méregzöld öltönyt viselt sötét napszemüveggel s hozzá kackiás álbajuszt.

Nadine rá sem nézett az idegenre, egyenesen Larryhez lépett, és miután melegen üdvözölte, átnyújtotta neki a húszezer fontról kiállított csekket.

- Hálásan köszönöm - szorította meg az asszony kezét Larry, majd az óriás felé fordult. - Itt a pénze! Most szépen aláírja, hogy átvette, aztán eltűnik innen.

- Mit képzel, barátocskám? Nem estem a fejemre! - mordult fel a kellemetlen vendég. - Amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy a csekknek van fedezete, semmit sem írok alá! Kérem a bank telefonszámát, beszélni akarok az igazgatóval!

Larry segélykérően Nadine-re pillantott. Az asszony szó nélkül kikereste noteszéből a kívánt számot. A fickó tárcsázott, az igazgatót kérte, majd rövid szóváltás után átnyújtotta a kagylót Nadine-nek.

- Azt mondja, a maga beleegyezése nélkül nem szolgálhat felvilágosítással a számlájáról.

Nadine átvette a kagylót, és elmagyarázta, hogy egy üzletfele akar tájékozódni a számlája állásáról, és hogy a bank nyugodtan kiadhatja az adatokat. A hústorony most már csak egyetlen kérdést tett fel az igazgatónak, s miután erre kielégítő választ kapott, jóval barátságosabban mustrálta végig Larryt.

- Minden oké - dörmögte. - Hol kell aláírnom?

Olvashatatlanul alákörmölte a nevét, zsebre vágta a csekket, és kurtán biccentett.

- Ha szállítok valamit, elvárom, hogy időben ki is fizessék - szólt fenyegetően, majd a nyomaték kedvéért bevágta maga mögött az ajtót.

- Miket szállított ez az alak? - kíváncsiskodott Nadine.

- Mindenféle elektromos szerkentyűt: mikrofonokat, hangosító és hangfelvevő berendezéseket, meg hasonlókat - húzta el a száját Larry. - Az egyik hangmérnökünk ajánlotta, mert a többi szállítónál valamivel olcsóbbnak látszott.

- Úristen, Larry, hogy lehettél ennyire elővigyázatlan?! Hát nem tudod, hogy az efféle előnyösnek látszó ügyletek mögött sokszor bűnözők állnak?

- Meg kell értened! Pénzszűkében voltunk, nem tehettünk mást - magyarázta a férfi. - De egy biztos, először és utoljára kötöttünk üzletet ilyen gazfickókkal. Megfenyegettek, hogy szétverik a stúdiót, és figyelmeztettek, hogy amíg nem fizetünk, a testi épségünkért sem kezeskednek... Ó, ha tudnád, milyen hálás vagyok, hogy megszabadítottál ezektől a haramiáktól! - Larry felállt az íróasztaltól, és melegen átölelte Nadine-t.

- Örülök, hogy segíthettem - nyomott bátortalan puszit az elérzékenyült Larry arcára az asszony.

A következő másodpercben szélesre tárult az ajtó. Larry és Nadine ijedten szétrebbent.

- Mi az ördög folyik itt?! - kiabált ingerülten Sean. - Miért vágott az a csirkefogó Buzz Brown olyan elégedett képet, amikor távozott?

- Mert Nadine kifizette - csúszott ki meggondolatlanul Larry száján.

Sean valósággal tajtékzott a dühtől.

- Micsoda? Te képes voltál pénzt kunyerálni tőle, hogy ezt a rablógyilkost kifizesd? Nem hiszek a fülemnek! Hogy merészelted Nadine-t belerángatni ebbe a mocskos ügybe? Hát nem megmondtam, hogy őt hagyd ki ebből!? Képtelen vagy felfogni, hogy nekem az ő pénze nem kell? Kitekerem a nyakadat, te nyavalyás!

Galléron ragadta a döbbent Larryt, és megrázta, akár egy rongybabát.

- Sean, kérlek, én... - A magatehetetlen férfi levegő után kapkodott, arca szederjes lett.

- Azonnal engedd el! - kapaszkodott bele volt férje karjába Nadine. - Ereszd el, hallod?! A végén még megfojtod szegényt!

Sean egyszerűen a földre dobta a barátját, és immár minden haragját Nadine-re zúdította.

- Larry-re ez nagyon is ráfért már. És most rajtad a sor! - mennydörögte. - Világosan a tudtodra adtam, hogy nem tartok igényt a pénzedre, de te jó szokásod szerint fütyülsz arra, amit mondok! Hát most viseld a következményeket!

- Ne fenyegess engem, Sean Carmichael!

- Ez nem fenyegetés. Csak emlékeztetni szeretnélek: volt egy feltétele annak, hogy elfogadjam a pénzedet. Kifizetted Brownt, ám legyen, de akkor most teljesítsd a feltételemet!

- Miféle feltételről beszélsz? - tápászkodott fel a padlóról Larry, és megigazította félrecsúszott nyakkendőjét.

Sean időközben tökéletesen megfeledkezett üzlettársa jelenlétéről.

- Hát te még mindig itt vagy?! - rivallt rá fenyegetően, - Ott az ajtó, mire vársz?

- Ha nem tudnád, ez az én irodám - tiltakozott Larry.

- Nem hallottad, mit mondtam? Tűnés!

A férfi engedelmesen hátrált az ajtó felé, de még mindig nem adta föl. Bátortalanul az asszony védelmére kelt.

- Ne bántsd Nadine-t! Nagyon nagy szívességet tett nekünk, nélküle...

- Kifelé!

Larry nagyot nyelt, de hallgatott. Csendben betette az ajtót maga mögött.

- Hol is hagytuk abba? - folytatta zavartalanul Sean. - Ja igen... Ott tartottunk, hogy mivel a hátam mögött pénzt adtál Larrynek, megállapodásunk értelmében vissza kell jönnöd hozzám.

9. FEJEZET

- Neked teljesen elment az eszed! - jelentette ki Nadine. Óvatosan az ajtó fele húzódott, a férfi azonban villámgyorsan elállta az útját.

- Kiderítettem, hogy a gépet, amellyel elutazták Greg Erroll küldte érted a szigetre - közölte Sean hűvösen. - Felhívtam Greget, s ő elmondta, hogy tévésfellépésed van Miamiban, de úgy tudta, hogy utána folytatod a nyaralást. Én ostoba meg vártalak ott... De neked eszed ágában sem volt visszatérni, vígan szórakoztál Colbert-rel. Most felteszek egy kérdést, Nadine. - A férfi hangja egyre indulatosabb lett. - Őszinte, egyenes választ várok. Lefeküdtél vele?

- Nem, nem és nem! - kiáltotta az asszony. - Hányszor mondjam még el, hogy végre megértsd; semmi sincs köztünk! Sohasem feküdnék le Jamie-vel, ő a barátom, nem pedig a szeretőm!

- De a műsort követően két napig együtt voltál vele Miamiban - jegyezte meg szemrehányón Sean.

- Persze, megnéztük a környék nevezetességeit. Jamie megmutatta nekem Key Westet. Másnap bevásároltam, aztán nagyokat úsztunk a szálloda medencéjében, és napoztunk a parton. Nagyon békés, kellemes...

- ...két napot töltöttetek együtt - fejezte be a mondatot gúnyosan a férfi.

- Igen. Ha nem tudnád, jó barátok gyakran együtt tőlük a szabad idejüket!

- Ha annyira szükségét érezted a pihenésnek, miért nem jöttél vissza a szigetre?

- Hozzád? Pihenni a te társaságodban? Ugye most viccelsz?!

Sean arca megrándult.

- Szóval elismered, hogy azért utaztál egyenesen haza, mert nem akartál velem lenni?

Nadine nem válaszolt, csak lesütötte a szemét.

- Te Colbert-rel jót szórakoztál Miamiban, és vele együtt jöttél haza, Londonba - nézett rá vádlón a férfi. - Én bolond meg türelmesen vártalak a szigeten, és talán most is várnálak, ha nem hívom fel a szállodádat. Ott azt a felvilágosítási kaptam, hogy másnap reggel Angliába készülsz. Ezt el sem akartam hinni, ezért még a légitársaságot is feltárcsáztam, és kiderült, hogy a hír igaz... Erre felszálltam a legközelebbi gépre, és mikor megérkeztél, már bolond módon a repülőtéren ácsorogtam.

- Láttalak - suttogta Nadine. - De egyszer csak felszívódtál. Miért tűntél el szó nélkül, ha állítólag értem jöttél ki a repülőtérre?

- Mégis mit gondolsz, miért? - Sean hangja korbácsként csattant.

Az asszony bűntudatosan lehajtotta a fejét.

- Hát igen, a te kis Jamie-d miatt, aki úgy ölelt át, mintha mindenestül a tulajdona lennél! Hát ezért... Ezért mentem el.

- Ki tudja, talán jobb is így - jegyezte meg halkan Nadine. - Még elgondolni is szörnyű, mi lett volna, ha ott maradsz, és Jamie előtt csinálod a cirkuszt... A szigetet is azért hagytam el, mert percnyi nyugtom sem volt tőled. Antikor épp kezdtem magam jól érezni, hirtelen ott termettél, és feldúltad a lelki békémet.

- Nem értem... - ingatta a fejét szomorúan a férfi. - Ha ennyire gyűlölsz, miért vagy most itt?

- Hogy én gyűlöllek? Honnan veszed ezt? Sosem mondtam, hogy gyűlöllek - tiltakozott hevesen Nadine. Amikor azonban látta, hogy Sean arckifejezése megváltozik, gyorsan hozzáfűzte: - Egyébként pedig Larry hívott fel, a segítségemet kérte. Talán meg kellett volna tagadnom a kölcsönt? Tudod, hogy erre sohasem lennék képes.

- Csakhogy Larrynek nem volt joga bármit is kérni tőled. A lelkére kötöttem, hogy hagyjon ki ebből az egészből.

- Ez képtelenség, Sean! Te is tudod, milyen sokat jelent nekem a filmstúdió, nem nézhetem tétlenül, ahogy összeomlik. Segítenem kell, akár az egész vagyonomat is boldogan odaadnám...

De a férfi nem hagyta, hogy befejezze.

- Most nem kizárólag a pénzről van szó - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. - Itt az a kérdés, hogy visszajössz-e hozzám, vagy sem. Mert ha nem, a pénzedre sem tartok igényt.

- Nem őrültem meg, hogy visszamenjek egy féltékeny zsarnokhoz, aki nem kíváncsi más véleményére, és örökké csak ugyanazt a nótát fújja! - fakadt ki Nadine.

Scan gyengéden két kezébe fogta az asszony arcát.

- Talán tényleg ilyen voltam, de igyekszem megváltozni, ezt megígérhetem...

- Na ne mondd! - nevetett Nadine gúnyosan. - És mit gondolsz, meddig tudod majd tartani az ígéretedet? Két napig? Háromig? A szigeten többször is próbáltam megértetni veled, hogy Jamie csupán a barátom, és lám, az imént mégis micsoda féltékenységi jelenetet rendeztél miatta!

- Azt mondtam, igyekszem nem féltékenykedni - csitította a nőt türelmesen Sean. - Azért nem kezeskedhetem, hogy mindig tudok majd uralkodni magamon. Nem tehetek róla, de annyira szeretlek, hogy ha csak meglátok valakit a közeledben, máris elveszítem a fejemet.

- És arra nem gondolsz, milyen kínos helyzetbe hozol engem a dühkitöréseiddel?

- Ne haragudj...

- Arról nem is beszélve, hogy nem bízol bennem. El tudod képzelni, milyen pocsék érzés ez?

A férfi felsóhajtott.

- De hát mondtam már, hogy benned mindig is megbíztam. Csak a lehetséges vetélytársaktól félek.

- Félsz tőlük? - ismételte Nadine hitetlenkedve.

- Illetve... attól félek, hogy elveszítelek - helyesbített Sean. - Te is tudod, hogy a szüleim elváltak, de azt sohasem mondtam el, hogy miért... Anyám nagyon szép asszony volt, és alig hogy betöltöttem a tizennégyet, otthagyott minket. Elment egy másik férfival. Apámat nagyon megviselte a dolog. Súlyos beteg lett, és a szíve néhány év múlva fel is mondta a szolgálatot... Akkor elhatároztam, hogy velem ilyesmi nem történhet meg, nem fogok senkihez sem érzelmileg ilyen erősen kötődni. De aztán jöttél te, és én minden elhatározásom dacára fülig beléd szerettem. Attól kezdve állandó rettegés volt az életem, féltem, hogy valaki elrabol tőlem...

- És ezt miért csak most mondod? - Nadine hangja remegett a felindultságtól.

- Nem szívesen beszélek róla.

- De hát így minden más megvilágításba kerül! Végre értem már, miért vagy ilyen átkozottul féltékeny.

- Sosem igazodom el rajtad - mosolygott félszegen Sean. - Az előbb még gúnyolódtál, most meg egyszerre egész más szemmel nézel rám. És a szigeten is... Az egyik pillanatban még azt hittem, szeretsz, aztán meg szó nélkül elutaztál. Hogy tehetted ezt velem?

- Teljesen össze voltam zavarodva, nem tudtam, hogyan tovább...

- És most? Most már tudod?

Nadine szólni akart, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Pillantása azonban mindennél ékesebben bizonyította Sean iránt érzett őszinte szerelmét.

- Ó, drágaságom! - suttogta szenvedélyesen a férfi, s miután erős karjába zárta Nadine-t, lágyan megcsókolta.

Mint hópehely a nyári melegben, úgy olvadt el az asszony maradék ellenállása. Odaadón volt férjéhez simult, és viszonozta a csókját.

Ebben a másodpercben megszólalt a telefon. Sean egy darabig megpróbált tudomást sem venni róla, de mivel a fülsértő csörgés sehogy sem akart abbamaradni, végül dühösen felkapta a kagylót.

- Itt Carmichael... Ja, te vagy az, Enrico? - vált egyből barátságosabbá a hangja. - Hogy van a kedves feleséged? Tetszett a tegnapi operaelőadás? Ó, csakugyan? Hát, ha az embernek fáj a feje, tényleg nem Wagner a legjobb orvosság... És gondolom, még a hosszú repülőutat sem hevertétek ki igazán. Ebéd után szunyókáljatok egy kicsit, meglátod, az segít... Hát igen, kettesben sokkal kellemesebb - nevetett Sean, majd hosszan, figyelmesen hallgatott. - Ennek őszintén őrülök... Igen, egyetértek veled. Remélem, gyümölcsöző lesz az együttműködésünk.

Nadine felkapta a fejét. Együttműködés? Csak nem valami üzletről van szó?

- Hogy mikor kötjük meg a szerződést? - kérdezte Sean. - Amikor neked megfelel... Jó. Ott leszek. Akkor viszlát holnap este, Enricoi!

Letette a kagylót, majd ölbe kapta Nadine-t, és féktelen örömében körbetáncolta vele az irodát.

- Sikerült! Képzeld, sikerült!

- Semmit sem értek - csóválta fejét az asszony. - Mi sikerült?

Sean cuppanós csókot nyomott az arcára.

- Eladtam a sorozatomat a híres amerikai filmproducernek, Enrico Salvatore-nak! Tudod, mit jelent ez? Megoldódtak az anyagi gondjaink!

- Akkor az én pénzemre már nincs is szükséged...

- Erről szó sincs! Ha továbbra is be akarsz fektetni a cégembe, nem fogom elutasítani a kölcsönt. A feltételek persze ugyanazok.

- Ugyanazok, mint Salvatorénál?

- Dehogy! - nevetett a férfi. - Ugyanazok, mint tíz perccel ezelőtt, tehát csak akkor fogadom el a pénzedet, ha visszajössz hozzám.

- Csakhogy nekem is van ám egy-két feltételem - nézett a férje szemébe Nadine. - Szeretném például, ha ezentúl komolyan vennél. Egyenrangú társad akarok lenni, és ragaszkodom hozzá, hogy közösen döntsünk minden fontos kérdésben!

- Akár máris kezdhetjük - bólintott Sean. - Itt van mindjárt a családtervezés ügye. Minden vágyam, hogy végre apa legyek!

- És ha én még nem akarok gyereket? - kérdezte félve az asszony. - Akkor már nem is kellek neked? Vegyem talán tárgytalannak az ajánlatodat?

Sean gyorsan magához húzta a nejét, és olyan erősen szorította, mintha soha többé nem akarná elengedni.

- Ugyan, kincsem! - simogatta végig gyöngéden a gesztenyebarna hajfürtöket. - Hiszen tudod, hogy nekem te vagy a világon a legfontosabb. A kedvedért bármibe beletörődnék, még abba is, hogy egyáltalán ne legyenek gyerekeim.

- De hát én is éppúgy akarom a babát, mint te! - fonta karját a férfi nyaka köré Nadine. - Csak egy évig várj még, amíg megvetem a lábamat a televíziónál!

- Akkor ezt megbeszéltük.

Az asszony valósággal sugárzott a boldogságtól.

- Bízzál bennem, Sean! - suttogta. - Ha feltétel nélkül megbízunk egymásban, nem lehet semmi baj... Ó, drágám, ha tudnád, mennyire szeretlek!

Forrón megcsókolta a férfit. A hosszú csókot szenvedélyes ölelkezés követte, s testük megremegett a visszafojtott vágytól.

- Ne itt, egyetlenem! - súgta Nadine fülébe Sean rekedtes hangon. - Menjünk haza! Már alig várom, hogy szerethesselek!

S ezzel kézen fogta az asszonyt...